

Giới thiệu Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh, nữ cường, nam cường, HE

Editor: Meimei

Nàng vốn là vị tiểu thư được sủng ái hơn người của tướng phủ, là cháu gái trân bảo của Định Quốc Công, thân phận quý nữ không ai sánh bằng.

Kiếp trước nàng vì yêu mà nỗ lực giúp một hoàng tử không quyền không thế như hấn lên ngôi vị hoàng đế, hấn lại cùng biểu tỷ của nàng cấu kết phế đi haayuvij của nàng, hại cả nhà phủ Quốc Công.

Khi nàng dung nhan đã bị hủy, giam vào lãnh cung lạnh lẽo, biểu tỷ đầu đội mỹ phượng cười nói: "Ta không phải con gái của cố nhân cha ngươi, mà chính là con gái của ông ta, là đích nữ của tướng phủ, Tô Tam Ly, chính ngươi đã cướp đi mọi thứ thuộc về ta, nay ta bắt quá chỉ đòi lại những thứ thuộc về mình mà thôi"

Mở mắt ra, Tô Tam Ly đã thấy bản thân sống lại vào năm 13 tuổi. Khi đó, Phương di nương vẫn là chỉ là thị thiếp, mà Tô Diệu Tuyết chỉ là dưỡng nữ phủ tướng quân, còn Nhan Tư Minh cũng chỉ là hoàng tử không quyền không thế.

Nàng thê, đời này nàng thả phụ người trong thiên hạ cũng sẽ không để thiên hạ phụ nàng.

Di nương ác độc, hai mặt ư? Ta sẽ từ từ tiến ngươi về Tây Thiên!

Biểu tỷ giả nhân giả nghĩa ư? Ta sẽ từ từ lột bỏ bộ mặt Bạch Liên Hoa của ngươi!

Nam nhân cận bã muốn lấy lòng ta? Đời này ngươi có bao nhiêu tính toán thì cũng cùng với ngôi vị vô duyên

Này, nam nhân cận bã liều chết muốn lấy lòng ta??? Di nương, tỷ tỷ quỳ xuống xin tha thứ????

Tha thứ??? Đó là cái gì?

Nàng chỉ biết nhân từ với địch là tàn nhẫn với chính mình.

Sống lại, thiếu ta ta trả, hại ta ta trả lại gấp bội.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Sau khi sống lại

Editor: Meimei

“Mười một, mười hai, mười ba, mười bốn,... “

Trong lãnh cung u tịch, ngoại trừ lãnh lẽo tận thấu xương, còn có một mùi hôi thối nồng nặc.

Gần đến cuối năm, thế nhưng so với bất cứ nơi nào, lãnh cung cũng lạnh lẽo, quanh quẩn, không chút nhân khí.

Tô Tam Ly nằm trên mặt đất lạnh lẽo, trên người chỉ khoác một áo lụa mỏng không đủ ấm, nhìn trong gương, trên gương mặt đó, đâu còn là tuyệt đại nhan sắc, hào hoa phong nhã như ngày xưa mà là vô số các vết thương vẫn đang còn rỉ máu.

“Hảo muội muội, tỷ tỷ đến thăm muội.”

Hảo tỷ tỷ của nàng - Tô Diệu Tuyết, vừa nói, vừa được cung nữ đỡ tiến vào. Khi nhìn Tô Tam Ly vừa bẩn, vừa thối nằm trên mặt đất thì trong mắt hiện lên một tia ghen ghét cùng hung ác, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt đầy vết thương của nàng thì lại bộc lộ một niềm vui sướng “dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, rốt cuộc cũng bị ta hủy”

Tô Tam Ly nghe thấy tiếng của Tô Diệu Tuyết thì hai tròng mắt mở to mắng:

“Tiện nhân”

Tô Tam Ly nhìn Tô Diệu Tuyết mặc phượng bào, không nghĩ đến nhanh như thế ả đã thay nàng trở thành hoàng hậu, nàng yếu ớt mở miệng:

“Ta muốn gặp hoàng thượng, ta bị oan.”

Trước đó 1 tháng, Mai phi mang thai năm tháng và Lệ tần mang thai ba tháng, trong một đêm đều đồng thời truyền đến tin hai người sinh non. Đương kim hoàng thượng Nhan Tư Minh giận dữ, sai người tra rõ lục cung. Vậy mà tại cung Khôn Ly của nàng, tìm thấy thuốc làm sinh non, mà đại cung nữ của nàng trước mặt mọi người chẳng những khai ra chính ả phụng mệnh nàng bỏ thuốc vào nước trà của Mai phi và Lệ tần, còn vu cáo hãm hại nói nàng và Cố Nam Y có tư tình.

Nhan Tư Minh giận giữ, hạ chỉ biếm nàng vào lãnh cung.

Từ khi bị biếm vào lãnh cung, ngoại trừ cung nữ mỗi ngày bức ép nàng uống thuốc thì cũng chỉ có Tô Diệu Tuyết thỉnh thoảng đến xem nàng vài lần. Đương nhiên ả tới không phải để thăm nàng mà đến để hành hạ nàng.

Mặt của nàng, là chính ả tự tay hủy, vết roi trên người nàng cũng là chính tay ả ban tặng. Mà trong lãnh cung này, khắp nơi đều là gương đồng thượng đẳng chỉ để nàng lúc nào cũng có thể thấy gương mặt xấu xí của mình.

“Tô Tâm Ly, cho tới bây giờ ngươi vẫn chưa rõ sao? Thiết kế Mai phi, Lệ tần sinh non, vu hãm ngươi và Cố Nam Y, tất cả mọi chuyện đều là chủ ý của Hoàng thượng!”

“Không thể nào”

Trừ trước đến nay, nàng đối với Nhan Tư Minh toàn tâm toàn ý, không nghe lời khuyên bảo của ai, cầu xin ông ngoại và Cố đại ca trợ giúp hẩn từ một hoàng tử không quyền thế leo lên ngôi vị Cửu Ngũ Chí Tôn.

Tô Diệu Tuyết cười to

“Hôm nay ta nói cho ngươi biết những chuyện này là để ngươi chết một cách minh bạch. Bởi vì ta và hoàng thượng là thật tâm yêu nhau. Nếu như ngươi không phải là đích nữ, không có Định Quốc Công Giúp đỡ, hoàng thượng làm sao có thể lấy một nữ nhân với danh tiếng hư hỏng như ngươi làm vợ. Hiện tại, một nhà Định Quốc Công đã bị diệt trừ, chỉ còn Cố tướng quân là hoàng thượng vẫn nghi kị. Ta bất quá chỉ đưa ra chủ ý dùng ngươi để bắt Cố Nam Y, hoàng thượng vừa nghe liền lập tức đồng ý. Chẳng những có thể diệt trừ Cố Nam Y đang giữ trọng binh, làm cho nữ nhân mà hẩn thích tiêu thất trước mặt hẩn, mà ta còn có thể trả thù các ngươi, một mũi tên trúng ba con nhạn, đương nhiên là phải dùng rồi.”

Tô Diệu Tuyết cười đắc ý: “Lại nói, Cố tướng quân đối với muội muội thực là si tình, lúc biết chuyện của muội muội, đã ngày đêm thúc ngựa từ biên quan chạy về, để tỏ lòng trung thành, không những tự chọc mù hai mắt mà còn tự mình móc tim ra ngoài, nhưng lại không nghĩ đây chính là mối bận khoăn của hoàng thượng a.”

“Ngươi đến nói chuyện này là có ý gì?”

Tô Tâm Ly từ dưới đất gắng gượng ngồi dậy, tâm giống như là một khối hư không, hai mắt phát ra nồng đậm hận ý.

“Thế này mà ngươi đã không chịu nổi à? Tỷ Tỷ ta còn chưa nói hết.

Tô Diệu Tuyết cười to nói: “Tiểu hoàng tử nghe nói Cố tướng quân đã trở lại, liền vui mừng chạy đến Dưỡng Tâm điện tìm hẩn, nó vốn là muốn Đại tướng quân cứu mẫu thân vô dụng của nó ra khỏi lãnh cung, nhưng mà, thật đáng tiếc, nó đến đúng lúc nhìn thấy một màn huyết cảnh kia, liền mắng hoàng thượng là hôn quân, hoàng thượng giận dữ, cho người đánh mười đại bản, tiểu hoàng thị da thịt mềm mại, lại có ông trời phù hộ, chỉ phát sốt hai ngày liền khỏi à. Thật đáng tiếc!”

Tô Diệu Tuyết cười khanh khách làm Tô Tâm Ly trong lòng không khỏi run sợ, nhưng lời nói tiếp theo của ả đã trực tiếp đưa nàng rơi thẳng xuống địa ngục.

“Tiểu hoàng tử muốn đến lãnh cung thăm ngươi, nhưng mà, chẳng biết chó hoang ở đâu ra chạy đến cắn chết tiểu hoàng tử rồi.”

Tô Tâm Ly nghe vậy, toàn thân giống như bị rút đi tất cả sức lực, tê liệt nằm trên mặt đất. Lúc này nàng còn hùng hực lửa thù, hiện tại nàng có nỗi tuyệt vọng.

“Lúc bốn cung đến thì vừa đúng lúc thấy cánh tay phải của tiểu hoàng tử bị còn chó cắn đứt, gương mặt trắng nõn của tiểu hoàng tử cũng bị cắn, khắp nơi đều là máu. Mà con chó kia chính là đang gặm cánh tay của tiểu hoàng tử.”

Tô Tâm Ly nằm trên mặt đất, nếu không phải thấy nước mắt nàng chảy xuống thì tưởng là nàng đã chết rồi.

“Sức sinh chính là sức sinh a, tiểu hoàng tử là một đứa trẻ phấn điều mây ngọc, sao nó lại có thể làm thế chứ!”

“Tại sao??? Dục nhi chỉ là một đứa nhỏ. Tại sao ngươi lại ra tay ác độc như thế? Nó cũng xem như là ngoại sanh (cháu ngoại) của ngươi mà.”

Tất cả đều là lỗi của nàng, nếu như nàng không giúp Phương di nương lên làm chính thất, Tô Diệu Tuyết cũng không vì thế mà có thể gả cho Nhan Tư Minh, thì sẽ không xảy ra mọi chuyện như hôm nay?

“Dục nhi a, hẩn chính là ngoại sanh của ta, muội muội ngươi còn không biết sao, ta không phải là con cái của cố nhân của phụ thân ngươi, ta chính là con gái của ông ấy. Trước khi mẫu thân ngươi gả cho phụ thân, ông ấy và mẹ ta sống bên nhau thật hạnh phúc, nếu không phải do mẫu thân ngươi bày kế,

người của phủ Định Quốc Công trợ giúp con đường làm quan của ông ấy, ông ấy sẽ không ở bên cạnh mẫu thân ngươi, từ trước đến nay, người ông ấy yêu chính là mẫu thân của ta.”

Tô Diệu Tuyết vượt bụng mình, nói: “Còn có, mẫu thân cùng ca ca ngươi không phải do loạn thần tặc tử sát hại mà do mẫu thân ta thuê người giết chết đây. Lại nói, Định Quốc Công phủ cầu kết với giặc, tất cả chứng cứ đều là một tay hoàng thượng an bài. Định Quốc Công và Cố tướng quân đều bị giết trừ thì ta làm lại nào lại vấn đề muội muội tiếp tục ngồi trên hậu vị được nữa!”

Tô Diệu Tuyết đắc ý cười, trong lòng sinh ra một loại chiến thắng. Lập tức nhận lấy tiếng “hừ” lạnh và cái trừng mắt đầy hận ý của Tô Tâm Ly.

“Tô Tâm Ly, ngươi biết không? Ta nhiều lần hận không thể lập tức giết chết ngươi, lột da, rút gân ngươi, uống máu ngươi. Nhưng ta lại làm như rất thích, rất tôn trọng ngươi. Nhiều lần ta tưởng như ta không nhẫn được, nhưng không phải bây giờ ta là người chiến thắng hay sao. Mà ngươi, ngươi và mẫu thân ngươi đều là những kẻ đáng khinh, có điều ngươi vẫn may mắn hơn mẫu thân ngươi, đến chết cũng không biết vì sao mình chết.”

Nói xong, Tô Diệu Tuyết cười lớn

“Tô Diệu Tuyết, ta liều mạng với ngươi.”

Có lẽ là do kích thích quá lớn, Tô Tâm Ly không biết với thân thể đã bị hạ độc này, còn có sức lực đứng lên hướng về Tô Diệu Tuyết đánh tới.

“Tiện nhân!”

Một đạo tia sáng hiện lên, hai tay Tô Tâm Ly hướng Tô Diệu Tuyết đánh tới bị chặt đứt, cùng lúc đó, Tô Diệu Tuyết đá một cước về phía ngực Tô Tâm Ly làm nàng không ngừng lùi về phía sau, va vào gương đồng. Tô Tâm Ly ngã xuống đất, những mảnh vỡ của gương đồng trát vào người nàng.

Trong chớp mắt, Tô Tâm Ly nhìn thanh kiếm đâm thẳng vào ngực nàng, nơi hai tay bị chặt bỏ máu chảy không ngừng, tâm giống như gương đồng kia, vỡ vụn.

Tô Tâm Ly trừng lớn hai mắt, lại có máu từ mắt chảy ra, nhìn giống như ác quỷ, không cam lòng nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau ngọt ngào kia. Nếu có kiếp sau, Tô Tâm Ly nàng nhất định không vào cung, dù lên trời hay xuống địa ngục, làm người hay làm quỷ, nàng nhất định nợ máu trả bằng máu những người đã hại nàng, hại gia đình nàng.

Tô Tâm Ly tỉnh lại vì lạnh, mở mắt ra, nàng gắng gượng thoát ra khỏi bao bố làm cản trở tầm mắt nàng. Bầu trời đêm mênh mông treo một vòng lưỡi nguyệt, bất quá trắng không phải rất tròn, mà dường như bị mây đen ngăn trở, chẳng hề sáng. Bầu không khí âm u lạnh lẽo, bao phủ một mùi hôi thối không khỏi khiến người ta muốn nôn.

Tô Tâm Ly dịch chuyển cơ thể không mấy thoải mái, ngón tay nàng chạm vào thứ bên cạnh giống như lỗ mũi của ai đó, nhưng mà nàng lại không cảm nhận được khí tức hay độ ẩm của nó. Nàng cảm thấy có điều gì đó không thích hợp ở đây. Nàng mạnh mẽ ngồi dậy, phát hiện cạnh nàng là một bấp chân đã thối rữa, trong lòng thoáng chốc lộp bộp, nàng nhanh chóng đứng lên, rút tay mình về. Nương theo ánh trăng, Tô Tâm Ly phát hiện xung quanh nàng, tứ phía đều là xác chết, một số đã thối rữa không thể nhìn ra nguyên hình. Nàng nghĩ có lẽ trước đó trời đã mưa nên những thi thể này bị phủ thũng hơn nữa da họ đều trắng bệch, nhìn thật phần dọa người.

“Nàng bây giờ đã biến thành quỷ rồi sao?” Tô Tâm Ly liếc nhìn cánh rừng yên tĩnh, nghĩ, “Còn là một cô hồn dã quỷ sao?”

Nàng nhìn cái bóng kéo dài của mình trên mặt đất, lại càng hoảng sợ, muốn dùng tay che miệng, tay chưa kịp đưa lên nàng bỗng nhiên ý thức được, vươn cánh tay còn lại lên, “Tay của nàng không phải đã bị Nhan Tư Minh chém đứt rồi sao?”

Tô Tâm Ly đưa cả hai tay trước, cẩn thận nhìn, lại cúi đầu xuống liếc nhìn, hình dáng nàng thoát nhìn thật nhỏ, tựa như mười mấy tuổi. Chuyện gì thế này?

“Đại ca, đêm khuya thế này, nữ nhân kia tỉnh lại, cũng sẽ kinh hách mà ngất đi. Chúng ta hiện tại trở về, sáng mai lại đến đây coi chừng.”

Là thanh âm của nam nhân, lại có chút run sợ, nói có chút run run.

Tô Tâm Ly ngẩng đầu, theo nơi phát ra âm thanh nhìn lại, thấy hai gã đàn ông đang hướng bên này đi tới.

“Vạn nhất nữ hài kia tỉnh lại bỏ chạy thì sao? Chúng ta đã thu tiền của cố chủ, nếu xảy ra sai lầm, hai huynh đệ chúng ta tự mất mạng.”

Cố chủ? Tô Tâm Ly nhìn tay chân và thân thể còn chưa nẩy nở. Bỗng nhiên nàng nhớ đến năm nàng mười ba tuổi...

Một năm kia, vừa lúc đại thọ ba mươi tuổi của phụ thân, vì để thể hiện hiếu tâm (lòng hiếu thảo), nàng đi Lạc Diệp tự (chùa Lạc Diệp) thắp hương, trên đường đi gặp kẻ xấu, lúc tỉnh lại, nàng đã ở bãi tha ma, bởi vì là nửa đêm, lại thấy nhiều xác chết thối rữa xung quanh, bị dọa sợ ngất đi, lần bất tỉnh này cũng một ngày một đêm, cũng bởi vậy nàng bỏ lỡ đại thọ của Tô Bác Nhiên.

Thân là Tô gia dưỡng nữ, Tô Diệu Tuyết thay thế thân phận nàng, tại đại thọ xuất ra danh tiếng. Mà nàng, bởi vì sự việc kia mà bị kinh hãi quá độ, một thời gian dài đều ốm không dậy nổi. Lúc ở bãi tha ma, nàng được người của tướng phủ đến cứu, lúc đó nàng còn chưa đến tuổi cập kê, danh tiếng của nàng liền từ đó bị hủy.

Trong khoảng thời gian đó, Phương di nương dùng mọi cách để chăm sóc, che chở, yêu thương nàng, Tô Diệu Tuyết lại ngày đêm chăm sóc, một tác

cũng không rời nàng. Nền ba năm hiểu thuận mẫu thân mất qua đi, nàng ngay lập tức thuyết phục ngoại công, thỉnh phụ thân lập Phương di nương làm chính thê, đem Tô Diệu Tuyết nuôi dưỡng dưới danh nghĩa Phương di nương. Bấy giờ nghĩ lại, tất cả, căn bản là hai mẹ con các nàng khéo bày kế.

Trước đó nàng đi Lạc Diệp tự, không phải là do Phương di nương và Tô Diệu Tuyết xúi giục sao?

Tô Tâm Ly nhìn những thi thể thối rữa trên mặt đất, sắc mặt băng lãnh, không có một tia sợ hãi, ta đã chết một lần, há có thể còn sợ các người?

Một bên khác, hai huynh đệ kia ở bên cạnh bãi tha ma đốt một đồng lửa, ánh lửa bập bùng chiếu sáng. Một người trong hai huynh đệ đó, chỉ Tô Tâm Ly đang đứng giữa đồng xác chết, hai mắt tròn to, một bộ dáng hoảng sợ, giọng nói lắp bắp, “Đại.....Đại ca.....ca, huynh.....xem, quý, quý.....aaaaa!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Từ bãi tha ma sống lại

Editor: Meimei

Bị nước mưa tẩy qua, sắc mặt Tô Tâm Ly nhìn càng trắng bệch, chỉ có đôi môi là có điểm huyết sắc, tóc đã được chải chuốt chỉnh tề giờ lại rũ xuống lằng lộn (lộn xộn, ngổn ngang) trên vai với cây trâm vàng trên tóc mai, đôi mắt sắc bén băng lãnh tuyệt mỹ không có chút nhân khí. Qua ánh lửa chiều sáng, chính là một nữ quý dung nhan khuynh thành.

Tô Tâm Ly thấy mình bị phát hiện cũng không tránh, không hốt hoảng chạy đi. Nàng tùy ý sờ búi tóc tựa như đang chỉnh lý lại dung mạo mình, tay chạm vào cây trâm trên tóc, tiếp đó mặt lạnh như băng lại mỉm cười hướng về hai người đàn ông mà đi qua.

“Nữ quý này thật xinh đẹp.”

Nam tử mới đầu còn sợ hãi lắp bắp nói giờ lại dùng sức nuốt nước bọt.

“Tiểu nương tử, theo chúng ta hưởng lạc đi”

Người đàn ông khác thân hình tương đối cao lớn cũng tràn đầy kinh diễm, hai tay chà xát, một đôi mắt lão luyện bình tĩnh nhìn Tô Tâm Ly, hận không thể ngay lập tức nhào vào người nàng.

Trong đêm tối, Tô Tâm Ly lạnh lùng nhìn hai gã nam nhân đang đến gần, nhàn nhạt mỉm cười, trên gương mặt tuyệt mỹ không có một tia cảm xúc.

Nam nhân thân hình cao lớn đến trước mặt nàng, cười hắc hắc hai tiếng, tay hướng mặt Tô Tâm Ly đưa tới. Tô Tâm Ly thần tốc giữ cánh tay người đàn ông lại, dùng sức đá một cước vào ngực hắn, người đàn ông liên tiếp lui về phía sau, ngã nhào vào đồng lửa, miệng phun ra búng máu, tóc và áo quần hắn nháy mắt bị lửa đốt, hắn luống cuống đứng lên, tay chân bị lửa làm phỏng, gào khóc kêu đau, nằm trên mặt đất lăn qua lăn lại mắng chửi

“Tiểu mỹ nhân điều ngoa, gia thích.”

Một người đàn ông khác nhìn đồng bọn của mình lăn lộn trên mặt đất cũng không có tiến lên giúp đỡ, mà tà mị nhìn Tô Tâm Ly, hèn mọn cười hai tiếng, giang hai tay ra hướng phía Tô Tâm Ly nhào tới.

Bị sắc đẹp làm mê mẩn đầu óc, hắn chỉ nhìn thấy mỹ nhân, nào có tâm tư nhìn thấy đồng bọn bị giáo huấn. Tô Tâm Ly nhìn nam nhân đang nhào tới không né, không tránh, trên mặt nở nụ cười thản nhiên nhưng dưới ánh lửa ám áp lại như đang ngưng kết thành băng, nàng rút cây trâm trên đầu, nắm chặt rồi lao vào ngực hắn. Mắt thấy mỹ nhân lập tức nhào vào ngực, gã nở nụ cười hưng phấn lộ ra hai hàm răng vàng khè, nhìn càng phát ra hèn mọn.

Một khắc khi bị gã nam nhân đụng ngã đè lên người, Tô Tâm Ly cầm cây trâm trong tay, chuẩn xác nhanh chóng cắm vào động mạch cổ của gã. Thoáng chốc, máu bắn gắp nơi. Gã nam nhân con người trừng lớn, đến chết, trên mặt vẫn là nụ cười thô bỉ.

Tô Tâm Ly không thèm để ý chút nào đem gã đang đè trên người mình đẩy ra, đứng lên, trên tay nàng, trên mặt nàng còn có trên y phục nàng, khắp nơi đều là máu, cây trâm cũng không ngừng có giọt máu nhỏ trên mặt đất, đêm tối vô cùng tĩnh lặng.

“Hiện tại đến phiên người!”

Tô Tâm Ly khuôn mặt đầy máu, tóc rối tung, ánh mắt sắc bén, lạnh như băng làm cho lòng người run rẩy, tay gơ cây trâm đang nhỏ giọt máu lên, giống như là ác ma từ địa ngục đến lấy mạng.

Thân hình nam nhân cao lớn mới vừa dập tắt hết lửa trên người, đã cạn kiệt sức lực, có nơi bị thương nghiêm trọng còn đang rỉ máu, cả cơ thể hắn căn bản là đau không thể động đậy. Hắn ngơ ngác nhìn vết thương trên cổ đồng bọn vẫn còn đang chảy máu, sợ run cả người, nhìn Tô Tâm Ly ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

“Cô nương tha mạng, chúng tôi chỉ là phụng mệnh làm việc.”

Hắn nhìn Tô Tâm Ly đến gần, sợ hãi không ngừng dập đầu.

“Ai sai người làm việc này?”

Đáp án này không làm Tô Tâm Ly cảm thấy có chút nào bất ngờ, mi tâm cũng không khiêu lên.

Nàng đi Lạc Diệp Tự dâng hương, ngoại trừ nha hoàn thiếp thân Thu Hòa, còn có thị vệ đi theo, nàng đoán hai người này là cao thủ, nàng nhớ người bắt cóc nàng là một nhóm hắc y nhân, bọn họ võ công cao cường, sở dĩ lúc tỉnh lại nàng không cùng bọn họ trực tiếp cứng đối cứng, hiển nhiên, hai người này và những kẻ đã bắt cóc kia là không cùng một nhóm.

“Tôi cũng không biết, xế chiều hôm nay, có hai hắc y nhân đưa cho chúng tôi một bao tải to, chúng tôi dựa theo lời nói của cô chủ, đem bao tải ném vào bãi tha ma, trước đêm mai, phải luôn ở chỗ này canh chừng, sau khi sự việc thành công, chúng tôi có thể có năm mươi lượng vàng.”

“Cô chủ là nam hay nữ?”

“Là nam”

Người nọ thấy Tô Tâm Ly không có động tĩnh, len lén ngẩng đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt âm ngoan, từ trong túi áo lạng lẹ lấy vật gì đó, giơ lên, Tô Tâm Ly nhìn ông trúc trong lòng bàn tay hắn, bên ngoài là một sợi dây dài nhỏ, không khỏi cả kinh, bước nhanh xông lên phía trước định đá rơi đồ vật trên tay hắn, nhưng vẫn là chậm một bước.

Chỉ nghe được một âm thanh cực kỳ bén nhọn trong màn đêm yên tĩnh, đêm đen đột nhiên sáng lên, Tô Tâm Ly cũng không có tâm thương thức, cũng không ngẩng đầu lên nhìn, nắm chặt cây trâm di chuyển vào giữa, nhắm ngay cổ của gã nam nhân. Còn chưa kịp xuất thủ, hắn đã nhanh chóng lùi về phía sau, dưới bầu trời đêm sáng rực, tay phải của hắn đột nhiên nhiều hơn một thanh dao sắc bén, hướng Tô Tâm Ly đánh tới.

Tô Tâm Ly cả kinh, nhanh chóng nhảy lên, mũi chân dùng sức hướng về phía cầm của hắn đánh tới, thân thể hắn ngã ra sau, ngã trên mặt đất, thanh dao trong tay thẳng tắp ở giữa không trung bay một vòng, hướng chính ngực hắn cắm xuống, chỉ nghe được tiếng thét chói tai, máu tươi bắn tứ phía.

Trong bầu không khí âm u lạnh lẽo, ngoại trừ mùi thịt thối rữa, còn có mùi máu tươi nồng nặc, làm cho người ta muốn nôn.

Phóng tín hiệu pháo hoa, nguyên lai cũng vì muốn lấy mạng của nàng, muốn dùng nó để gây sự chú ý của nàng, có lẽ nếu nàng phản ứng hơi trì hoãn một chút, hiện tại nằm trên mặt đất không phải chính là nàng hay sao.

Nhân từ với địch nhân, cho dù chỉ là một tia do dự nào, chính là bất phụ trách nhiệm (không chịu trách nhiệm) đối với tính mạng mình. Tô Tâm Ly ảo não liếc nhìn cái ánh sáng từ pháo hoa trên trời đêm, nếu như nàng trực tiếp động thủ, hắn cũng không có cơ hội phóng tín hiệu này.

Tô Tâm Ly nắm chặt cây trâm trong tay, màu sắc một tia băng lãnh, thần sắc chết lặng, ngòi chỏm hỏm dưới đất rất cẩn thận không biết đang tìm cái gì.

Trời mưa cách đây không lâu, đường nhỏ hẻo lánh lầy lội, lúc hai gã kia đi đến nhất định sẽ lưu lại vết chân.

Lúc Tô Tâm Ly phát hiện dấu chân, nàng xé vài miếng vải trên váy treo trên bụi cây ở hướng khác, sau đó chạy theo hướng ngược lại với nơi có vết chân và nơi treo mảnh vải.

Chắc chắn tiếp theo sẽ có người đuổi tới bắt nàng, chúng và hai gã nam nhân này nhất định cùng một phe, bọn họ tám chín phần mười sẽ theo đường kia tới, nếu như nàng đi theo vết chân, rất có thể là tự chui đầu vào lưới.

Váy bị Tô Tâm Ly xé đi một mảng lớn, ngắn rất nhiều, hiện tại chạy cũng rất dễ dàng.

Trong bụi cỏ rừng rậm, Tô Tâm Ly cố gắng chạy thật nhanh, gió đêm thổi lướt qua bên tai, mang theo cái lạnh đầu xuân, trán Tô Tâm Ly rịn ra một tầng mồ hôi.

Chạy ước chừng nửa canh giờ, Tô Tâm Ly mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy kèm theo tiếng nước suối leng keng là trận trận tiếng xé gió vang tới, còn có tiếng bước chân mất trật tự lại nhẹ nhàng càng ngày càng tiến lại gần.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tử y nam nhân (Nam nhân mặc áo tím)

Editor: Meimei

Lúc Ninh Thanh Trúc còn sống, thường mang nạng và ca ca đến nhà ngoại công, Ninh gia dương thịnh âm suy, ngoại công và các cữu cữu (cậu) đặc biệt ưu ái nàng, bởi vì lo lắng nàng bị khi dễ, nên luân phiên dạy nàng một ít công phu phòng thân, thân thủ của nàng, đối phó với hai người kia tạm được, nhưng gặp gỡ cao thủ, cũng chỉ có thể thúc chủ chịu trôi.

Tô Bắc Nhiên không thích nữ hài vũ đạo lộ liễu, từ khi mẫu thân và ca ca qua đời, hơn nữa từ bãi tha ma bị kinh hãi, lá gan của nàng tự thay đổi trở nên nhỏ hơn, trước khi gả cho Nhan Tư Minh, nàng hầu như đóng cửa không ra khỏi phòng, cho nên Phương di nương và Tô Diệu Tuyết đều không biết chuyện nàng biết võ công.

Không hổ là Phương di nương, làm việc thủ đoạn độc ác, rất cẩn thận, ngoại trừ hai gã nam nhân kia, cư nhiên còn có hậu chiêu.

Bốn phía tuy rằng cỏ dại mọc thành bụi thuận tiện cho việc giấu người, nhưng nếu người đến tìm có đuốc lửa, nàng căn bản không có khả năng trốn thoát, ngược lại là tự tìm đường chết.

Nàng biết bơi, so với nấp trong rừng tốt hơn, nếu như nước sông sâu, nàng lặn xuống trốn, tuyệt đối là lựa chọn tốt.

Chân Tô Tâm Ly đã bị rách, mặt còn có cánh tay đều bị nhánh cây đâm vào, chảy máu, đau rát, nhưng Tô Tâm Ly hoàn toàn không quan tâm, chỉ không ngừng theo hướng tiếng dòng nước chảy mà chạy.

Qua ước chừng nửa khắc, nàng rút cuộc thấy một con sông nhỏ dài ước chừng mấy trượng, nước sông rất trong suốt, mông lung dưới ánh trăng, có thể nhìn thấy đáy, hơn nữa nước sông rất cạn, cũng chỉ đủ ngang thắt lưng, coi như là ẩn vào, cũng có thể thấy rõ.

Ban đêm yên tĩnh, tiếng bước chân thùng thùng phá lệ rõ ràng, ngay cả giọng nói cũng truyền đến bên tai nàng.

Tô Tâm Ly bỗng nhiên cả kinh, quay đầu lại, ba hắc y nhân tay cầm đuốc hướng bên này tới gần, bọn họ chắc đã phát hiện ra hai gã kia, trong đêm tối lộ ra đôi mắt hung mãnh (hung dữ và mạnh mẽ), bước nhanh về phía nàng.

Sau lưng bọn họ, càng ngày càng nhiều hắc y nhân xuất hiện.

Bọn họ thân hình mạnh mẽ, vừa nhìn ngay là biết cao thủ, khác với hai gã nam nhân đã chết kia.

Mí mắt Tô Tâm Ly hơi trầm xuống, đáy mắt thâm trầm lo sợ không yên, Phương di nương để đối phó nàng, thật là hạ huyết bản, cư nhiên mồi nhiều cao thủ như vậy.

Lẽ nào nàng hôm nay thật sự bỏ mạng tại đây?

Nếu ông trời cho nàng sống lại, vì sao không cho nàng nhiều thời gian hơn?

Nàng còn chưa kịp thay đổi vận mạng, nàng còn chưa báo thù, cứ như vậy chết ở đây, nàng không cam lòng!

Trong không khí, phảng phất hương thơm cây cỏ, Tô Tâm Ly mạnh mẽ quay đầu lại, lúc nhìn thấy cảnh sắc cách đó không xa, đột nhiên ánh mắt thay đổi, hít lại.

Bên bờ phía Bắc con sông nhỏ, là một đồng cỏ lớn, một đồng lửa phát ra ánh sáng từ trong rừng cây, vây quanh là ba nam tử, trong đó hai người ngồi bên phải đều có bảo kiếm.

Bên cây cỏ thụ cạnh đồng lửa, là một tuấn mã thân hình cường tráng cao lớn toàn thân trắng như tuyết đang lẳng lặng gặm cỏ quang đó, mà bên cạnh nó, còn có một cỗ xe ngựa trông rất quý.

Mắt nhìn người phía sau càng ngày càng đến gần, Tô Tâm Ly hít sâu, chạy thẳng đến hướng cỗ xe ngựa.

Một bóng đen chợt xẹt qua, cắt ngang bầu trời đêm, hướng phía nàng đánh tới, người còn chưa thấy rõ đã mang theo một trận kinh phong bén nhọn.

“Người nào?”

Tô Tâm Ly vừa chạy, vừa nhìn về phía sau, còn chưa kịp phản ứng, mãi đến lúc nàng cảm thấy có gì đó không đúng, thì bỗng nhiên xoay người, ngân kiếm sắc bén đã hướng phía nàng đánh tới.

Tô Tâm Ly cả kinh, khó khăn tránh được, còn chưa kịp phản ứng, vai trái đã trúng một chưởng của nam nhân này.

Tô Tâm Ly ngực đau xót, liên tục lùi về phía sau, ngã trên mặt đất, chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân dâng lên, người mềm nhũn, tê liệt ngã xuống, máu từ khóe miệng chậm rãi chảy xuống.

“Người ở bên kia, lục soát nhanh.”

Tô Tâm Ly mất tối sầm, muốn ngất đi, nhưng nghe được thanh âm, mạnh mẽ chống hai tay dính đầy máu trên bãi cỏ ngồi dậy.

Tầm mắt của nàng có chút mơ hồ, nàng cố sức mở mắt, nhìn từ y nam tử đang ngồi dựa lưng vào cây đại thụ, trong tay còn đang cầm một ly rượu. Người nam nhân này hình như là chủ tử của hai người kia.

Tô Tâm Ly giật giật môi, phun ra một búng máu, nhưng nàng không có đưa tay lau đi, lúc này, nàng cũng chỉ có thử xem, từ y nam nhân này, hiện tại là hy vọng duy nhất của nàng.

Tô Tâm Ly nhìn từ y nam nhân, bình tĩnh nói: “Công tử, ân cứu mạng hôm nay, tiểu nữ từ nhất định sẽ vĩnh viễn ghi nhớ, ngày khác nhất định sẽ báo đáp.”

Tô Tâm Ly xiêm y (áo quần) rách rưới, sợi tóc mất trật tự, gương mặt dính đầy máu, mặt tái nhợt đã bị huyết sắc nhuộm đỏ, nhìn thập phần đáng sợ, cả người chật vật không chịu nổi, thế nhưng cặp mắt kia lại sáng ngời dị thường, vừa oán hận lại không cam lòng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng quyết tuyệt, thật giống như tuyết trên núi Thanh Phong suốt năm không đổi, lộ ra hàn ý lạnh thấu xương.

Tề Lỗi đứng bên cạnh nàng cũng không khỏi run lên, quay đầu nhìn từ y nam tử như đang ngồi phẩm rượu kia.

“Đỡ cô nương ấy lên xe ngựa.”

Thanh âm của nam nhân thanh nhã lãng phong, không nhanh không chậm, ưu nhã thông dong.

Tô Tâm Ly sắc mặt bình tĩnh, chật vật đứng lên, khoe miệng nhếch lên một nụ cười châm biếm khó làm người khác phát hiện.

Nàng tựa hồ cuộc thắng.

Tề Lỗi ngăn người, nhìn Tô Tâm Ly, lại nhìn từ y nam nhân, thần sắc tựa hồ có chút ngoài ý muốn, đỡ Tô Tâm Ly lên xe ngựa.

Tô Tâm Ly còn chưa có ngồi lên xe ngựa, người phía sau đuổi theo nàng đã đến.

“Các ngươi là ai? Thúc thời thì mau đưa nữ nhân kia giao cho chúng ta, ta sẽ tha mạng cho các ngươi!”

Hắc y nhân chìa trường kiếm trong tay về phía Tề Lỗi đang đỡ Tô Tâm Ly, khẩu khí càn rỡ.

“Các ngươi là ai? Thúc thời thì nhanh rút cho ta, quá rồi nhỡ hững công tử chúng ta phẩm rượu, giết không tha!”

Tề Vân giờ lên bảo kiếm trong tay, nhếch miệng nói, có chút mạn bất kinh tâm (thờ ơ), nhịu mảy, hoàn toàn không để những người đó vào mắt, trái lại xuất khẩu khiêu khích.

“Muốn chết!”

Hắc y nhân bị chọc tức giận, cắn răng nói, rút trường kiếm trong tay ra, hướng Tề Vân đánh tới.

Tề Vân vẫn là bộ dạng khinh thường, linh hoạt tránh né công kích, “Nên là ta.”

Vừa nói, trường kiếm trong tay đã ra khỏi, trong chớp mắt, giữa không trung, một đạo ngân quang hiện lên, máu bắn tung tóe, yết hầu của hắc y nhân bị cắt đứt, té trên mặt đất, mắt trợn thật to, trong mắt lộ vẻ không thể tin.

Tô Tâm Ly đã lên xe ngựa, đang ngồi ở cửa xe, nhìn hắc y nhân nằm trên mặt đất, không khỏi cả kinh.

Phương di nương phái tới những hắc y nhân này đều dễ dàng hạ gục hơn năm mươi hộ vệ của tướng phủ, mỗi người thân thủ đều rất tốt, thế mà hiện tại, cư nhiên chỉ một chiêu đã mất mạng.

“Lão tử!”

Mấy gã hắc y nhân còn lại chạy tới, vừa vận thấy nam tử áo đen bị mất mạng, nhất tề hướng về phía Tề Vân đánh tới.

“Cái này, ngươi ăn đi.”

Chú ý của Tô Tâm Ly đều đặt vào trận đánh của Tề Vân với mấy gã hắc y nhân, căn bản không chú ý tới Tề Lỗi, chờ phản ứng kịp, trong miệng đã cảm thấy đắng đắng, một viên dược hoàn theo họng trượt vào bụng.

Cái gì vậy? Tô Tâm Ly lấy ngón tay của mình móc vào họng, muốn ói ra nhưng đã không còn kịp rồi.

Hắc y nhân trước khinh địch cho nên mới một chiêu đã mất mạng, giờ còn tám hắc y nhân đã có vết xe đổ kia, nên thập phần cẩn thận, ra chiêu tàn nhẫn, bất quá hai người Tề Lỗi và Tề Vân phối hợp ăn ý, một chút cũng không rơi xuống thế hạ phong.

Tô Tâm Ly ánh mắt lóe lóe tia an tâm, đi vào trong xe ngựa nghỉ ngơi, vừa mới nhắm mắt, mình xe bỗng nhiên bị xóc lên, Tô Tâm Ly nhìn thấy quần và giày đen của kẻ định tiến vào, cả kinh, nhanh nhẹn đưa tay lên rút cây trâm trên đầu xuống, chưa kịp làm gì, hắc y nhân đã hét lên một tiếng, ngã lăn xuống đất.

Trên cổ hắc, cắm một miếng sứ nhỏ, nhưng lại không chảy máu.

Tô Tâm Ly nhìn về hướng tử y nam nhân, ly rượu trong tay hần chẳng biết lúc nào đã biến mất. Nàng lần đầu tiên thấy có người dùng chén sứ giết người mà không thấy máu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ngọc bội thiếp thân

Editor: Meimei

Có lẽ là do tử y nam nhân dùng ly rượu giết người còn không thấy máu, quá mức bí hiểm, nên mấy gã hắc y nhân bắt đầu rối loạn, xoay người chạy trốn.

“Không thể để bọn họ chạy thoát!”

Thanh âm của Tô Tâm Ly băng lãnh, nàng còn chưa nói xong, tử y nam nhân và Tề Vân, Tề Lỗi đã phi thân lên, ngân quang giữa không trung xẹt qua, nhanh như chớp, một trên hắc y nhân đã ngã xuống.

Một người thân hình nhỏ nhắn khinh công tựa hồ không tề, tránh được công kích của Tề Vân, dần dần biến mất khỏi tầm mắt của Tô Tâm Ly.

Tề Vân, Tề Lỗi không chút do dự, nhanh chóng đuổi theo có thể thấy rõ hắc y nhân kia không chết, họ sẽ không buông tha. Hai người này là tùy tùng của tử y nam nhân, không có khả năng chỉ vì một câu nói của nàng mà đưa toàn bộ đám hắc y nhân này vào chỗ chết. Nàng muốn nhờ có tận gốc chính là vì không muốn sự việc đêm nay bị lộ ra, đời trước chính việc này đã phá hủy danh tiếng của nàng, cũng không muốn để Phương di nương biết nàng sẽ xuất hiện ở thọ yến của phụ thân, phá hỏng kế hoạch của Tô Diệu Tuyết. Tử y nam nhân này?

Những hắc y nhân này là hướng nàng mà tới, là những sát thủ mà Phương di nương đã mua, tử y nam nhân cùng bọn họ không có khả năng là có thâm cừu đại hận, lẽ nào hần cũng giống như mình, không muốn bị lộ hành tung?

Mâu quang lóe lên, Tô Tâm Ly vịn cửa xe, từ trên xe ngựa nhảy xuống, nàng sờ sờ vai trái, cũng không có đau đớn như lúc này, hơn nữa cơ thể cũng không có suy yếu như lúc này nữa. Xem ra, viên dược hoàn lúc này nhét vào miệng nàng, chắc là thứ trị thương tốt.

“Đa tạ ân cứu mạng của công tử.”

Một thân cảm bào màu đỏ tía, ngang hông treo một khối ngọc bội màu ngọc bích không giống các công tử quý tộc trong kinh thành dùng trang sức để nói lên sự phú quý của mình, gương mặt tuấn mỹ như được thợ thủ công tỉ mỉ điêu khắc mang vẻ mặt ung dung thư thái, cười yếu ớt, tay trái hần cầm bầu rượu, ngón tay thon dài trắng nõn, mỹ không sao tả được.

Thấy Tô Tâm Ly đến gần, cũng chỉ là thần nhiên ngẩng đầu nhìn một cái, thần sắc không chút thay đổi.

Lúc này bị trúng một chưởng có chút hoa mắt, giờ Tô Tâm Ly mới phát giác ra bốn phía thấp phần chính tề, nơi tử y nam nhân đang ngồi, phía dưới lót một tấm đệm sạch sẽ, ngay cả phần lưng đang dựa vào cây đại thụ cũng dùng một đoạn gấm màu lam phủ lên.

Tô Tâm Ly trong lòng thở dài, thật mà một mỹ nam nhân, cho dù tại nơi hoang dã thế này, cũng không ảnh hưởng chút nào đến khí chất tôn quý, cao nhã của hần, mà còn làm cho nơi sơn dã này thêm phần lịch sự tao nhã.

Rõ ràng là một nam nhân vô cùng giàu có lại thích sạch sẽ, không nghỉ ngơi ở khách điểm mà lại đến vùng hoang dã cỏ mọc thành bụi này, cái này, nhất định là có chuyện bí ẩn.

Nhìn tướng mạo hần, chắc là người Lưu Ly quốc, hần khí chất thanh quý so với Nhan Tư Minh và những hoàng tử khác chỉ có hơn chứ không có kém thua, tất nhiên không phải là con nhà bình thường, những nhà giàu phú quý trong kinh thành, nàng đều gặp qua, nhưng lại không có bất kỳ một trí nhớ nào về hần.

Tô Tâm Ly khước mắt liếc nhìn bộ váy đã bị xé ngăn rách tả tơi, bên trên còn có vết máu, nàng dừng lại cước bộ, cách đồng lửa, phúc phúc thân (cúi chào) tử y nam nhân đối diện.

“Cô nương dự định lấy gì báo đáp?”

Tô Tâm Ly cho rằng tử y nam nhân sẽ không nói đến việc nhỏ này, không nghĩ đến hần lại thẳng thắn hướng nàng đòi hỏi báo, tâm thần thả lỏng, ngẩng đầu nhìn tử y nam tử, đôi mắt trong suốt như suối, không có chút nào sợ hãi, khoe miệng trái lại nở nụ cười thần nhiên, nói: “Vậy thì công tử cấp (cho) cơ hội mới được.”

Vừa nãy hần cứu nàng, cũng không biểu thị hần sẽ bỏ qua cho nàng.

Tử y nam nhân đem bầu rượu trong tay đưa cho Tô Tâm Ly, mỉm cười: “Cô nương trên người mùi máu tươi quá nặng.”

Giọng điệu hoàn toàn là một câu trần thuật, thần sắc vẫn đậm phong khinh, cũng không nhìn ra chút nào ghét bỏ, Tô Tâm Ly nhận lấy bình rượu.

Trong không khí, phiêu tán nồng nặc mùi hương của hoa mai, là rượu hoa mai thượng đẳng, mơ hồ xen lẫn mùi hoa lan.

Tô Tâm Ly xoay người, cúi thấp người, đem máu trên tay mà mặt rửa sạch sẽ, thuận tiện uống một hợp làm nhuận cổ họng.

Nhìn rượu hoa mai đã bị nhuộm đỏ trên mặt đất, Tô Tâm Ly có chút minh bạch vì sao lúc này xuất hiện, đã bị người nọ dùng kiếm đá thương nàng. Người nàng đầy vết máu, cả khuôn mặt đều không thấy rõ, cho dù là ai nhìn vào, đều tưởng là một kẻ nguy hiểm.

“Lau khô mặt đi.”

Tô Tâm Ly nhận lấy khăn mà từ y nam nhân đưa cho nàng, một mùi hương hoa lan nhàn nhạt xông vào mũi, nguyên lai là mùi hương trên người từ y nam nhân này.

Tô Tâm Ly lau khô mặt và tay, không thể không nói, dùng rượu hoa mai thượng đẳng rửa mặt quả thực so với nước tốt hơn rất nhiều, chính là trên y phục còn dính chút máu, nhưng trên người đã không còn mùi máu tươi, như có như không mùi hoa mai quanh quẩn. Tô Tâm Ly cảm giác mình sắp say rượu rồi, thần kinh căng thẳng không tự chủ buông lỏng đi rất nhiều.

Tô Tâm Ly cầm khăn tay, suy nghĩ một chút, một người thích sạch sẽ lại không quen mùi máu tươi như hắn làm sao lại đưa khăn tay của hắn cho nàng dùng?

Tô Tâm Ly quay đầu, ngồi xuống bên cạnh từ y nam nhân, lúc nàng cúi đầu, đã bỏ lỡ ánh mắt kinh diễm và thương thức còn có chút hoảng hốt của từ y nam nhân.

“Người hầu của ta có chút lơ mẫn, mong cô nương thứ lỗi, Tề Lỗi, cấp cô nương nước trà cùng điểm tâm.”

Từ y nam nhân cười nhàn nhạt, Tô Tâm Ly quay đầu mới phát giác hai nam tử đuổi theo hắc y nhân kia đã trở về từ lúc nào không biết. Hai người kia lớn lên giống nhau như đúc, chắc là một đôi song bào thai, chỉ là tên kia gọi là Tề Vân ở gò má bên trái có một vết sẹo dài.

Tề Vân đi tới, khoe miệng cười cười, nhìn thập phần vô lại, hợp với vết sẹo trên mặt kia tuyệt không lộ vẻ xấu xí, trái lại có vẻ tiêu sái và lỗi lạc, ngồi xuống bên cạnh từ y nam tử.

Thấy qua mặt của Tô Tâm Ly, đầu tiên là hơi ngẩn người, sau đó quét mắt qua y phục trên người nàng, cười ra tiếng, “Là một tiểu mỹ nhân.”

Tề Vân hi hi cười cười, Tô Tâm Ly cũng không có bỏ qua cặp mắt lóe lên nồng đậm sát ý của hắn.

“Tiểu mỹ nhân, nửa đêm canh ba, người không ở nhà hảo hảo ngủ ngon, chạy đến nơi đây làm gì, lại bị nhiều người như vậy truy sát?”

“Di nương trong nhà không muốn ta cản trở con đường thành danh của con gái bà, liền thiết kế hại ta.”

Tô Tâm Ly thần tình nhàn nhạt, cũng không có ý muốn giấu diếm.

“Chuyện đêm nay, ta tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài.”

Tô Tâm Ly đáng người thẳng tắp, ánh mắt kiên định nhìn về phía từ y nam tử.

“Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm, nếu như người qua cầu rút ván, không chỉ không cảm ơn công tử chúng ta cứu mạng người, sau đó diệt người diệt khẩu, chúng ta chẳng phải là tiền mất tật mang hay sao?”

Con người đen tuyền lưu chuyển, bọn họ quả nhiên sợ người khác biết hành tung, Tô Tâm Ly trong mắt lóe lên một tia quyết tuyệt, cổ sức gỡ ngọc bội trên cổ xuống đưa cho từ y nam nhân, “Đây là ngọc bội thiếp thân của ta.”

Cùng một khối ngọc mà có hai màu trắng tím bất đồng, Tô Tâm Ly tháo ngọc bội vô vùng diễm lệ xuống, dưới ánh lửa, ngọc sắc lưu động, trong suốt long lanh, ở giữa khảm một con phượng hoàng giang cánh bay lượn, nhìn rất sống động.

Từ y nam nhân mâu quan lóe lên, con người đen như mực không chút quan tâm bắt đầu chuyển động, ngẩng đầu nhìn Tô Tâm Ly, đáy mắt thoáng qua một tia vô cùng kinh ngạc, nhưng là vẫn bị Tô Tâm Ly bắt được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Vân thị

Editor: Meimei

Lẽ nào hấn nhận thức khối ngọc bội này? Không có khả năng a, đây là lễ vật lúc nàng tròn một tuổi mẫu thân đã đưa cho nàng, cho đến bây giờ nàng vẫn đeo, chẳng bao giờ rời khỏi nó.

“Ngọc bội kia là của ngươi?”

Tô Tâm Ly không hiểu vì sao hấn lại hỏi thế, nhưng vẫn gật đầu một cái.

“Huyết ngọc hiếm thấy, khối huyết ngọc này xúc cảm hay màu sắc đều là thượng thừa, phượng hoàng chạm trổ tinh tế, trông rất sống động, thế gian hiếm thấy, cô nương tại sao lại đưa cho ta?”

“Công tử không phải lo lắng ta qua cầu rút ván sao?”

Tri nhân tri diện bất tri tâm, bọn họ đêm nay là lần gặp đầu tiên, nàng không cho rằng đây là lỗi của họ, nàng đòi trước cũng vì dễ dàng tin người mới rơi vào kết quả bị thâm.

Người nói chính là người hầu của tử y nam nhân, lời hấn nói chính là suy nghĩ trong lòng hấn, bọn họ căn bản cũng không dễ dàng thả nàng đi.

Cách tiệc sinh thân của Tô Bác Nhiên cũng chỉ còn vài canh giờ, nàng còn có rất nhiều chuyện cần phải làm, bây giờ nàng không có thời gian ở chỗ này cùng bọn họ dây dưa.

Nàng nhất định phải về trước khi tiệc sinh thân của Tô Bác Nhiên kết thúc, cấp Phụng đi nương và Tô Diệu Tuyết một đại lễ.

Dùng khối ngọc bội này, đổi chính là cái mạng của nàng, đáng giá.

Nàng tình nguyện dử hổ mù bì (không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương), cũng tuyệt đối không bỏ qua Phụng đi nương và Tô Diệu Tuyết.

Tử y nam nhân liếc nhìn cây trâm vàng trên tóc Tô Tâm Ly, con ngươi trong trẻo mà lạnh lùng, dường như có thể thấy rõ tất cả mọi việc, nhìn mặt Tô Tâm Ly nói: “Cô nương vì sao không đưa cho ta kim trâm (cây trâm bằng vàng) hay vòng ngọc của cô nương?”

Tô Tâm Ly tươi cười, đôi mắt trong trẻo, dường như có thể thấy rõ lòng người: “Hai thứ đồ này vừa rồi có dính máu, công tử đừng mất.”

So với ngọc bội, nàng càng muốn dùng vòng ngọc, có điều lúc giết hai nam nhân ở bãi tha ma kia, vòng ngọc của nàng đã dính vào rất nhiều máu, về phần cây trâm này, càng không cần phải nói, đó chính là vũ khí giết người của nàng. Đưa thứ dính đầy máu như vậy cho một nam nhân ưa sạch sẽ, ghét mùi máu tươi như vậy, nàng lo lắng sẽ lộng xao thành chuyết (biến khéo thành vụng).

“Ngươi trái lại rất cẩn thận, ngọc bội kia, ta tạm thời thay ngươi bảo quản.”

Tử y nam nhân cười ôn nhu mà dịu dàng.

“Ta còn có một thỉnh cầu, mong công tử có thể cho ta mượn xe ngựa của ngài dùng một chút.”

Tử y nam nhân chính là muốn nhận báo đáp sau này của nàng, nên giải quyết khốn cảnh trước mắt của nàng, hỗ trợ nàng cũng là chuyện đương nhiên, hấn cũng không có lý do cự tuyệt.

Tử y nam nhân cười cười, “Tề Lỗ, ngươi đưa cô nương về nhà.”

Tô Tâm Ly nghe tử y nam nhân muốn đưa nàng về nhà, đang muốn cự tuyệt, tử y nam nhân nhanh không chậm ở miệng nói, “Nhân đa thủ thập (bí mật khó giữ nếu nhiều người biết), cô nương cũng không hy vọng chuyện đêm nay sẽ bị quá nhiều người biết. Có Tề Lỗ đưa ngươi về, sẽ bảo hộ cô nương bình an.”

Tô tâm Ly sùng sốt, nhìn tử y nam nhân. Hấn đang nhìn miếng ngọc bội của nàng, không ngẩng đầu. Tô Tâm Ly mảy giần ra, nở nụ cười, lần thứ hai hướng hấn phúc phúc thân, “Vâng, đa tạ công tử.”

Sự tình đêm nay, quả thực càng ít người biết càng tốt, hơn nữa, đây lại là vùng hoang sơn, nàng muốn tìm xe ngựa nhất định rất khó, trên người nàng lại không có bạc, chỉ có thể dùng vòng ngọc hay kim trâm cầm cố, lúc đó lại bại lộ thân phận, Phụng đi nương khẳng định lại mượn cơ hội này hại nàng. Hơn nữa, sau hai nhóm người kia, cũng có thể có thể nhóm người thứ ba, có Tề Lỗ cao thủ như vậy, Phụng đi nương muốn giết nàng, cũng sẽ rất khó.

“Tại hạ Lan Dục Thư, cô nương phụng danh?”

Tô Tâm Ly đi theo sau Tề Lỗ, xoay người rời đi, nghe được thanh âm của lan Dục Thư, quay người lại, “Tô Tâm Ly”

Nàng để Tề Lỗ hộ tống nàng về nhà, muốn biết thân phận của nàng cũng không khó, mà Lan Dục Thư lại có ngọc bội thiếp thân của nàng, che che giấu giấu, sẽ chỉ làm nhân tâm sinh ác cảm, chỉ bằng thân nhiên nói ra.

Tô Tâm Ly ngồi lên xe ngựa rời đi, Lan Dục Thư dựa người vào cây đại thụ, gương mặt mỹ ngọc giương lên một nụ cười ý vị thâm trường, “Tề Vân,

ngươi qua đi một chuyến đến bãi tha ma kia.”

Lúc nàng ngồi gần hân, trên người nàng ngoại trừ nồng nặc hương hoa mai và mùi máu tươi nhàn nhạt, còn có mùi thịt thối rửa của xác chết.

Sau khi Tô Tâm Ly rời khỏi, cũng không có trực tiếp quay về tướng phủ, mà đến phủ Định Quốc Công.

Lan Dục Thư dùng là xe ngựa thượng đẳng, nên đi rất nhanh, trời tờ mờ nàng đã đến được Định Quốc Công phủ.

Tô Tâm Ly xuống xe ngựa, cũng không có từ đại môn đi vào mà là đi cửa sau, dưới sự trợ giúp của Tề Lỗi, lên vào phòng Vân thị, chính là phòng của ngoại tổ mẫu (bà ngoại) - Vân Tiên Nhi, của nàng.

Ba năm trước, lúc mẫu thân và ca ca nàng gặp nạn, ngoại tổ phụ (ông ngoại) của Tô Tâm Ly bị thương quá độ, đương kim hoàng thượng nhớ ông tuổi tác đã cao, đưa ông từ biên cương về, bắt quả ông cũng không phải ở nhà nhàn rồi mà đảm nhiệm chức vụ tướng quân tại vùng ngoại ô phía tây kinh thành, thường thường ở quân doanh thao luyện quân đội.

Tô Tâm Ly lên vào phòng của Vân thị. Lúc này Trình Bằng đã đi, Vân thị đã rời giường, đang ngồi bên gương đồng để nha hoàn thiếp thân chải đầu.

“Ài?”

Vân thị trước khi gả cho Trình Bằng, là một nữ đại vương của sơn trại, thân thủ tuy không thể hơn Trình Bằng nhưng theo tuổi tác, vẫn là một ngọc đào vi lão, thập phần nhạy bén, rất nhanh nhận thức được có người.

“Ngoại tổ mẫu, là con.”

Tô Tâm Ly thấy trong phòng chỉ có Vân thị và nha hoàn Vân Bích bên người, liền đẩy cửa đi vào.

“Ly nhi.”

Vân thị thấy là Tô Tâm Ly, lấy làm kinh hãi, khi nhìn đến Tô Tâm Ly sắc mặt tái nhợt, bộ dáng chật vật, trong mắt chỉ chứa nồng nàn sự yêu thương.

“Đây là có chuyện gì xảy ra?”

Vân thị trầm mặt, gương mặt liền hiện lên vẻ nghiêm nghị

“Ngoại tổ mẫu”

Tô Tâm Ly đứng ở cửa, dùng sức chớp mắt, sau đó hai mắt mở thật to, nhìn chằm chằm Vân thị đứng phía trước, phảng phất chỉ cần nháy mắt một cái, hình ảnh này sẽ như gương đồng kia, vỡ nát thành những mảnh nhỏ rồi biến mất, mũi ề ầm muốn khóc, lại cắn môi cố gắng không để rơi lệ.

Tô Tâm Ly viên mắt hồng hồng, thần sắc có chút hoảng hốt, đi đến trước mặt Vân thị, chân thật thấy Vân thị đứng trước mặt nàng, thì hít mũi một cái, đột nhiên cười ra tiếng, lao vào ngực Vân thị ôm chầm lấy.

Ngoại tổ mẫu nàng không có chết, ngoại tổ phụ nàng cũng hoàn toàn không có xảy ra việc gì, Định Quốc Công phủ vẫn còn, hết thảy đều là thật, mà không phải mà mộng.

Tô Tâm Ly một hồi muốn khóc, một hồi lại cười, Vân thị có chút khó hiểu

“Ly nhi, tiểu tâm can của ta, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Có ai khi dễ ngươi có đúng hay không? Là phụ thân vô liêm sỉ và đi nương kia của ngươi có phải không? Nói cho ngoại tổ mẫu biết, ta mặc kệ có phải là phủ thừa tướng kia hay không, dám để cho ngoại tôn của ta ủy khuất, ta làm cho bọn chúng đẹp mặt.”

Di nương trong miệng Vân thị chỉ kia chính là Phương di nương - Phương Tĩnh Di.

Trình Bằng chỉ thú một chính thê là Vân thị, không có thú thiếp.

Vân thị sinh ra hai người con trai và một nữ nhi, hai đứa con trai của nàng cưới thê cũng đều sinh ra nhi tử, Trình gia trên dưới đều yêu thương Tô Tâm Ly hết mực.

“Phụ nhân, để ta sai người kêu lão gia trở về.”

Vân Bích không có hài tử, nhìn bộ dáng này của Tô Tâm Ly, cũng không khỏi đau lòng, thay nàng bất bình.

“Vân di, con không sao.”

Tô Tâm Ly ngẩng đầu cười, kéo Vân Bích đang muốn ra cửa.

“Đều không có chuyện gì.”

Ngoại tổ mẫu, con thực sự không có việc gì, không nên làm kinh động hạ nhân trong phủ.”

Định Quốc Công phủ nhiều người như vậy, khó bảo toàn là không có cơ sở ngầm của Phương di nương, nàng cần phải tại tiệc sinh thần của Tô Bác Nhiên làm cho các nàng trở tay không kịp, đương nhiên bây giờ không thể để các nàng biết nàng đã trốn thoát được.

Trình Bàng tuy chỉ thú một chính thê là Vân thị, không có thiếp, thế nhưng những việc ngầm ngầm xấu xa trong đại gia tộc này, thân là phu nhân Định Quốc Công phủ, Vân thị đương nhiên biết một chút.

“Vân Bích, người phân phó hạ nhân chuẩn bị nước nóng và đồ ăn sáng, người tự mình đến Tuyết mai viên tự tay đem đến cho Ly nhi một bộ y phục.”

“Vân di, phải là kiểu dáng mới nhất, màu sắc thanh nhã nhưng phải thanh cao một chút, lại thêm một vài bộ trang sức nữa nhé.”

Nàng muốn cho những người đó biết, Cháu gái phủ Định Quốc Công và dưỡng nữ phủ Thừa tướng là khác nhau như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Kinh hỉ ngoài ý muốn

Editor: Meimei

Vân Bích rời đi, trong phòng chỉ còn lại Vân thị và Tô Tâm Ly.

Vân thị cầm tay phải Tô Tâm Ly, vén ống tay áo lên, trên da thịt trắng như tuyết, nổi lên vết thủ cung sa chói mắt làm Vân thị thở phào nhẹ nhõm.

Tô Tâm Ly biết rõ tính cách của Vân thị, chuyện liên quan đến nàng, nếu như không cho bà một đáp án rõ ràng, bà sẽ không bỏ qua.

Không đợi Vân thị mở miệng, Tô Tâm Ly liền chủ động đem chuyện đi Lạc Diệp tự bị người bắt cóc nói cho Vân thị. Để tránh cho Vân thị lo lắng, nàng cũng không có nói cho bà biết là mình tỉnh lại ở bãi tha ma, hơn nữa trong sạch của mình thiếu chút nữa bị hai gã côn đồ làm hỏng, mà chỉ nói bị một đám hắc y nhân truy sát.

Nàng cũng chỉ hơi hốt nói lúc mình bị truy sát thì được một tử y nam nhân cứu, lại được người hầu của hấn đưa về.

Bất quá Vân thị nghe vẫn kinh tâm động phách.

“Nói không chừng là cái Phương di nương kia làm.”

Tô Tâm Ly cười, Vân thị chỉ tiếp xúc Phương di nương vài lần, nhưng nhìn người thật chuẩn.

Nếu như không phải sống lại, biết rõ tính cách của Phương di nương, nàng cũng sẽ không hoài nghi ả, dù sao hàng ngày ở tướng phủ, bọn họ chung đụng vẫn rất tốt.

“Vị tùy tùng của tử y nam nhân này, ta nhất định phải mời hấn đến quý phủ, để ta và ngoại tổ phụ của con cảm tạ hấn.”

Vân thị suy nghĩ một chút, lại nói: “Chuyện này nhất định không để người ngoài biết, nếu không đối với thanh danh con không tốt, Ly nhi, ta thấy con không cần phải về tướng phủ nữa, sau này hãy sống ở Định Quốc Công phủ, có ta và tổ phụ của con, nhất định sẽ không để cho con bị ủy khuất.”

Lần này may mắn có tử y công tử xuất thủ giúp đỡ, lần sau không biết nữ nhân Phương di nương kia sẽ dùng mưu kế gì đối phó với Ly nhi.

“Ngoại tổ mẫu, con rất nhanh nữa là đến tuổi cập kê, người và ngoại tổ phụ cũng không thể chiều cổ con cả đời, yên tâm, con đã trưởng thành, sẽ tự chăm sóc tốt chính mình, sẽ không để người khác khi dễ. Nếu có một ngày con không thể ở lại tướng phủ được nữa, con nhất định sẽ không chút do dự tìm người để nương tựa, có điều sẽ không phải là hiện tại.”

Trong lòng Tô Tâm Ly biết, Vân thị là vì nàng mà sốt ruột, lo lắng nàng lại xảy ra chuyện gì. Thế nhưng sự việc lần này chỉ là suy đoán của các nàng, cũng không có chứng cứ chứng minh là Phương di nương làm, Tô Bác Nhiên lại không phải là tội phạm, nàng cứ như vậy tùy tiện vào Định Quốc Công phủ ở, đối với thanh danh của Định Quốc Công phủ cũng không tốt.

Tô Tâm Ly nói một hơi dài như vậy, Vân thị lấy làm kinh ngạc. Từ khi sau khi Lập Tuyết qua đời, đứa ngoại tôn này của bà tính cách ngày càng hướng nội, và đối với Định Quốc Công phủ ngày càng bất hòa.

Trước đây, mỗi lần bà khuyên Ly nhi cách xa Phương di nương thì nàng luôn vì Phương di nương mà biện giải ả có bao nhiêu tốt, thế nhưng ngày hôm nay, bà đem chuyện lớn như vậy đổ hết lên đầu Phương di nương mà Ly nhi cứ nhiên không có thay nàng biện giải.

Lại nhìn Tô Tâm Ly lần nữa, sắc mặt tuy tái nhợt nhưng ánh mắt lại rất có thần, băng lãnh nhưng lại lộ ra sự tự tin và kiên định. Chẳng lẽ Ly nhi đã nhận ra bộ mặt thật của à Phương di nương kia?

“Hôm nay là sinh thần của phụ thân, con thân là đích nữ phủ tướng quân, làm sao lại không tham dự chứ? Nếu truyền đi, mọi người chắc chắn sẽ cho con là bất hiếu.”

Vân thị quan tâm Tô Tâm Ly, người khác nghị luận bà như thế nào cũng được, nhưng không thể nghị luận về cháu gái bà.

“Nhị biểu ca của con, hẳn chắc là sắp hạ triều rồi, chuyện lần này, con muốn nhị biểu ca giúp đỡ.”

“Uhm, hẳn hạ triều sẽ đến đây vãn an ta, ngoại tổ mẫu sẽ thay con lưu hán lại, con trước tiên nên đi tắm, đừng để bị cảm lạnh.”

Vân thị là ai, chính là một nữ đại vương uy phong một thời, Tô Tâm Ly vừa hỏi, bà liền lập tức hiểu được ý đồ của nàng.

Trình Dục Phàm - Nhị biểu ca của Tô Tâm Ly - là Binh bộ thị lang, từ Kinh đô cho đến Lạc Diệp tự đều trực thuộc sự quản lý của hắn.

“Biểu ca!”

Tô Tâm Ly tắm xong, thay một thân xiêm y sạch sẽ, bắt quả trên gương mặt trắng nõn từng vết trầy dài ngắn lại càng hiện rõ ràng hơn.

Tô Tâm Ly nhìn bộ dạng tức giận của Trình Dục Phàm, lại thấy trong mắt hắn ấy đầy sự quan tâm, trong lòng liền hiểu là hắn đã biết chuyện gì xảy ra với nàng từ Vân thị.

“Ly nhi, bây giờ muội định làm gì?”

Trình Dục Phàm sau khi biết sự việc đã xảy ra trên người Tô Tâm Ly, triều phục còn chưa kịp thay, liền muốn đến phủ tướng quân tính sổ, nhưng đã bị Vân thị ngăn cản. Bây giờ nhìn thấy bộ dạng này của Tô Tâm Ly, hắn cực kỳ đau lòng.

Hắn chỉ có một muội muội, Trình gia từ trên xuống dưới, người người đều xem nàng là trân bảo, hiện tại lại có người muốn hại nàng, Trình Dục Phàm hận không thể đem người nọ ra thiên đao vạn quả.

Tô Tâm Ly đi đến trước mặt hắn, tiến đến bên tai hắn, cũng không biết nàng nói cái gì, sắc mặt Trình Dục Phàm liền dễ nhìn hơn rất nhiều, lúc nhìn đến Tô Tâm Ly thì đáy mắt hiện lên vô cùng kinh ngạc và tán thưởng.

Vừa nãy nghe tổ mẫu nói hắn còn chưa tin, hiện tại xem ra, đúng là thay đổi rất nhiều, lẽ nào lúc đó vì quá hoảng sợ, lá gan lại trở về, đầu óc cũng thông suốt?

“Huynh thay y phục rồi đi làm ngay.”

Trình Dục Phàm đáp ứng, xoay người rồi đi chuẩn bị những việc mà Tô Tâm Ly giao phó.

Trình Dục Phàm vừa mới rời đi, Vân Bích liền trở lại, đi theo sau còn có mấy lão nhân, đều là chị em trước đây cùng vào sinh ra tử với Vân thị.

Tô Tâm Ly thay một bộ váy lụa màu xanh nhạt, Vân Bích và những người khác là giúp nàng trang điểm.

Vừa mới qua giờ mùi (1 giờ chiều đến 3 giờ chiều), Trình Dục Phàm từ bên ngoài trở về đã an bài xong những việc mà Tô Tâm Ly giao phó.

Từ trước đến nay, Vân thị và Trình Bằng đều không nhận định người con rể Tô Bác Nhiên này, sau khi Trình Lập Tuyết qua đời, họ càng không thích hắn.

Lần sinh thần này của hắn, bọn họ căn bản chỉ chuẩn bị lễ vật, bắt quả phát sinh sự việc lần này, Vân thị lo lắng cho Tô Tâm Ly nên bắt Trình Dục Phàm đi theo.

Tô Tâm Ly và Trình Dục Phàm đang chuẩn bị đi đến phủ tướng quân, thì hạ nhân trong phủ bẩm báo trước cửa có người đưa tới vài cái rương lớn, điểm đích danh là gửi cho Tô Tâm Ly.

Hạ nhân trong phủ vốn không biết Tô Tâm Ly đang ở Định Quốc Công phủ, nên hướng đến viện Vân thị bẩm báo.

“Biết là ai đưa đến không?”

Tô Tâm Ly vừa mới bị hại, Vân thị và Trình Dục Phàm tự nhiên đặc biệt cẩn thận.

“Bẩm không biết, người nọ đem đồ vật tới đưa cho tiểu thư, nói rằng tiểu thư nhìn nhất định sẽ hài lòng.”

Thủ vệ nhìn Tô Tâm Ly nói.

Trình Dục Phàm liếc mắt nhìn Tô Tâm Ly, nàng ním môi, chân mày thanh tú hơi cau lại, như đang suy nghĩ điều gì.

“Ta đi xem xem.”

Trình Dục Phàm đi đến đứng trước cái rương lớn, đang muốn mở thì bị Tô Tâm Ly đứng ở phía sau túm lại.

“Tất cả các người lui xuống hết đi.”

Tô Tâm Ly quét mắt nhìn hạ nhân đang đứng trong viện, ý bảo bọn họ ly khai.

“Muội biết là có gì trong rương không?”

Tô Tâm Ly gật gật đầu, “Uhm, đã đoán ra được.”

Tô Tâm Ly nói xong, liền tiến lên mở rương.

Bên trong cái rương to tất cả đều hắc y nhân, bọn họ mắt nhắm lại, sắc mặt tái nhợt, dường như không có khí tức.

Trình Dục Phàm tiến lên dò xét mũi bọn họ, tò mò nhìn Tô Tâm Ly, “Đã chết?”

“Ừ, đều đã chết!”

Tô Tâm Ly không quay đầu lại, thanh âm nhàn nhạt, không nóng không lạnh, không có chút tâm tình.

Lúc này, Tô Tâm Ly đang đứng trước một cái rương lớn, bên trong chỉ có hai gã nam nhân không mặc y phục màu đen. Tô Tâm Ly nghiêng người về phía trước, nghiêm túc nhìn vết thương trên cổ bọn họ, thần sắc bình tĩnh đột nhiên băng lãnh làm cho Văn thị và Trình Dục Phàm giật nảy mình.

Nhiều xác chết như vậy, nàng không sợ sao?

“Biểu ca, đem những cái rương này cùng theo chúng ta đến tướng phủ.”

Lễ vật này nàng quả thực rất vừa ý.

Nếu như sự việc lần này là do Phương di nương làm, cái này, tuyệt đối sẽ cho bà ta cái kinh hi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Dự tiệc

Editor: Meimei

Giờ Dậu (năm giờ chiều đến bảy giờ tối), sắc trời đã dần tối.

Trước cửa phủ thừa tướng giăng lụa đỏ, xung quanh đèn lồng chiếu sáng của một vùng trời.

Trong hoa viên phủ thừa tướng, từng trận tiếng cười đùa truyền ra, phi thương náo nhiệt.

Tô Diệu Tuyết mặc bộ váy màu xanh lục, dáng người yếu điệu, dưới ánh đèn, da thịt trắng như tuyết càng nổi bật trong bộ váy tơ lụa xanh lam.

Nàng đứng trước mặt Tô Bác Nhiên, xung quang đang ngồi là các quan lại triều đình đến chúc thọ Tô Bác Nhiên.

“Phụ thân, hôm nay là sinh thần của ngài, nữ nhi biết phụ thân thích 《 Lan Đình Tự 》, vì phụ thân mà vẽ bức tranh, mong phụ thân thích.”

Tô Diệu Tuyết rũ mí mắt, ôn nhu nhã nhặn lịch sự, cử khí khéo léo, ngũ quan xinh xắn, lộ ra là một cô gái kiêu mị nhu nhược.

Vừa nói, nha hoàn của nàng vừa đem một cuộn giấy dâng lên Tô Bác Nhiên.

Tô Bác Nhiên tiếp nhận, mở sách ra, đập vào mắt là chữ viết thanh tú tựa như hoa mai, đoan trang chỉnh tề, mặt trên còn vẽ hoa lan mà Tô Bác Nhiên thích nhất.

Tô Bác Nhiên hài lòng gật đầu “Tuyết Nhi có lòng.”

Nói xong, cầm tác phẩm của Tô Diệu Tuyết cho người xung quanh xem.

“Ngay ngắn nhưng không ngây ngô, chỉnh tề mà không cầu nệ, hảo tự, chữ viết của Tô tiểu thư đều vượt qua mọi người ở đây rồi.”

“Thừa tướng quả nhiên giáo dưỡng nữ nhi rất tốt!”

“Tô tiểu thư quả thật chính là một tài nữ a.”

...

“Các vị khen nhầm rồi, Tô Diệu Tuyết không dám nhận.”

Tô Diệu Tuyết dịu dàng phúc thân, xấu hổ cúi đầu, đôi mắt xinh đẹp hiện lên sự đắc ý.

Nàng là đích nữ phủ thừa tướng, là chứng tinh phụng nguyệt (Những ngôi sao sáng vây quanh mặt trăng, ý muốn nói là Tô Diệu Tuyết là lớn lên dưới sự chú ý, quan tâm yêu mến cung phụng của mọi người.), được người khen, mới chính là cuộc đời của nàng, về phần Tô Tâm Ly kia ____

Nghĩ đến Tô Tâm Ly, ánh mắt Tô Diệu Tuyết trầm xuống, khóe miệng vung lên một nụ cười lãnh ý.

Ngoại tôn nữ phủ Định Quốc Công, đích nữ phủ thừa tướng thì như thế nào? Đều là một người không có đầu óc. Rất nhanh, nàng ta sẽ thân bại danh liệt, mà nàng - Tô Diệu Tuyết tài hoa, sẽ nổi danh khắp Kinh Lăng.

Hôm nay, Phương Tĩnh Di và các vị phụ nhân tham gia thọ yến ngồi chung một chỗ, ánh mắt từ ái nhìn Tô Diệu Tuyết. Phủ thừa tướng là của bà, bà tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ kẻ nào cản trở đường đi của con gái bà.

Mọi người đang khen ngợi Tô Diệu Tuyết, thì một công công được gia đình dẫn vào, phía sau còn dẫn theo hai công công khác đang ôm hai chậu hoa.

“Tiểu nhân thỉnh an thừa tướng đại nhân.”

Giọng nói chói tai vang lên.

“Thái tử điện hạ thân thể ốm bệnh, không thể tự mình đến chúc mừng thừa tướng. Điện hạ biết thừa tướng đặc biệt thích hoa lan, nên đã sai người tìm hai loại hoa lan này về tặng cho ngài.”

Tô Bác Nhiên đứng lên, nhìn hai chậu hoa lan.

Gốc cây hình thù xinh đẹp, lá xanh tươi, tỏa ra tựa như cánh bướm, đóa hoa nở lớn, cánh hoa cân xứng, màu sắc và hoa văn trên cánh cực kỳ diễm lệ, cánh hoa trắng muốt lấp lăm lăm những đốm đỏ tươi nhuận, vừa nhìn một cái là khiến mọi người chú ý.

Từ xa đã có thể nghe thấy được mùi hương thơm ngát.

Tô Bác Nhiên cực kỳ thích hai chậu hoa lan này, nhưng loại hoa này Tô Bác Nhiên lại chưa bao giờ thấy qua.

Nếu là thái tử điện hạ đưa tới, nhất định là giống cây hiếm lạ, trong tâm tự nhiên thích, lại cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng mà lo).

Thái tử điện hạ cấp cho hắn một phần đại lễ trước mặt văn võ bá quan, cho hắn ba phần mặt mũi, trên mặt không giấu nổi vui mừng.

“Các vị có mặt ở đây, có ai biết rõ về hai chậu hoa lan này không?”

Tô Bác Nhiên nhìn các đồng僚 phía sau, bọn họ xì xào bàn tán, nhưng lại không có người nào tiến lên phía trước nói ra tên của loại hoa lan này.

Cuối cùng, Tô Bác Nhiên nhìn về phía Tô Diệu Tuyết.

Tô Diệu Tuyết mỉm cười, liếc nhìn mẫu thân đứng phía sau mình. Hôm nay chính nàng đã nói với thái tử điện hạ về hai chậu hoa lan này, quả nhiên đúng như nàng nghĩ.

Tô Diệu Tuyết trong lòng đắc ý, đang muốn tiến lên, chợt thấy Phương Tĩnh Di sắc mặt biến đổi.

Tô Diệu Tuyết thầm nghĩ có chuyện không ổn, theo tầm mắt của Phương Tĩnh Di nhìn lại, cửa tiểu viện chẳng biết lúc nào lại nhiều hơn một bóng dáng, cướp lời nói của nàng, “Chậu lan này thế nhưng chính là Diệp nhụy?”

Tất cả ánh mắt của mọi người hầu như trong nháy mắt đều chuyển lên trên người Tô Tâm Ly.

Váy màu xanh nhạt, bên trên thêu hoa hải đường ngũ sắc, tóc đen nhánh, búi tóc kiểu lưu vân, trên búi tóc cài cây trâm ngọc óng ánh, mặt trên còn rủ suốt hàng ngọc trong suốt, đẹp một cách thanh tân đậm nhã.

Bước chân lưu loát đi đến, cánh hoa hải đường trên váy tựa như đang bay, nhìn giống như thật, nàng mỉm cười, làm ánh sáng từ đèn lồng tựa như mất đi nhan sắc.

Tô Tâm Ly đi đến bên cạnh Tô Diệu Tuyết, đi theo sau là Trình Dục Phàm anh vĩ bất phàm.

Đều là váy mà xanh nhạt, trước đó Tô Diệu Tuyết cũng xem như thanh tân động lòng người, nhưng Tô Tâm Ly vừa xuất hiện, nhất thời liền lập nên cao thấp.

Tô Diệu Tuyết nhìn Tô Tâm Ly đứng bên cạnh, ánh mắt rơi vào người nàng hiện lên nồng đậm ghen ghét.

Trước đây, Tô Tâm Ly vẫn luôn nghĩ ánh mắt này có gì đó không đúng, nhưng bây giờ, nàng rất nhanh đã phát giác ra ý nghĩa đằng sau ánh mắt này, ả muốn hủy gương mặt của nàng.

Tô Diệu Tuyết lướt qua Tô Tâm Ly, nhìn về Phuong Tinh Di phía sau cách nàng không xa, ánh mắt tràn đầy chất vấn.

Không phải nói thọ yến hôm nay Tô Tâm Ly sẽ không xuất hiện sao? Vì sao hiện tại lại đứng ở đây, cướp đi danh tiếng của nàng?

Mới vừa rồi, thấy gả sai vật về mặt hốt hoảng từ bên ngoài chạy vào, Phuong Tinh Di liền có dự cảm không ổn, không nghĩ tới Tô Tâm Ly đã trở về.

Nó làm sao có thể trở về? Nếu nó đã trở về thì sát thủ mà bà phái đi tại sao không hỏi báo tin tức cho bà?

Phuong Tinh Di nhíu nhíu lông mày, bà thế nhưng cũng đã hạ huyết bản, trước khi mấy hắc y nhân kia đến, bà đã thuê hai tên côn đồ, dựa theo sự phân phó của bà, ném người đến bãi tha ma. Tô Tâm Ly khúm núm, nhát như chuột, bà cho rằng nó sẽ bị dọa sợ thành ngốc, chờ đến khi bà tìm được nó, nó cũng có thể bệnh nặng một hồi, không nghĩ đến, nó cư nhiên trở về bình an vô sự.

Như Phuong Tinh Di nghĩ, đời trước Tô Tâm Ly ở bãi tha ma tỉnh lại quả thực bị dọa đến hôn mê bất tỉnh, hơn nữa lúc về lại bệnh nặng một hồi.

Phuong Tinh Di bỗng nhiên ngừng đầu, ánh mắt khó có thể tin nhìn Tô Tâm Ly, Tô Tâm Ly xoay người, mỉm cười.

Rõ ràng là nụ cười ôn nhu, nhưng cặp mắt kia lại lạnh lùng, đứng dưới ngọn đèn ảm áp, như có lãnh khí bao quanh, ánh mắt tràn đầy khiêu khích, chỉ liếc mắt, mà Phuong Tinh Di đã rung mình một cái.

Mí mắt Phuong Tinh Di giật giật, nỗi lòng lo lắng, lẽ nào nó đã biết cái gì?

Không có khả năng, ngày thường bà đối với nó rất tốt, hơn nữa chuyện này bà làm cực kỳ bí mật, Tô Tâm Ly nó lại ngu ngốc như thế, làm sao có thể đoán ra là do bà được.

“Ly nhi!”

Tô Bác Nhiên kinh hãi, hiển nhiên không ngờ Tô Tâm Ly sẽ xuất hiện lúc này.

Tô Tâm Ly quay đầu nhìn Tô Bác Nhiên đang kinh ngạc, sắc mặt nhàn nhạt.

Đời trước Định Quốc Công phủ cả nhà bị chém, ông ta là thừa tướng cao cao tại thượng cũng không có một câu cầu tình, ông ta thú mẩu thân chỉ vì muốn một bước lên mây, đối với nàng - nữ nhi này- cũng như vậy.

Đời trước nàng ngu ngốc, mới bị ông ta lừa cái gọi là thâm tình với mẩu thân nàng.

Ông ta muốn Tô Diệu Tuyết nổi danh, nàng tuyệt không để ông ta được như ý.

“Nhụy Diệp màu sắc diễm lệ, lúc nở, tựa như cánh bướm sắc sỡ đang nhẹ nhàng bay lượn giữa đồng cỏ xanh ngát, hai nhụy hoa như hai bóng hồ điệp đang bay lượn quyến luyến bên nhau như hình với bóng mãi không rời, do đó mới gọi là Nhụy Diệp. Lộ Công công, ta nói có đúng không?”

Tô Tâm Ly chỉ vào nhụy hoa của hai bông hoa ôn nhu giới thiệu, thanh âm thanh thúy dễ nghe tựa như châu ngọc đi vào lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thân phận dưỡng nữ

Editor: Meimei

“Thừa tướng, xin hỏi vị cô nương này là?”

Tô Tâm Ly thanh lệ thoát tục, bởi vì tuổi còn nhỏ, thân hình còn chưa hoàn toàn nảy nở, nhưng qua vài năm nữa, nhất định sẽ là một mỹ nhân danh dương Kinh Lăng.

Nàng mặc váy màu xanh nhạt được làm từ Bích Vân Tỉ, Bích Vân Tỉ sản lượng cực ít, một thân xiêm y này càng nói rõ thân phận thiên kim, hơn nữa lại đi cùng người của Định Quốc Công phủ, chẳng lẽ là đích nữ phủ thừa tướng?

Nhưng nếu như nàng là đích nữ phủ thừa tướng, vậy Tô Diệu Tuyết kia là ai?

Cách đây ba năm, từ lúc Trình Lập Tuyết gặp chuyện không may, Tô Tâm Ly hầu như đóng cửa không ra ngoài, ngay cả Định Quốc Công phủ cũng đều rất ít đến, hơn nữa tướng phủ mấy năm này, đều do Phương di nương chăm sóc, gần như không để Tô Tâm Ly tiếp kiến khách, đối với thân phận con vợ cả của nàng có ý giấu diếm. Tô Bác Nhiên lại bất công, đối với việc làm của Phương di nương vẫn luôn là mắt nhắm mắt mở cho qua, thậm chí là dung túng. Cho nên đến nay chỉ có vài người nhận thức Tô Tâm Ly, lại càng đem Tô Diệu Tuyết trở thành con vợ cả mà đối đãi.

Tô Tâm Ly nhìn Lộ công công, lại nhìn người xung quanh, bọn họ cũng đều dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn Tô Bác Nhiên.

“Ly nhi, con không phải thân thể không khỏe sao? Thế nào lại không nghỉ ngơi cho tốt?”

Tô Bác Nhiên về mặt thân thiết, lại tránh được vấn đề của Lộ công công.

Nghe câu hỏi kia của Lộ công công, Tô Diệu Tuyết lo sợ bị người khác vạch trần thân phận của mình, trong lòng một phen thất thượng bát hạ (lo lắng, bất ổn), thấy Tô Bác Nhiên không trả lời, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, càng không khỏi toát ra được sự đắc ý, cha là đứng về phía nàng. Cho dù Tô Tâm Ly thoát khỏi một kiếp thì như thế nào? Ở trong mắt mọi người, nó còn có thể là đích nữ phủ thừa tướng cao cao tại thượng?

Tô Tâm Ly cau mày, nhìn Tô Bác Nhiên, “Cha, người nào nói thân thể con không khỏe?”

Tô Tâm Ly vô tội nháy mắt một cái, hướng Trình Dục Phàm đứng sau lưng nháy mắt.

Nàng đã cho Tô Bác Nhiên cơ hội, là tự chính ông ta không có quý trọng, như vậy, cũng đừng trách nàng - nữ nhi này - làm ông ta phải khó xử trong buổi tiệc này.

“Thừa tướng đại nhân!”

Trình Dục Phàm nói một tiếng này cũng không nhỏ, làm toàn bộ người trong tiểu viện này đều tập trung trên người hắn.

“Thân phận của Ly nhi ngoại khó mở miệng nói sao? Hay là ngoại nghĩ ngoại tôn nữ của phủ Định Quốc Công không xứng làm con gái ngoại!”

Trình Dục Phàm thanh âm phẫn nộ tràn đầy chất vấn.

Hắn và Vân Thị - Trình Bằng giống nhau, không đứng, phải nói là tất cả người của Định Quốc Công phủ đều không có hảo cảm với Tô Bác Nhiên.

Nếu hôm nay không phải Vân thị đã khuyên bảo, Tô Tâm Ly lại nhờ hắn làm việc, thì hắn đã lên án vào phủ tướng quân, thân không biết quý không hay giáo huấn Tô Bác Nhiên rồi.

Hắn vốn đã một bụng hỏa, hiện tại Tô Bác Nhiên lại mưu tính để một nữ nhân đề tiện làm tu hú chiếm tổ chim khách, đây không phải chính là thêm dầu vào lửa? Trình Dục Phàm vốn tính tình nóng nảy, hắn có thể không tức giận sao?

Tại thọ yến của mình, lại bị một văn bối chất vấn, Tô Bác Nhiên cảm thấy thập phần khó chịu, thế nhưng nghĩ tới Trình Dục Phàm sau khi trở về có thể sẽ đem chuyện xảy ra hôm nay nói cho Định Quốc Công, lại nghĩ đến Định Quốc Công và Định Quốc Công phu nhân đối với Tô Tâm Ly như bảo bối, Tô Bác Nhiên liền ngay cả một câu phản bác cũng không dám nói, chỉ là sắc mặt đỏ bừng tức giận.

Tô Tâm Ly nhìn Tô Bác Nhiên tức giận không dám phát ra, khóe miệng không tự chủ giương lên, đáng đời, lúc này thừa nhận có phải tốt hơn không, đúng là tự tìm lấy phiền phức!

Tô Tâm Ly tiến lên vài bước, chân thành đi đến trước mặt Lộ công công, dịu dàng phúc thân, “Ta là đích nữ phủ Thừa Tướng, Tô Tâm Ly!”

“Vậy vị này là?”

Lộ công công chỉ chỉ Tô Diệu Tuyết sắc mặt khó coi đứng bên cạnh.

Tô Tâm Ly đứng dậy, nghiêng người sang, theo hướng ngón tay công công nhìn lại.

“Nàng là con gái của cố nhân của phụ thân, phụ mẫu mất sớm, đều tại tướng phủ lớn lên.”

Tô Diệu Tuyết ghét nhất là bị người khác nói là dưỡng nữ, nàng càng muốn tại Kinh Lăng này, tất cả mọi người đều biết Tô Diệu Tuyết á chi là một dưỡng nữ có thân phận đáng thương nhưng lại thấp kém.

Con gái của cố nhân, nói có điểm khó nghe chính là một vị khách, ngay cả thứ nữ cũng không bằng, còn nói cái gì mà đoàn trang hay cao quý.

Tô Diệu Tuyết hận nghiêng răng nghiêng lợi, ngón tay nắm chặt thành quyền, móng tay cơ hồ khảm vào vào da thịt, thủy mâu dịu dàng lóe ra hàn quang.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Tô Tâm Ly phỏng chừng đã bị Tô Diệu Tuyết xuyên thủng trăm ngàn lỗ rồi.

Tiền nhân! Tiền nhân! Tiền nhân! Sao nó mệnh lớn như thế, cứ nhiên lại có thể sống trở về, sống trở về không tính, còn cướp đi danh tiếng vốn dĩ thuộc về nàng.

Nàng lớn hơn Tô Tâm Ly, rất nhanh sẽ đến tuổi cập kê, chính là cần tìm một gia đình tốt để gả vào. Hôm nay, ở đây đều là danh môn hiển hách tại Kinh Lăng, Tô Diệu Tuyết nàng vốn định xuất ra tài năng, mỹ danh truyền xa. Chỉ cần qua ba tháng nữa, là ba năm hiếu kỳ (để tang) Trình Lập Tuyết sẽ kết thúc, đến lúc đó, Phương di nương sẽ là chính thất, mà nàng sẽ trở thành tiểu thư con vợ cả. Tô Diệu Tuyết tâm cao khí ngạo, gia đình bình thường nàng chường mắt, nàng muốn phải gả vào hoàng thất, nàng tự tin, với tài mao của mình, hoàn toàn có thể trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Thế nhưng hết thảy hôm nay đều bị Tô Tâm Ly làm hỏng.

Cho dù tương lai Phương di nương có là chính thất, nàng sẽ mang danh nghĩa là tiểu thư con cả của tướng phủ, nhưng trong mắt mọi người, nàng như cũ chỉ là dưỡng nữ của tướng phủ.

Phụ mẫu chết sớm, nói bóng nói gió chính là khắc phụ khắc mẫu, ai lại muốn thú một nữ nhân không cát tường như thế? Người bình thường còn không nguyện ý hưởng chi là thiên tử hoàng gia.

Đang lúc lửa giận bốc lên, ánh mắt Tô Diệu Tuyết sáng lên, nhanh chóng rũ mí mắt, vành mắt rất nhanh ửng đỏ, lúc ngẩng đầu lên, chính là dáng dấp của một tiểu bạch thỏ điềm đạm đáng yêu. Vừa định mở miệng đã bị Trình Dục Phàm giành trước, ngăn chặn ả.

“Tô thừa tướng, người cảm thấy Ly nhi không xứng làm con gái của Tô thừa tướng người?”

Trình Dục Phàm lòng đầy căm phẫn, không chút nào nhân nhượng mặt mũi Tô Bác Nhiên tại buổi tiệc sinh nhật của ông ta.

Mọi người lúc này vì câu nói của Tô Tâm Ly đều cảm thấy khinh bỉ Tô Diệu Tuyết, nghĩ nàng không biết xấu hổ, bây giờ nghe Trình Dục Phàm nói như thế, trong nháy mắt mọi người liền nhớ đến lúc này Tô Bác Nhiên không có thừa nhận Tô Tâm Ly là nữ nhi của ông, nhìn vào mắt của Trình Dục Phàm, có ý dò xét, cũng có ý trách cứ, coi như là quan hệ giao hảo với cố nhân có tốt đến thế nào, cũng không thể có khả năng để nữ nhi cao quý con chính thất không thương, mà đi thiên vị một dưỡng nữ.

Bởi vì Tô Tâm Ly nói ra 4 chữ phụ mẫu mất sớm. Tô Bác Nhiên lửa giận đầy mình.

Tô Diệu Tuyết là nữ nhi của ông và Phương di nương, Tô Tâm Ly nói phụ mẫu của Tô Diệu Tuyết mất sớm, đó không phải chính là đang nguyên rủa ông chết sớm sao? Vẫn còn đang trong tiệc sinh thần ông, ông có thể vui vẻ được sao?

Lúc này mọi người đều nịnh bợ ông, nhưng từ lúc Tô Tâm Ly xuất hiện, ông chính là cái đích cho mọi người chỉ trích. Tô Bác Nhiên cảm thấy Tô Tâm Ly chính là sao Tang Môn (sao mang đến sự xui xẻo), tiệc sinh thần của ông bị phá hủy, càng nhìn nàng ông càng thấy tức giận. Có điều các đồng liêu ở đây đang nhìn ông, còn có người của thái tử, Tô Bác Nhiên hiển nhiên không thể tự hất nước bẩn lên danh tiếng từ phụ (người cha hiền lành, thương con) của mình.

“Phàm nhi, người nói gì thế? Ly nhi và Tuyết nhi đều là nữ nhi của ta, ta yêu thương còn không hết nữa là. Lúc này chỉ là ta quá mức lo lắng cho thân thể của Ly nhi mà thôi”. Tô Bác Nhiên đứng ngay thẳng, quang minh chính đại tìm cớ nói.

Tô Tâm Ly lạnh lùng cười nhìn Tô Bác Nhiên, lúc này cho ông ta cơ hội thừa nhận thân phận của nàng thì không thừa nhận, liên quan đến danh dự của mình thì lại lập tức tự hạ thấp tư thái thừa nhận.

Cũng đúng, quyền lợi? Danh dự? Chức quan? Đối với Tô Bác Nhiên mà nói còn có cái gì quan trọng hơn những thứ đó sao? Sống lại một đời, nàng còn có cái gì không thể nhìn thấu?

“Đúng không? Con còn tưởng rằng phụ thân sợ con cướp đi danh tiếng của Tuyết tỷ tỷ nên không chịu thừa nhận đứa con gái này?”

Đôi mắt màu mực nhanh chóng đầy nước mắt, Tô Tâm Ly bộ dáng vừa ủy khuất vừa sợ sệt, giọng nói cũng có chút run rẩy.

Mọi người khinh bỉ, nhất định là Tô thừa tướng ngày thường hà khắc với đích nữ, nếu không Định Quốc Công phủ vì sao không muốn gả mặt hán? Tô tiểu thư như thế nào lại sợ sệt như vậy?

Tô Tâm Ly làm bộ đáng thương tựa vào lòng Tô Bác Nhiên, không tự nhiên liếc mắt về phía khuôn mặt quen thuộc, chính là nhũ mẫu tâm phúc của Phương di nương – Phúc mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Một đêm không về

Editor: Meimei

Bà ta cúi người, tiến đến tai Phuong di nương không biết nói gì, mà trên mặt Phuong di nương hiện vẻ lo lắng, ánh mắt nhìn về phía Tô Tâm Ly lộ ra vẻ âm ngoan đắc chí.

Bà lấy ra khăn lụa, lau miệng một cái, đứng lên, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Tô Tâm Ly, nắm tay nàng, kéo nàng từ trong lòng Tô Bác Nhiên ra, nhìn trên nhìn dưới, tựa hồ như đang xác nhận chuyện gì, một lúc sau mới thở phào một cái, trên mặt cũng có dáng tươi cười.

“Ly nhi không có việc gì, ta đây thật yên tâm!”

Tô Tâm Ly khẽ cau mày, hất tay Phuong di nương ra, quay đầu lại nhìn Tô Bác Nhiên, giật mình nói: “Phụ thân, Phuong di nương làm chính thất lúc nào? Con thế nào một chút cũng không biết?”

Tất cả mọi người tham gia yến hội hôm nay đều đang quan tâm đến sự tình trong phủ thừa tướng, thanh âm Tô Tâm Ly nói không nhỏ, khách tham gia yến hội đều nghe được hết, ánh mắt nhìn về phía Phuong di nương và Tô Bác Nhiên tràn đầy miệt thị và khinh thường.

Dựa theo quy định của Lưu Ly, chính thê sau khi mất, có thể tái giá (lấy vợ kế) nhưng di nương muốn làm chính thất, nhất định phải sau 3 năm hiếu kỳ. Trình Lập Tuyết mất chưa đến 3 năm, Phuong di nương tự nhiên sẽ không có khả năng làm chính thất.

Cũng như tiệc sinh thần hôm nay, cũng chỉ có chính thê mới được tham dự, Phuong di nương chỉ là 1 tiểu thiếp, căn bản không có tư cách tham gia. Bà ta hiện tại đang ở đây, chính là chứng tỏ Tô Bác Nhiên ái thiếp diệt thê, nay chính thê đã mất, càng thể hiện ông ta là người bạc tình bạc nghĩa, vong ân phụ nghĩa.

Phuong di nương vừa mới xuất hiện, phải 1 câu Ly nhi, trái 1 câu Ly nhi nói rất thuận miệng. Bà ta chỉ là 1 di nương, nói khó nghe thì chính là nô tài, lại dám đối với tiểu thư con chính thê xưng ta, nhất định là do Tô Bác Nhiên nuông chiều thành thói quen.

Tô Tâm Ly không nói ra thì tốt, dù sao hôm nay là sinh thần của Tô Bác Nhiên, từ khi Trình Lập Tuyết qua đời, rất nhiều yến hội bà ta đều thay Thừa tướng đại nhân tham gia, mọi người trong thế gia vọng tộc đều nhận định bà ta, Thừa tướng lại là chức quan không thấp, còn là con rể của Định Quốc Công, ai cũng không dám đắc tội. Thế nhưng lời vừa nói ra, lại còn là cháu gái của Định Quốc Công, mọi người nhất thời trong lòng cảm thấy không thoải mái, cùng dự yến tiệc, cùng ngồi ăn với một thiếp thất, quả thực đã hạ thấp thân phận của chính mình.

Thừa tướng chính là háo sắc tự mình hạ thấp giá trị con người của ông ta, cư nhiên còn kéo bọn họ theo.

Phuong di nương mấy năm nay ở phủ thừa tướng đã quen ngang ngược, cho dù có ra khỏi cửa cũng chính là mọi người nịnh bợ tán tụng bà, nay lại bị mọi người dùng ánh mắt như thể nhìn mình trong lòng cực kỳ tức giận, nhìn Tô Tâm Ly hận không thể đem nàng ăn, bất quá nghĩ đến danh tiếng của Tô Tâm Ly lập tức sẽ bị hủy, tâm bình nhanh chóng cân bằng, trên mặt nhanh chóng nở nụ cười.

“Người, một di nương, thế nào lại không có quy củ phép tắc như thế?”

Tô Bác Nhiên đỏ mặt, giận giữ quát một tiếng, căm tức nhìn Phuong di nương

Bình thường không có quy củ trước mặt hạ nhân, ông mở một mắt, nhắm một mắt cho qua, ngày hôm nay ở đây đều là quan viên trong triều, còn có người của Thái tử, Phuong di nương này quả thực vụng như lợn.

Phuong di nương cúi đầu, trong lòng cực kỳ tức giận, bà là một người cực kỳ quan tâm đến thể diện mình, hận nhất là bị người khác phân trần thân phận di nương, thế nhưng hôm nay trước mặt nhiều khách quý như vậy, chuyện này lại được lặp đi lặp lại nhiều lần, đều là do tiểu chân tử (đồ đi - tiếng chửi con gái thời xưa) Tô Tâm Ly này làm hại, bà nhất định phải làm cho nàng mất mặt.

Phuong di nương nhìn xuống lửa giận trong lòng, chậm rãi nói: “Là thiếp thân không có quy củ, tiểu thư hôm qua đi Lạc Diệp tự nhưng một đêm không về, thiếp thân lo lắng tiểu thư xảy ra chuyện gì cho nên mới sốt ruột như vậy, mất quy củ.”

Bà hơi rởm mặt, đáng đáp ừ khua, thật giống như là bởi vì quá mức quan tâm Tô Tâm Ly mà quên đi cư xử đúng mực.

Một đêm không về?

Không đợi Tô Bác Nhiên chất vấn, Trình Dục Phàm đã bước tới chắn trước mặt Tô Tâm Ly, dùng thân hình cao lớn của mình ngăn trở mọi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu và chất vấn bất thiện.

“Tôi hôm qua Ly nhi ở tại Định Quốc Công phủ bồi Lão thái thái.”

Mọi người như bưng bình đại ngộ, Định Quốc Công phủ dương thịnh âm suy, đều toàn là nam nhân, sau khi Trình Lập Tuyết mất, nữ oa mang huyết thống Định Quốc Công Phủ cũng chỉ còn Tô gia tiểu thư, là bảo bối của Định Quốc Công phủ, Định Quốc Công phu nhân để cho nàng ở trong phủ một hai ngày cũng không kỳ quái.

“Thì ra tối hôm qua Tiểu thư ở tại phủ Định Quốc Công, như thế nào lại không cho người về phủ báo với ta một tiếng?”

Phuong di nương nói xong, liền quỳ xuống trước mặt Tô Bác Nhiên.

“Lão gia, thiệp biết hôm nay là sinh thần lần thứ 30 của lão gia, lại có nhiều khách quý đến dự, lão gia lại có rất nhiều chuyện phải bận rộn, thiệp không muốn lão gia lại lo lắng thêm về chuyện trong phủ, nên mới phải nói dối lão gia là tiểu thư thân thể không thoải mái.”

Tô Tâm Ly khoe miệng nhếch lên nụ cười châm biếm, thật tốt cho một Phung di nương, bà ta ở nơi này hưởng phụ thân thành tội, không bằng nói rằng bà ta đang giải thích cho mọi người nghe đi.

Thân thể nàng rõ ràng thật tốt, nay trước mặt Tô Bắc Nhiên lại nói thân thể không tốt, nhất định sẽ làm mọi người hoài nghi, nhưng Phung di nương lại chính là tự đem sai lầm đặt trên người bà.

Hôm nay là sinh thần của Tô Bắc Nhiên, mọi việc đều do Phung di nương an bài nhưng hiện tại nhất định là không thể để cho mọi người biết việc này. Mà Tô Bắc Nhiên lại rất bận rộn, ngay cả thời gian cũng không có để đi thăm nữ nhi, chính là bởi vì ông rất quan tâm bữa tiệc này.

Tô Tâm Ly liếc mắt nhìn Tô Bắc Nhiên, ánh mắt của ông ta nhìn Phung di nương đã không còn tức giận thay vào đó chỉ còn sự thương tiếc. Mấy năm nay Phung di nương được sung sướng suy không phải là không có nguyên nhân a.

“Phung di nương, sao ngươi lại hồ đồ như thế?”

Tô Bắc Nhiên tức giận quát một tiếng, “Ly nhi là đứa con duy nhất của ta và Lập Tuyết, có chuyện gì mà quan trọng hơn nó được chứ!”

Tô Bắc Nhiên ngôn từ khắt thiết, khi nhắc đến Trình Lập Tuyết, con mắt híp lại, lông mày nhíu chặt, chính là một bộ dạng đau xót không thôi. Nếu Tô Tâm Ly không trùng sinh sống lại, biết rõ lòng dạ Tô Bắc Nhiên như thế nào, nàng nhất định sẽ bị bộ dạng người cha vĩ đại kia lừa gạt.

Tô Bắc Nhiên đau xót một hồi lâu, ánh mắt nặng nề nhìn về phía Phung di nương nói, “Ngươi đứng lên đi, chờ tiệc kết thúc thì đi lãnh phạt.”

Tô Tâm Ly thiếu chút nữa bật cười thành tiếng. Phạt? Đi nơi nào lãnh phạt? Trên dưới phủ Thừa tướng có ai dám phạt Phung di nương?

“Tiểu thư!”

Phung di nương vừa mới đứng lên, cúi đầu đứng một bên, liền vang lên một tiếng thét chói tai, một nha hoàn nhất đẳng từ bên ngoài vọt vào, chạy thẳng đến trước mặt Tô Tâm Ly, quỳ xuống ôm lấy bắp chân nàng, thất thanh khóc rống lên.

Tô Tâm Ly không bước ra khỏi phủ, đương nhiên nha hoàn bên cạnh nàng cũng không có người nhận thức.

Tô Tâm Ly nhìn gương mặt quen thuộc không thể quen thuộc hơn nữa, mà lúc này, trên gương mặt xinh đẹp của nàng ta chứa đầy nước mắt.

Thu Hòa, Tô Diệu Tuyết và Nhan Tư Minh, chính những kẻ này đã cùng nhau đẩy nàng vào địa ngục vạn người bất phục kia.

“Tiểu thư, không phải tiểu thư nói đi Lạc Diệp tự sao? Thế nào lại nửa đường lại lên chạy trốn bỏ lại nô tỳ và thị vệ, tiểu thư rốt cuộc là đi nơi nào?”

Thu Hòa chỉ khóc, trên mặt tràn đầy nước mắt, tràn đầy nghi vấn, thanh âm nàng nghẹn ngào, nhưng từng câu từng từ đều nói rõ ràng, chỉ ít mọi người ở đây đều nghe rõ nàng nói gì.

Bỏ lại nha hoàn và thị vệ lên trốn đi, lại một đêm không về, mọi người nhìn Tô Tâm Ly từ ánh mắt tìm tòi nghiên cứu liền lập tức biến thành ghét bỏ, thật giống như nàng đã là một nữ nhân mất đi trinh tiết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Nha hoàn Thu Hòa

Editor: Meimei

“Phụ Thân!”

Tô Diệu Tuyết đứng một bên nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng đặc ý thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, ả bước nhanh đến trước mặt Tô Bắc Nhiên, quỳ xuống.

“Trưa hôm qua, nha hoàn hộ tống muội muội đi Lạc Diệp tự trở về, tìm di nương khóc sụt sùi nói tìm không thấy muội muội, muội muội đi một đêm còn chưa có trở về. Di nương mới lên phái người đi tìm cũng không có tin tức, muội muội là đích nữ duy nhất của Thừa tướng, lại là cháu gái của Định Quốc công, thân phận tôn quý, di nương không muốn chuyện này truyền ra ngoài làm tổn hại danh tiếng của muội muội nên mới lừa dối phụ thân là thân thể muội muội không tốt. Phung di nương làm vậy cũng vì suy nghĩ cho danh dự của muội muội và phủ tướng quân.”

Tô Diệu Tuyết nói xong, đặc ý nhìn Tô Tâm Ly, tràn đầy khiêu khích.

Tô Tâm Ly, tiện nhân, cho người thân bại danh liệt.

Tốt, một mũi tên trúng hai con nhạn!

Những lời này của Tô Diệu Tuyết hoàn toàn là thay tấm lòng của Phuong di nương nói ra trước toàn thể mọi người, xây dựng hình tượng lấy đại cục làm trọng, mà Định Quốc Công Phủ lại

Từ trước đến nay, ngoại tử phụ đều luôn phản đối việc phụ thân muốn đưa Phuong di nương lên làm phủ chính. Phuong di nương muốn trở thành chính thất thì phải vượt qua cửa ải Định Quốc Công. Nếu sự việc này được mẹ con ả bao che, lừa dối người bên ngoài, hướng về phía Định Quốc Công phủ lo lắng thì tương lai nếu ngoại tử phụ phản đối việc phủ chính thì nhất định sẽ bị người khác chỉ chỏ sau lưng.

Bất luận là kiếp trước hay kiếp này, hai mẹ con này vì muốn phá hư thanh danh của nàng mà thật sự đã tận hết sức lực. Thế nhưng hiện tại, các nàng đừng hòng được như ý muốn.

“Ly nhi, đây, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Tô Bác Nhiên vặn hỏi, ông ta trừng mắt, khẩu khí chất vấn dường như nàng thật sự là đi ra ngoài gặp tình lang.

Tô Tâm Ly lạnh lùng cười, đối với sự chỉ trích của Tô Bác Nhiên, nàng không hề thấy bất ngờ. Ông ta từ trước đến nay đều không xem nàng là nữ nhi của ông ta. Ở trong mắt ông ta, nàng chỉ là chướng ngại vật, là trở ngại của Tô Diệu Tuyết - ái nữ của ông ta mà thôi. Cho nên dù có chuyện gì xảy ra, ông ta cũng sẽ đứng một bên Phuong di nương mà không chút do dự đẩy nàng ra.

“Đây là có chuyện gì xảy ra vậy? Rõ ràng là cái nha hoàn này đã nhận lợi lộc của ai đó mà vu hãm (vu cáo hãm hại) Ly nhi!”

Trình Dục Phàm thấy Tô Bác Nhiên không những không vì Tô Tâm Ly mà trái lại chỉ trích nàng, làm cho hiểu lầm của mọi người đối với nàng càng sâu, nhất thời tức giận không có chỗ phát tiết.

“Cho dù có một trăm lá gan nô tì cũng không dám vu hãm tiểu thư. Nô tì không biết là tiểu thư lên trốn ra ngoài đi chơi, nếu không nô tì cũng sẽ không vì quá lo lắng, sốt ruột mà đi tìm Phuong di nương giúp một tay. Đây là lỗi của nô tì, nô tì đáng chết, nô tì đáng chết. Tiểu thư xin tha cho nô tì một mạng. Lần sau nô tì không dám làm như vậy nữa!”

Thu Hòa vừa nói vừa không ngừng hướng Tô Tâm Ly dập đầu, bộ dáng hoảng sợ, thần sắc hoảng hốt, thanh âm run rẩy, trong mắt của mọi người lúc này, Tô Tâm Ly chính là một chủ tử hà khắc với hạ nhân.

Tô Tâm Ly ngăn cản Trình Dục Phàm đang muốn nổi bão, đi tới trước mặt Thu Hòa, giơ tay cho ả một cái tát, thanh âm thanh thúy kia, đều làm cho mọi người đang ở đó đều cả kinh (kinh hoảng).

Nếu tất cả mọi người đều xem nàng là một chủ tử hà khắc với hạ nhân, nàng không làm chút gì, chẳng phải sẽ để mọi người thất vọng rồi sao.

“Thu Hòa, người thật làm cho ta quá thất vọng.”

Thu Hòa không nghĩ đến Tô Tâm Ly sẽ động thủ đánh người, ả thờ người.

“Tiểu thư, Thu Hòa lo lắng tiểu thư sẽ xảy ra chuyện nên mới tìm tới ta, nàng là một lòng hướng đến tiểu thư, tiểu thư cần gì phải trách móc nàng nặng nề như thế?”

Thật là ngu xuẩn, lúc này mà còn giở tính tiểu thư đánh người. Nghĩ đến thanh danh của Tô Tâm Ly ngày mai sẽ bị hủy hoại, Phuong di nương liền thấy đắc ý.

“Ta vì sao lại nổi giận như vậy, Phuong di nương chẳng phải so với ta rõ ràng hơn sao?”

Tô Tâm Ly đem bộ dạng đắc ý của Phuong di nương thu vào mắt. Xem ra nàng cần phải làm cho hạ nhân trong phủ xem ai mới là chủ tử của tướng phủ.

“Hôm qua lúc Thu Hòa đi tìm Phuong di nương còn có ai nhìn thấy không?”

“Nô tì lúc đó đứng ngay tại đó.”

Đứng ra trả lời chính là Phúc mẹ - tâm phúc của Phuong di nương, bà ta nói sinh động giống như mọi việc đang diễn ra vậy. Cùng lúc đó lại có thêm mười mấy nha hoàn và gã sai vặt đứng dậy thêm mắm dặm muối.

Trình Dục Phàm đứng một bên nghe những người này ăn nói bừa bãi tức giận đến run người. Nếu không phải biết Tô Tâm Ly sớm có kế hoạch thì hẳn thật muốn xông tới một cước đạp chết cái mụ độc phụ Phuong di nương.

“Phuong di nương vì bảo vệ thanh danh của ta thật đúng là dụng tâm lương khổ!”

Mọi người vốn một lòng hướng về Phuong di nương, vừa nghe lời này nhất thời nghĩ có vài phần không thích hợp.

Nha hoàn, gã sai vặt họ không biết, nhưng tâm phúc bên cạnh Phương di nương thì họ biết. Nhất cử nhất động của họ đều đại biểu cho chủ tử của họ. Nếu như Phương di nương thật sự muốn bảo vệ thanh danh của Tô tiểu thư, thì lúc này bà ta sẽ không nói như vậy, cũng sẽ không để Phúc mẹ ra làm chứng. Bất quá chuyện Tô tiểu thư cả đêm không về là sự thật, người của Định Quốc Công phủ lại tận lực bao che, nhất định là đi vụng trộm với người khác, nữ tử như vậy họ cũng không cần.

“Thu Hòa, người nói ta nửa đường lên chạy trốn, bỏ lại người và thị vệ?”

Thu Hòa ngẩng đầu, đứng lúc chống lại ánh mắt sâu thẳm như hồ băng, khiến người khiếp sợ, giống như ác ma đại ngục, làm cho lòng người sợ hãi.

Thu Hòa khiếp sợ, cuống quýt rũ đầu xuống, hồi lâu mới run rẩy trả lời: “Vâng!”

Chỉ cần làm đúng việc Phương di nương giao phó, nàng có thể trở thành thông phòng của thiếu gia.

Phủ thừa tướng chỉ có duy nhất một vị thiếu gia, nhất định tương lai sẽ là người kế thừa tướng phủ, hơn nữa lại có thể làm quan lớn, nàng còn trẻ như vậy, cái bụng tranh giành một chút, nhất định sinh hạ 1 nhi tử, đến lúc đó chẳng phải là vinh hoa phú quý, hưởng thụ bất tận?

“Ngày hôm qua, cùng đi theo ta đến chùa Lạc Diệp ngoại trừ Thu Hòa người còn có 50 thị vệ của tướng phủ đi theo. Thu Hòa người có thể hay không nói cho mọi người biết ta làm như thế nào để tách ra khỏi 50 thị vệ đó để chạy trốn?”

Thu Hòa trong lòng hoảng hốt: “Tiểu thư là mụ có đau bụng, muốn đi vệ sinh.”

Tô Tâm Ly nhếch môi cười lạnh: “Thu Hòa, người thật đúng là một nha hoàn tốt!”

Con người có 3 việc cấp bách (đó là ăn, ngủ và đại tiểu tiện), trong thành Kinh Lăng này, các tiểu thư có địa vị quyền thế lúc xuất môn đều có 1 cái bồn trong xe ngựa để phòng bất cứ tình huống nào. Như Tô Tâm Ly, đường đường là tiểu thư nhà quan làm sao có thể nói muốn đi ngoài với những hộ vệ kia, há chẳng phải là để cho những nam nhân đó biết nàng ở nơi hoang dã đại tiện?

“Muội muội là muốn bỏ trốn, đương nhiên sẽ không muốn ở bên trong xe ngựa giải quyết.”

Tô Diệu Tuyết trừng mắt Thu Hòa, phẩy vật, chút chuyện như vậy cũng không làm được.

“Tiểu thư, tiểu thư làm ta lo lắng quá!”

Lưu Chu từ bên ngoài chạy vào ở trước mặt Tô Tâm Ly quỳ xuống, đôi mắt vừa đỏ vừa sưng.

“Lưu Chu, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Lưu Chu xoa xoa nước mắt, “Nô tỳ cũng không biết. Hôm qua lúc Thu Hòa trở về Ly Tâm viện, nô tỳ chỉ thấy có một mình nàng mới hỏi tiểu thư đâu, nàng nói tiểu thư sẽ không trở về nữa.”

Lưu Chu nói xong lại rơi nước mắt.

“Lưu Chu, người nói bậy!”

Thu Hòa chột dạ, chỉ vào Lưu Chu rống giận.

Hai bên đang tranh chấp thì cửa viện bỗng truyền đến một hồi xôn xao, một đám thị vệ mang theo mấy cái rương đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Ai hãm hại ai?

Editor: Meimei

“Bịch! Bịch!”

Cái rương to được người khiêng ném xuống đất.

Mở rương ra, một mùi máu nhàn nhạt theo không khí tràn khắp hậu viện.

Thị vệ mang cái rương đến sắc mặt không đổi, đem tất cả thi thể bên trong rương ra ném xuống đất.

Không biết Trình Dục Phàm trước đó có ra lệnh cho thị vệ hay không mà họ đều tự giác ném thi thể về phía Tô Diệu Tuyết và Phương di nương.

Tô Diệu Tuyết kinh hô một tiếng, Phương di nương sợ đến liên tiếp lùi về phía sau, Thu Hòa thì hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Những thiên kim tiểu thư và phu nhân khác cũng bị dọa sợ đến hoa dung thất sắc không biết phải làm sao. Một số quan viên cũng bị dọa đến sắc mặt tái nhợt. Tiếng thét chói tai loạn thành một đoàn.

“Người chết! Là người chết!”

Trên mặt đất là 10 thi thể hắc y nhân và 2 gã nam nhân có dáng dấp hèn mọn.

“Đây là có chuyện gì xảy ra?”

Tô Bác Nhiên phần nộ trùng mắt nhìn Tô Tâm Ly. Hắn lúc này đứng cạnh mẹ con Tô Diệu Tuyết nên những thi thể này hiển nhiên cũng bị ném tới trước mặt hắn.

Dù sao cũng là 1 tể tướng, làm quan hơn 10 năm, rất nhanh hắn trấn định lại, thể nhưng sắc mặt lại xấu xí đến cực điểm. Trong buổi tiệc sinh thần của hắn, lại có người cả gan đem thi thể đến ném trước mặt hắn, đúng là ăn gan hùm mật gấu mà.

“Đây là những sát thủ và thổ phi ta gặp phải trên đường đi đến Lạc Diệp Tự. Phương di nương, hình như bà với những người này có quen biết?”

Tô Tâm Ly tự tiểu phi tiểu, che miệng lại, sắc mặt tái nhợt hiện lên vẻ kinh ngạc như là bị Phương di nương làm cho hoảng sợ, nhưng đôi mắt lại hiện lên sự trào phúng.

Trước khi đến Tướng phủ, nàng cũng nghi ngờ lần tập kích lần này cùng với Phương di nương có quan hệ, nhưng đó chỉ là suy đoán không dám khẳng định chắc chắn. Bất quá Thu Hòa xuất hiện, hơn nữa phương di nương khi nhìn thi thể của những hắc y nhân và 2 tên côn đồ này thì thần sắc không giống như hoảng sợ thì nàng đã hoàn toàn khẳng định, tất cả mọi chuyện đều là do Phương di nương thiết kế.

“Ta chỉ là một di nương nhỏ của phủ Thừa Tướng, ngày thường cửa lớn không ra, nơi nào lại quen biết thứ ác nhân, thô bỉ như thế.”

Phương di nương trong lòng hoảng hốt, nét mặt lại cố duy trì trấn định. Bà hơi rũ mi, trong lòng tức giận không cam lòng, lửa giận bốc lên.

Một lũ phế vật vô dụng. Thế mà xưng là cao thủ, để Tô Tâm Ly trốn thoát lại còn chết dưới tay của nó. Chết cũng không đáng tiếc, ghê tởm nhất là bọn họ lại để Tô Tâm Ly bắt được, lấy đó cần ngược lại bà.

“Phương di nương một lòng vì ta, làm sao có thể phái người đến bắt cóc đuổi giết ta được?”

Tô Tâm Ly mỉm cười, thể nhưng nụ cười kia không mang theo nửa điểm ấm áp mà mang đến hàn ý đủ để làm người đóng băng.

“Phương di nương tâm địa thiện lương, nàng ấy tất nhiên sẽ không làm chuyện như vậy.”

Tô Bác Nhiên đứng ra chủ trì công đạo, nhìn Tô Tâm Ly với ánh mắt không vui.

“Nếu những tên xác thủ và côn đồ này có ý đồ giết người thì sao người không đem những thi thể này đến Thuận Thiên Phủ là được rồi, mang đến tướng phủ làm gì? Người không biết hôm nay là sinh nhật của ta, những thứ này chính là điềm xấu sao?”

Tô Tâm Ly tiến lên vài bước, hướng về Tô Bác Nhiên phúc thân, nét mặt toát ra vẻ rầu rĩ và mâu thuẫn của tiểu nữ nhi, “Nữ nhi vốn là chuẩn bị cùng biểu ca mang những thi thể này đến Thuận Thiên phủ, thể nhưng lo lắng bỏ qua sinh thần của Phụ thân, sau đó nữ nhi nghĩ hôm nay sinh thần của phụ thân, đại nhân của Thuận Thiên Phủ nhất định sẽ đến thưởng phủ chúc mừng, đến lúc đó nữ nhi lại đưa những thi thể này cho ngài ấy. Có thể là do nữ nhi tới quá mức vội vàng, không nói rõ ràng nên những hạ nhân không hiểu chuyện này cư nhiên đem thẳng đến nội viện.”

Tô Tâm Ly quét mắt đến những thị vệ đứng đó, mi sắc nghiêm khắc, lúc nhìn Tô Bác Nhiên thì hơi rũ mi, đôi mắt lại hiện ra ý lạnh.

Có một phụ thân nghiêm nghị, chính trực như vậy, thân là nữ nhi nàng đương nhiên phải chuẩn bị một lễ vật khác biệt.

Tô Diệu Tuyết nhìn những thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất đã từ sợ hãi khôi phục lại trạng thái bình thường. Tô Bác Nhiên không biết, nhưng Tô Diệu Tuyết nàng lại biết rõ. Những người này là do Phương di nương phái đi ngăn cản Tô Tâm Ly quay về tham gia tiệc sinh thần của Tô Bác Nhiên. Nghĩ đến chuyện bọn họ không thành công ngăn cản Tô Tâm Ly trở về, lại trở thành bằng chứng cho Tô Tâm Ly hướng về Phương di nương, Tô Diệu Tuyết cảm thấy bức mình. Một đám vô dụng, chết cũng đáng đời. Bất quá nàng tuyệt đối không thể để Tô Tâm Ly đem những người này cùng Phương di nương có quan hệ. Nếu danh tiếng của Phương di nương bị hủy, không làm được phu nhân phủ tướng quân, nàng làm thế nào trở thành đích nữ tướng phủ?

Tô Diệu Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi, con ngươi xinh đẹp lóe ra hàn quang, hận không thể đem Tô Tâm Ly băm thây vạn đoạn. Vì sao những người này lại vô năng như vậy? Chẳng phải chỉ cần một đao giết chết Tô Tâm Ly, sau đó ném xác nơi hoang dã là xong?

“Sát thủ là những người cực kỳ hung ác, muội muội là một cô gái yếu đuối tay trái gà không chặt, làm thế nào chạy thoát khỏi những sát thủ này? Lại giết chết được họ?”

Thu Hòa lúc này đã nói tất cả những hộ vệ đi theo đều bị đám hắc y nhân này giết chết, lại bắt Tô Tâm Ly đi, nàng ta chỉ có một mình, làm sao có thể chạy thoát khỏi những người đó được?

Tô Diệu Tuyết nhìn Tô Tâm Ly, trên mặt lộ ra âm ngoan cùng nụ cười đắc ý.

Trong lòng nàng nghĩ Tô Tâm Ly đã mất đi trình tiết.

“Lúc những người áo đen kia vừa lao đến, Thu Hòa bỗng nhiên đẩy ta ra khỏi xe ngựa. ta theo bản năng cầm cổ tay của nàng, vai trái lại bị nàng cố sức đập một cước. Những sát thủ kia thân thủ không tệ, hộ vệ của tướng phủ căn bản không phải là đối thủ của họ. may mà biểu ca cùng thủ hạ vừa vận đi qua bất gặp đúng lúc những sát thủ đó dồn ta vào chỗ chết, người của biểu ca đã giết chết họ ngay tại chỗ.”

Tô Tâm Ly nói xong, liếc nhìn Thu Hòa ngất đi còn chưa tỉnh, giả vờ thương tâm thở dài: “Cho tới nay, ta chưa từng bạc đãi nàng, thế mà nàng lại cùng người ngoài cầu kết muốn hãm hại đưa ta vào chỗ chết. Ta làm sao không tức giận. Lúc trở về, nàng luôn miệng nói trung tâm nhưng lại như bội nhọ ta, lẽ nào một cái tát kia ta không nên đánh?”

Nguyễn bản một cái kia của Tô Tâm Ly trong mắt những quan viên, phu nhân ở đây đều nghĩ nàng lòng dạ thật hẹp hòi, trách móc hạ nhân nặng nề. Nhưng bây giờ biết nha hoàn kia cùng ngoại nhân cầu kết muốn đưa chủ nhân vào chỗ chết, nhất thời nửa phần đồng tình đều biến mất.

Như vậy chính là một nô tài ăn cây táo rào cây sung, chết cũng chưa hết tội, một cái tát lợi cho nàng ta quá. Hẳn là phải loạn côn đánh chết rồi đem ném xác ở bãi tha ma cho chó ăn. Bất quá Thu Hòa chỉ là một nha hoàn, nàng ta sao lại vô duyên vô cớ đi hại chủ tử của mình? Nhất định là có người sai sử. Tự nhiên tất cả mọi người đều nghĩ đến Phương di nương.

Tiền nhân, tiền nhân, lại còn chưa bỏ ý định đem trách nhiệm đổ lên người Phương di nương.

Lúc lửa giận đang bốc lên, thần tình của Tô Diệu Tuyết sáng lên, trong đầu đã nghĩ ra một kế tuyệt hảo.

“Muội muội, muội không thích Phương di nương cũng không thể thiết kế hãm hại bà ấy như vậy a!” Tô Diệu Tuyết thở dài một bộ dạng đau đớn.

“Người của Định Quốc Công phủ yêu thương muội muội, chỉ cần muội mở miệng thì dù có là mặt trăng bọn họ cũng sẽ dốc hết sức lực hái xuống cho muội. Thế nhưng những người này đều vô tội, muội như thế nào lại giết họ?”

Tô Diệu Tuyết lần thứ hai thở dài một cái, nhẹ nhàng xoa xoa khóe mắt ngăn ngăn nước mắt, thật giống như những người này chính là do Tô Tâm Ly tự làm để dùng đối phó với Phương di nương.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chủ tử, nô tài

Editor: Meimei

Tô Tâm Ly mỉm cười, con ngươi màu mực như phủ một tầng hơi nước, nàng trầm mặt, sắc mặt nghiêm túc lại vô tội chất vấn, “Tỷ tỷ làm sao lại nói như vậy?”

Ánh mắt nàng trầm lại, quét mắt nhìn tất cả các quan viên có mặt trong buổi chúc thọ Tô Bác Nhiên ngày hôm nay, đồng đặc mà nói: “Từ đời hoàng đế đầu tiên sáng lập ra vương triều Lưu Ly này, phủ Định Quốc Công cũng có lịch sử hơn trăm năm, phủ Định Quốc Công mấy đời trung lương, nam nhi Trình gia luôn giữ vững lời dặn của tổ tiên dốc hết sức mình trung thành với Quân, tận trung vì đất nước, cố gắng hết mình với chức trách, bổn phận, thuần phục triều đình, đối với bất cứ chuyện gì đều theo lẽ công bằng mà xử lý, cũng không làm việc trái pháp luật. Hôm nay các vị ở đây đều là bằng hữu với Định Quốc Công, có một số vị cùng ông ấy làm quan cũng mấy thập niên rồi, thái độ làm người của ông ấy, các vị đại nhân chắc chắn rõ ràng trong lòng, ông ấy có phải là loại người sẽ vì chuyện riêng mà lạm sát người vô tội? trong lòng các vị các nhận đều chắc biết rõ.”

Tô Tâm Ly mặt nghiêm nghị đồng đặc nói, nhìn không ra chút chột dạ nào. Thấy thế nào cũng không giống như người đang vu oan hãm hại người khác. Hơn nữa cho dù Định Quốc Công là người lấy chuyện riêng mà lạm sát người vô tội, bọn họ cũng không dám mở miệng chỉ trích a.

Các quan viên mới vừa rồi đối với Tô Diệu Tuyết khen ngợi nay đều nhìn nàng bằng ánh mắt khinh thường. Dường nữ chính là dường nữ, lòng dạ hẹp hòi nham hiểm. Hơn nữa lại hãm hại nói xấu bội nhọ đích nữ tướng phủ, thật là không có một chút giáo dưỡng nào. Thật không biết tướng gia nghĩ gì lại để hai mẹ con bụng dạ khó lường này ở lại phủ Định Quốc Công.

Tô Diệu Tuyết chỉ cảm thấy như có gai châm ở sau lưng, móng tay nắm chặt như muốn khảm vào da thịt. Rõ ràng hận không thể đem Tô Tâm Ly ăn tươi nuốt sống, nét mặt phải ngay trang không thể đem chút hận ý nào thoát ra. Nàng quả thật tức sắp học máu.

“Định Quốc Công cương trực công chính, trị quân nghiêm cẩn đương nhiên không phải giả, thế nhưng đó chẳng qua chỉ là đối với ngoại nhân?”

“Tỷ tỷ, có thể tìm một lý do như vậy chính là vì nói ta hãm hại Phương di nương? Bà ta bắt quá chỉ là một di nương mà thôi, mà ta lại chính là đích nữ của tướng phủ, chính là chủ tử, ta nếu không vui cũng không thêm cùng bà ấy tính toán.”

Phương di nương tức giận cắn răng. Bà làm sao nghe không hiểu thâm ý trong lời nói của Tô Tâm Ly.

Bà bắt quá chỉ là một di nương, nói khó nghe đó chính là một nô tài mà nàng lại chính là chủ tử, nếu cùng bà tính toán sẽ mất thân phận.

Con quý đáng chết, cư nhiên sỉ nhục hạ thấp thân phận của bà.

Tô Diệu Tuyết nhìn Tô Tâm Ly đắc ý nhất thời giận không chỗ phát tiết: “Đó là bởi vì Cha lập tức sẽ đưa Phương di nương phủ chính, đến lúc đó bà ấy chính là chủ mẫu của tướng phủ, các người do không muốn bà ấy đoạt vị trí đó nên mới bày độc kế này hại bà.”

Tô Diệu Tuyết hếch cằm, tự cho đạo lý mình phân tích thực rõ ràng.

Phương di nương vừa nghe, đáy lòng kêu không tốt, vừa muốn mở miệng thì Tô Tâm Ly quét mắt qua. Con người sâu thẳm giống như một cái đầm lầy, băng lãnh khiến người, không một tia ôn nhu. Phương di nương trong lòng giật mình, ngu ngốc đứng tại chỗ.

“Cha, ngài quyết định đưa Phương di nương phủ chính sao? Vậy Nương, nàng...”

Tô Tâm Ly thờ dãi, bụng mặt khóc nhìn thật thê thảm. Dưới chiếc khăn tay là đôi mắt sáng sủa không có nửa điểm lệ ý.

Nàng lén nhìn Phương di nương, gương mặt bà ta vẫn là vẻ nhu mì không thấy nửa điểm khản trương. Tô Tâm Ly dưới đáy lòng hừ lạnh, bà ta cũng có ngày hôm nay.

Tô Diệu Tuyết cũng ý thức được mình nói sai, sắc mặt trắng bệch, sợ hãi nhìn Tô Bác Nhiên.

Sau đó, Tô Tâm Ly nhìn Tô Bác Nhiên, lạnh lùng quan sát nhất cử nhất động của ông ta. Nàng cố ý đem lời nói ra phân nửa.

Người khác nhìn vào nàng chính là đang hiếu thuận, cấp cho Tô Bác Nhiên mặt mũi. Thế nhưng ở đây đều là người thông minh, làm sao có thể đoán không ra nàng kế tiếp là muốn làm gì? Cho dù có như vậy cũng sẽ có người hảo tâm thay nàng giải thích.

Thông minh như Tô Bác Nhiên tất xem mặt mũi và tính mạng của mình là quan trọng nhất, dĩ nhiên sẽ không làm cho nàng thất vọng đi?

“Người nói lung tung cái gì?”

Tô Bác Nhiên phần nộ quát, vừa mới dứt lời, chỉ nghe ba một tiếng, Tô Bác Nhiên cư nhiên hung ác tát Tô Diệu Tuyết một cái.

Đối với Tô Diệu Tuyết, trong lòng Tô Bác Nhiên có vài phần áy náy nên đối với nàng ta phá lệ cung chiêu.

Tuy nói Tô Diệu Tuyết chỉ là dưỡng nữ, thế nhưng mười mấy năm qua, Tô Bác Nhiên tổn không ít thời gian và tinh lực cho nàng ta cang ở trên người, nàng ta kỳ vọng cao hơn là so với đích nữ Tô Tâm Ly này.

Một cái tát này Tô Bác Nhiên có chút đau lòng, bắt quá nếu ông ta không làm như vậy sẽ bị các đồng僚 ở đây cho rằng ông ta bạc tình bạc nghĩa, như vậy làm sao có thể đề hoàng thượng trọng dụng, một bước lên mây được?

“Cha!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tô Diệu Tuyết rất nhanh có dấu đỏ năm ngón tay, nàng ta khiếp sợ nhìn Tô Bác Nhiên, cắn giận không cam lòng kêu một tiếng. Không nghĩ tới Tô Bác Nhiên cư nhiên bởi vì Tô Tâm Ly mà đánh nàng.

“Người cầm miệng cho ta!”

Tô Bác Nhiên chỉ vào Tô Diệu Tuyết, bởi vì yêu thương mà tay có chút run rẩy.

Tô Tâm Ly lạnh lùng nhìn một màn này, khoe miệng khê nâng tràn đầy nồng nặc trào phúng.

Tô Diệu Tuyết chỉ dựa vào quan điểm cá nhân, không có bằng chứng lại nói xấu quan nhất phẩm của triều đình hơn nữa còn là Định Quốc Công phủ tay cầm thực quyền rất được bá tánh yêu quý, nếu lan truyền ra ngoài, nhất định sẽ bị mọi người phi báng. Người của Định Quốc Công phủ cũng có thể lấy cái này để trị tội nàng ta, Tô Bác Nhiên làm vậy ngoại trừ muốn văn hời danh dự của mình còn là muốn cứu Tô Diệu Tuyết.

Tô Diệu Tuyết không phục, còn muốn thanh minh, Phương di nương vội vàng đi đến kéo Tô Diệu Tuyết, lại ở trước mặt Tô Bác Nhiên quỳ xuống, “Tướng gia, Diệu Tuyết đã biết sai rồi!”

Nói xong, Phương di nương dùng sức nhéo tay Tô Diệu Tuyết, hướng nàng ta nháy nháy mắt, “Diệu Tuyết, người không cha không mẹ, là được Tướng gia mang về phủ nuôi nấng, Tướng gia chính là phụ mẫu tái sinh của người, vô luận tướng gia làm gì cũng vì tốt cho người. Còn không nhanh xin lỗi Tướng gia.”

Phương di nương nói xong, quay đầu nhìn Tô Tâm Ly, “Tiểu thư tâm tư nhân thiện (nhân tử và thiện lương), mong tiểu thư đại nhân đại lượng, sẽ không

tính toán với Diệu Tuyết không hiểu chuyện này đi.”

Tô Tâm Ly nhường nhường mảy, nhìn Phương di nương cười như gió mùa xuân. Hay cho một chiêu tiên phát chế nhân (Đánh đòn phủ đầu), cho nàng một cái mỹ danh đại lượng tâm thiện, lại lấy đó để làm cho người của Định Quốc Công không thể làm khó Tô Diệu Tuyết.

“Phụ thân, ngài đừng nóng giận, con biết sai rồi.”

Tô Diệu Tuyết thanh âm mềm mại, cùng với dáng điệu yếu điệu, nhất thời làm Tô Bác Nhiên mềm lòng vài phần.

“Muội muội, lúc này là ta hồ đồ, miệng lại nói ngược (ý là nói ngu đó), mới nói những lời như vậy. Muội tha lỗi cho ta lần này nhé.”

Tô Tâm Ly nhìn Tô Diệu Tuyết điềm đạm đáng thương quỳ trên mặt đất, nói: “Tỷ tỷ, nếu biết sai rồi, vậy thì phải tự rút ra bài học. Lần này may mà thái độ làm người của ngoại công luôn rộng lượng, không thích cùng tiểu bối tính toán không thì cho dù tỷ có quỳ xuống thỉnh cầu, ta và phụ thân đều không cứu được tỷ. Tỷ tỷ mặc dù là dưỡng nữ của Tướng phủ nhưng dù sao vẫn mang họ Tô, là nữ nhi phủ thừa tướng. Lần sau bất luận cái gì đều phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, chớ đánh mất mặt mũi của tướng phủ.”

Tô Tâm Ly lời nói cử chỉ thoải mái, rộng lượng, không khỏi là đại gia khuê tú.

“Đường từ Kinh Lăng đến Diệp Lạc tự thường có rất nhiều quý nhân lui tới, đám đạo tặc này làm sao dám giữa ban ngày động thủ với người của tướng phủ? Tiểu thư là thiên kim của tướng phủ, phúc trạch thâm hậu, may mà có nhị công tử đi qua, cho dù là gặp nguy hiểm cũng sẽ gặp dữ hóa lành. Tỷ thiếp thấy sắc mặt tiểu thư không được tốt, hay là bị thương ở chỗ nào? hay là tại phủ Định Quốc Công chưa được nghỉ ngơi tốt?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lục hoàng tử giá lâm

Editor: Meimei

“Đường từ Kinh Lăng đến Diệp Lạc tự thường có rất nhiều quý nhân lui tới, đám đạo tặc này làm sao dám giữa ban ngày động thủ với người của tướng phủ? Tiểu thư là thiên kim của tướng phủ, phúc trạch thâm hậu, may mà có nhị công tử đi qua, cho dù là gặp nguy hiểm cũng sẽ gặp dữ hóa lành. Tỷ thiếp thấy sắc mặt tiểu thư không được tốt, hay là bị thương ở chỗ nào? Hay là tại phủ Định Quốc Công chưa được nghỉ ngơi tốt?”

Nguyên bản cái đích cho mọi người chỉ trích vốn là Tô Tâm Ly, đem danh tiếng của nàng trở thành hư hỏng, nay lại đem Tô Diệu Tuyết một cước trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Phương di nương bà làm sao cam tâm?

Nha đầu Thu Hòa kia nói, nó chính mắt nhìn thấy Tô Tâm Ly bị cướp đi. Chẳng lẽ là Thu Hòa nói dối?

Không có khả năng.

Tô Tâm Ly căn bản căn bản không phải bị cướp trên đường đi. Ban ngày ban mặt, trên đường phát sinh nhiều chuyện như vậy làm sao có thể không ai biết? Thế nhưng hiện tại những người bà phải đi đều bị giết hết, cũng không thể chỉ chứng Tô Tâm Ly, chỉ có thể nhìn tiểu tiện nhân này can rờ. Sớm biết vận khí nàng tốt như vậy, tránh được một kiếp, bà ta nên trực tiếp một đao giết chết nàng.

Tô Tâm Ly nhếch môi, ngực lại đang cười lạnh. Không hổ là Phương di nương, càng già càng cay. Bà ta nói như vậy, rõ ràng là đang trông mằm mống hoài nghi trong lòng mọi người, hướng về chuyện nàng bị bắt cóc là sự thật. Nếu như vậy, danh tiếng của nàng nhất định sẽ bị hủy. Thử hỏi gia tộc quyền thế nào có ai lại muốn thú một nữ nhân như vậy? Chứ đừng nói đến hoàng tộc.

“Tạ di nương quan tâm. Lớn như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên ta trải qua cảnh đánh đánh giết giết như thế này, quả thực ta thực khiếp sợ. Tuy nhiên tối hôm qua ta đã nghỉ ngơi tốt. Hiện tại những kẻ bắt cóc đã đền tội, tin tưởng Thuận Thiên phủ doãn đại nhân nhất định sẽ tìm ra hung thủ đích thực đứng sau màn này, lúc đó ta cũng liền an ổn chút ít.”

Tô Tâm Ly ngẩng đầu, dịu dàng mỉm cười nhìn Phương di nương, bất quá nụ cười kia lạnh vô cùng, giống như là sứ giả địa ngục đến câu hồn. Phương di nương nhìn không khỏi run lên.

“Thật náo nhiệt nha!”

Đang lúc hai người nhìn nhau nói, cửa tiểu viện bỗng xuất hiện một bóng dáng màu xanh, thành thực đi đến. Một thân trường bào xanh thẫm, dáng người cao ngất, lúc cử động, tay áo và tà áo dùng ngân tuyến thêu hình mây biển cũng di động theo, thắt lưng buộc đai ngọc thêu tơ vàng, bên phải có gắn ngọc bội hình mây, ngọc bội kia màu sắc cực kỳ thông thấu (nghĩa là trong suốt có thể nhìn xuyên qua luôn được ỉ), dưới ánh đèn hiện lên ánh sáng ngọc bích, phong tư trác tuyệt, nổi bật bất phàm.

“Lục hoàng tử đại giá quang lâm, thế nào lại không thông báo cho thần một tiếng?”

Tô Bác Nhiên đầu tiên là sững sốt, sau đó cực kỳ nịnh bợ nghênh đón.

Người đến chính là Nhan Thần Tỳ, là Lục hoàng tử nước Lưu Ly, tính cách hào hiệp không thích bị trói buộc, nhất là thích uống rượu. Lúc 8 tuổi đã rời hoàng cung đi ngao du thiên hạ, rất ít khi hồi cung, một năm nhiều nhất cũng chỉ cuối năm mới trở về, ở trong hoàng cung cũng chỉ một tháng liền đi.

Nhan Thần Tỳ là hoàng tử có kiến thức cực kỳ uyên bác, tính tình lại đăm đăm không màng danh lợi cùng với các hoàng tử khác bất đồng. Bất quá cũng vì như thế nên hắn đều được hoàng thượng và thái hậu cực kỳ yêu thích, lời nói của hắn rất có trọng lượng. Cho nên ngay cả hoàng tử nổi tiếng hay thái tử đều muốn ôm ấp đuôi hắn, chớ đừng nói chỉ là quan viên triều đình. Nếu hắn ở trước mặt hoàng thượng nói tốt vài câu thì con đường làm quan lo gì không sướng sè, nhưng Nhan Thần Tỳ thủy chung vẫn giữ khoảng cách với những người ở đây. Bất quá cho dù như vậy, đời trước hắn cuối cùng vẫn rơi vào kết cục không mấy tốt đẹp.

“Sợ lão già nguoi đem rượu ngon đi cất giấu hết a!”

Nhan Thần Tỳ đi tới bàn chính, cầm bầu rượu lên chớp mũi ngửi ngửi. Rõ ràng là hành động thô tục, khi hắn làm toát lên một cỗ hào hiệp không thể diễn tả được.

Có lẽ do sớm rời khỏi hoàng cung đi ngao du thiên hạ, kết bạn với người trong chốn giang hồ, cho nên hành động của hắn cùng với lễ giáo trong hoàng cung không hợp nhau. Bất quá Hoàng thượng không quản, nói cách khác chính là dung túng hắn, những đại thần này làm sao dám có ý kiến.

Các thiên kim quý tộc ở đây đầu tiên là sững sốt, sau đó trong mắt đều lóe ra vẻ mừng rỡ như điên. Tuy người tới không phải thái tử, cũng không phải tam hoàng tử có địa vị ngang bằng với thái tử nhưng cũng là hoàng tử a. Hơn nữa Lục hoàng tử cùng Thái tử hay Tam hoàng tử đều không có hiểm khích, ân oán lớn, tương lai nếu tấn hoàng kế vị cũng sẽ không hà khắc hắn, vị trí Vương phi cũng vững chắc. Ngoại trừ thân phận hoàng tử, Nhan Thần Tỳ lớn lên cũng tuân thủ lễ sự, hơn nữa hiểu biết sâu rộng, vị trí chính phi và trắc phi đều còn để trống, ngay cả thiếp thất cũng không có. Hắn mặc dù thích rượu nhưng không háo sắc, quả thực chính là người hôn phu thượng đẳng.

Tô Tâm Ly thật khinh thường những thiên kim tiểu thư này, trong lòng lại đang nghi ngờ, nàng nhớ rất rõ ràng đời trước lúc sinh thân Tô Bác Nhiên, Lục hoàng tử còn ở bên ngoài ngao du không có mặt ở đây a.

Nhan Thần Tỳ gắp bầu rượu lên, cầm khay nâng, đem miệng hướng về miệng bầu rượu. Chút lòng nồng nặc mùi rượu nhanh chóng tiến vào miệng hắn. Cầm Nhan Thần Tỳ tròn bóng, cái cổ cao to, ngũ quan tinh xảo, dưới tác dụng của ánh trăng và ngọn đèn đã tô lên thêm một tầng nhu mì. Có lẽ do tác dụng của rượu, mặt của hắn cũng dần dần nhuộm một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, cực kỳ diễm lệ, trong mắt mọi người ở đây đều thấy kinh diễm.

Thân là chính phi của Nhan Ti Minh, Tô Tâm Ly đời trước tham gia không ít yến hội hoàng gia, đối với sắc đẹp của hắn sớm lãnh hội.

Nhan Thần Tỳ nhan sắc vốn đứng thứ nhất nhì của hoàng thất, nhất là sau khi uống rượu, hai má sẽ điểm thêm một màu hồng đỏ nhàn nhạt, so với nữ tử còn muốn đẹp hơn ba phần nhưng là về đẹp không mang chút tục khí. Chính Thánh Thượng cũng thừa nhận dung nhan lúc hắn say chính là một đóa thực được độc nhất thế gian.

Vốn khuôn mặt Tô Diệu Tuyết đang đứng bên cạnh Tô Bác Nhiên tái nhợt thì nay đã trở nên ửng đỏ, nàng ta liếc xéo Tô Tâm Ly, sửa sang lại dung nhan của mình rồi hướng Nhan Thần Tỳ đi tới.

Lục hoàng tử chắc là mới trở về kinh thành không lâu. Từ trước đến nay hắn chắc chắn đều quen biết các nữ tử giang hồ thô tục quê mùa, nàng muốn trước mặt các thiên kim ở đây cướp lấy cơ hội tiến lên, nhất định có thể lọt vào mắt hắn.

Tô Diệu Tuyết vừa động, Nhan Thần Tỳ đang đứng cạnh bàn tiện tay ném đi bình rượu trong tay, thân hình nặng nề lướt qua, hướng phía chính nàng ta mà đến.

Tô Diệu Tuyết trong lòng vui vẻ, khoe miệng nâng lên một nụ cười mê người. Phải được Lục hoàng tử để mắt và thân thiết với hắn, nàng mới có thể tẩy rửa si nhục trước đó, có thể đâm nát Tô Tâm Ly dưới chân.

Tô Diệu Tuyết quyết định chủ ý, tiến lên hai bước, mắt thấy Nhan Thần Tỳ đến gần nàng, nàng dịu dàng phúc phúc thân. Còn chưa mở miệng nói, bóng dáng đã lướt qua người nàng, mà nàng liền cứng tại chỗ, đứng cũng không được mà duy trì tư thế hành lễ cũng không phải, chỉ cảm thấy tất cả mọi người ở đây đều nhìn nàng chê cười, trên mặt nóng bừng lên. Càng làm cho nàng tức muốn thổ huyết chính là lúc nàng đứng lên liền thấy bóng dáng đó đến trước mặt Tô Tâm Ly.

“Tô tiểu thư vết thương đã khá hơn chút nào không?”

Tô Tâm Ly nhìn nam tử xinh đẹp đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, con nguoi trong trêu nhưng lạnh lùng hiện lên kinh ngạc. Theo bản năng nhìn về phi Trình Dục Phàm, hắn cũng nhìn mình, thần sắc trần ngập tò mò. Nàng còn tưởng rằng Lục hoàng tử là do hắn bảo đến, hiện tại xem ra đều không phải.

Bất quá nàng hiện tại không hề quen biết Nhan Thần Tỳ mới đứng. Nhan Thần Tỳ nhìn như không câu nệ tiểu tiết kỳ thực hắn trong trêu lạnh lùng kiêu ngạo. Đời trước nàng là phi tử của Nhan Ti Minh, cũng chưa bao giờ cùng hắn quen thân. Thân là thê tử của Nhan Ti Minh, chủ động biểu lộ quan tâm hắn cũng là lạnh nhạt hờ hững, thái độ cũng rất kiêu căng.

“Đa tạ Lục hoàng tử quan tâm, thương tích ở trên vai đã khá, chỉ là ta bị kinh hách, tinh thần có chút không tốt.”

Tô Tâm Ly hơi rũ mi, che giấu nghi hoặc trong lòng, dịu dàng phúc thân đáp.

Nhan Thần Tỳ tựa hồ bởi vì sinh thần của Tô Bác Nhiên mới đến. Nếu như hắn đến giúp mẹ con Phương di nương và Tô Diệu Tuyết, với thân phận của hắn, dĩ nhiên đối với là nàng bất lợi lớn, nhưng hành động tiếp theo của Nhan Thần Tỳ lại nằm ngoài dự liệu của nàng thật lớn

_____Ta là giải phân cách_____

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ân cứu mạng

Editor: Meimei

“Lục hoàng tử cùng tiểu nữ quen biết?”

Lúc này, Tô Bác Nhiên gọi Tô Tâm Ly là tiểu nữ nghe cực kỳ thuận miệng. Lục hoàng tử tuy không có thực quyền nhưng trước mặt thái hậu và hoàng thượng lời nói đều rất có trọng lượng. Hơn nữa vị trí vương phi lại đang bỏ trống, nếu như Ly nhi có thể gả cho hắn, ông chính là nhạc phụ của Lục hoàng tử, đến lúc đó nói không chừng Thái tử gia và tam hoàng tử đều nhìn với ông với ánh mắt khác.

“Hôm qua lúc ta mới vào kinh, đến đoạn đường ở Diệp Lạc tự thì thấy một đám hắc y nhân còn có một vài tên côn đồ chặn một chiếc xe ngựa. Những tên áo đen kia, mỗi người thân thủ đều rất tốt, lúc ta đến, họ vệ hầu như đều đã bị chém giết chết, ngựa thì bị kinh hãi chạy rất nhanh. Trên xe ngựa ngoài phu xe còn có hai nữ tử, một người trong đó ăn mặc trang phục hạ nhân bỗng nhiên đẩy tiểu thư của mình xuống xe ngựa. Tiểu thư kia theo bản năng níu cổ tay của nha hoàn kia. Nha hoàn kia cũng thật ngoan độc, cứ nhiên đập chủ tử của mình một cước, một mình cùng xa phu rời đi. Xe ngựa kia còn có ký hiệu của tướng phủ.”

Mọi người nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Phương di nương và Tô Diệu Tuyết tràn đầy trào phúng và hèn mọn. Lục hoàng tử nói cùng với chuyện lúc này Tô tiểu thư nói đều hoàn toàn trùng khớp, có thể thấy được những gì Tô tiểu thư nói đều là sự thật. Phương di nương còn có dưỡng nữ Tô Diệu Tuyết này nhìn như quan tâm Tô tiểu thư, kì thực lòng không phải như vậy, trăm phương nghìn kế bôi nhọ danh tiếng của nàng. Thật là không biết xấu hổ. May mà các nàng thông minh không có bị gạt.

Thu Hòa mơ mơ màng màng tỉnh lại, nghe Nhan Thần Tỳ nói, lại hôn mê lại.

Mọi người lạnh lùng quét mắt nhìn nàng ta, ánh mắt lạnh như băng, giống như nhìn người chết.

Nguy nan trước mắt, không thay chủ tử ngăn cản, còn đẩy nàng xuống xe ngựa, rõ ràng là muốn đưa chủ tử vào chỗ chết. Tô tiểu thư quả nhiên là từ bi, chỉ cho nàng một cái tát, không có lấy mạng của nàng ta. Một nha hoàn như vậy, chết cũng chưa hết tội, mà chết cũng còn tiện nghi lắm, phải đem nàng chém thành tám khối, sau đó đem cho chó ăn mới đủ. Bất quá Thu hòa chỉ là một tỷ nữ, nàng có gan lớn hạ thủ với chủ tử như vậy, đây chứng tỏ nàng ta có chỗ dựa tốt? Chuyện này nhất định là có người sai sử. Nghĩ đến mọi việc trên yến hội ngày hôm nay, mọi người theo bản năng nhìn về Phương di nương với ánh mắt nghi ngờ.

Phương di nương nắm chặt khăn lụa trên tay. Bà thế nào cũng không nghĩ đến Lục hoàng tử là tới quấy rối. Bà cố đè nén tức giận, hung hăng trợn mắt nhìn Tô Tâm Ly. Tiểu tiện nhân chết tiệt, hiện tại cho người cản trở, qua hôm nay chỉ cần bà còn trong tướng phủ, bà vẫn còn cơ hội chinh nó, nhất định phải để cho nó sống không bằng chết.

Tô Diệu Tuyết khuôn mặt hơi sưng còn có 5 dấu tay hơi mờ nhạt biến sắc, nàng cắn chặt môi như muốn bật máu, đôi mắt tràn đầy lửa giận thù địch, hai tay dưới ống tay áo không cam lòng nắm chặt lại.

Tiện nhân! Tiện nhân! Vận khí cũng thật tốt. Cứ nhiên vừa ra khỏi cửa liền gặp được Lục hoàng tử đang hỏi kinh. Nhất định là Tô Tâm Ly - nữ nhân tối rủa này - dùng thủ đoạn nếu không Lục hoàng tử làm sao có thể coi trọng một nữ nhân tốt mã dè cùi như nàng được.

Tô Diệu Tuyết căm phẫn. Sớm biết hôm nay xuất môn có thể gặp Lục hoàng tử, nàng liền đi theo cùng.

“Lúc vị tiểu thư kia bị đập xuống xe ngựa, những người áo đen đó đều cùng hướng về phía nàng vọt tới...”

Tô Tâm Ly trong lòng vô cùng kinh ngạc. Tuy không biết Nhan Thần Tỳ giúp đỡ mình là có mục đích gì, nhưng có hắn làm chứng, bất luận thực hư ra sao thì ai dám hoài nghi? Phương di nương dù có nói như thế nào đi chăng nữa cũng đừng hòng tát nước bẩn lên người nàng.

“Đa tạ ân cứu mạng của Lục hoàng tử. Nếu không có ngài xuất thủ đúng lúc, nói không chừng lúc biểu ca tôi, ta cũng đã chết dưới đao của những hắc y nhân kia.”

Tô Tâm Ly ngược mắt, đôi mắt tối tăm thâm thúy, nhìn về phía Nhan Thần Tỳ lộ ra sự cảm kích, bất quá sâu trong đôi mắt đó là lạnh lùng.

Nhan Thần Tỳ nhìn về phía Tô Tâm Ly, con người xinh đẹp ở trên người nàng đánh giá. Tô Tâm Ly tùy ý để Nhan Thần Tỳ đánh giá, khóe miệng giương

lên nụ cười nhàn nhạt, không chút nịnh nọt, tia sáng cảm kích trong mắt vẫn chưa giảm, nhưng thủy chung không toát nào chút nào si mê bị hấn mê hoặc, trong lòng không khỏi sợ hãi than. Ngược lại trước mặt mọi người lại không tức giận, nụ cười trên mặt càng đậm, một màn này trước mặt người khác chính là hoa rơi hữu tình, sóng nước chảy cũng cố ý đưa tình.

“Ly nhi, người sao lại không nói sớm là Lục hoàng tử cứu người?”

Tô Bác Nhiên bắt đầu khiển trách Tô Tâm Ly, bắt quá lời nói kia lại nòng nặc yêu thích. Tô Tâm Ly câu môi, hơi rừ rừ, trong lòng lại lạnh giọng cười nhạo, không hề là lão già hai mươi năm tung hoành quan trường, thật đúng là biết diễn kịch.

“Ly nhi bị Thu Hòa một cước đạp bị thương, lúc đó lại kinh hách, lúc ta chạy tới thì đã hôn mê bất tỉnh. Lục hoàng tử làm việc tốt không để lại danh tính, ta cũng không có nói qua với Ly nhi. Nàng vừa rồi cũng mới biết Lục hoàng tử là ân nhân cứu mạng mình.”

Vẫn là Trình Dục Phàm đang trầm mặc đứng dậy thay Tô Tâm Ly giải thích. Sau đó đi đến bên cạnh Nhan Thần Tỷ, cung kính vái “Đa tạ Lục hoàng tử ra tay cứu tiểu muội.”

Chuyện Tô Tâm Ly biến mất một đêm, Phương di nương, bà ta, quyết không bỏ qua, nếu việc này truyền đi, nhất định sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Ly nhi. Ly nhi là sáng nay lên lút lên vào phủ Định Quốc Công, tối hôm qua cũng không hề ở trong phủ. Chuyện này nếu tra rõ ràng, khó tránh khỏi sẽ không xuất hiện cam bẫy gì. Chân tướng một ngày nào đó cũng bị đưa ra ánh sáng, như thế tất sẽ càng tạo thêm bất lợi cho Ly nhi, đến lúc đó toàn bộ phủ Định Quốc Công đều cũng sẽ không yên. Nay có Lục hoàng tử được hoàng thượng sủng ái làm chứng, ai dám nghi hoặc lời nói của hắn?

Tô Tâm Ly vốn là chuẩn bị làm cho Tô Bác Nhiên đem quân gia gọi đến, điều tra danh sách hộ vệ ngày hôm qua hộ tống nàng đi Diệp Lạc tự. Nếu như tìm không ra những người đó, chân tướng cũng liền rõ. Bất quá nghĩ lại, Phương di nương, bà ta là người gian xảo như vậy, nếu tiêu phí không ít ngân lượng mời sát thủ thì những người hôm qua hộ tống nàng chưa chắc là thị vệ tướng phủ. Như vậy khéo quá lại thành vụng.

Xem ra những kẻ kiếm chác trong tướng phủ cũng không ít a. Phương Tinh Di chỉ là một di nương, cư nhiên cũng có thể mạnh tay chi một khoản tiền lớn như vậy, bất quá không sao, những thứ này, nàng sẽ từ trong tay bà ta từ từ đòi lại.

“Tại Kinh Lăng, dưới chân thiên tử, lại có kẻ ban ngày ban mặt hành hung thiên kim tướng phủ. Lý đại nhân, ta thấy vị trí Thuận Thiên phủ doãn này người không muốn ngồi nữa.”

Nhan Thần Tỷ thay đổi thái độ, sắc mặt nghiêm nghị, ngôn từ sắc bén, mặc dù không lớn lên ở hoàng cung nhưng hành vi, cử chỉ của hắn vẫn toát lên uy nghiêm của một hoàng tử. Thuận Thiên phủ doãn đứng một bên trong lòng run sợ, vội vàng đứng ra thỉnh tội.

Tô Tâm Ly con người hơi rừ, nàng có thể cảm giác được từ phía đều phóng tới những ánh mắt ghen ghét như mũi tên vậy. Tô Tâm Ly câu môi, vẻ mặt vẫn là nhàn nhạt, thần nhiên không sợ hãi.

Mọi người ở đây đều cho rằng Lục hoàng tử gian dữ vì hồng nhan. Bất quá Tô Tâm Ly biết rõ không phải như vậy, vô luận Nhan Thần Tỷ làm vậy có mục đích gì thì đối với nàng là có lợi chứ không phải bất lợi, nàng sao lại không biết thời biết thế mà vui vẻ tiếp nhận chứ?

“Vi thần có tội.”

Lý đại nhân quỳ gối trước mặt Nhan Thần Tỷ: “Vi thần sẽ bắt tay vào điều tra làm rõ vụ việc này, nhất định nhanh chóng tra ra chân tướng, cấp Tô tiểu thư một cái công đạo.”

Tô tiểu thư dung mạo xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, lại nhân từ, những người ở đây đều nhận định việc cứu mỹ nhân, anh hùng đã đổi với mỹ nhân sinh ra yêu mến. Tương lai nàng sẽ trở thành Lục vương phi, hắn đâu dám chậm trễ a.

“Ừ!” Nhan thần Tỷ nhàn nhạt ừ một tiếng. Lý đại nhân đứng lên, sai người đem thi thể đi, chuẩn bị trở về nha môn.

Phương di nương và Tô Diệu Tuyết thấy vậy không khỏi hoảng hốt, nhất là Tô Diệu Tuyết. Nàng rất rõ ràng chuyện này là do Phương di nương làm, nàng trước đó cũng biết đến. Nếu để cho mọi người biết là do Phương di nương làm, bà như thế nào trở thành phu nhân phủ thừa tướng a, như vậy cũng chỉ có thể là một di nương, nàng thế nào danh chính ngôn thuận trở thành đích tiểu thư của tướng phủ a?

Tô Tâm Ly nhìn sắc mặt đại biến lộ vẻ hoảng sợ+khẩn trương của Phương di nương và Tô Diệu Tuyết, vẫn thấy chưa đủ a,... khóe miệng nhếch lên, chỉ chỉ Thu Hòa đang nằm chết ngất trên mặt đất, “Lý đại nhân, đem nàng ta đi cùng luôn.”

_____ Ta là giải phân cách _____

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nha đầu Thu Hòa

Tô Tâm Ly nhìn sắc mặt đại biến lộ vẻ hoảng trương (hoảng sợ+khẩn trương) của Phung di nương và Tô Diệu Tuyết, vẫn thấy chưa đủ a,... khóe miệng nhếch lên, chỉ chỉ Thu Hòa đang nằm chết ngất trên mặt đất, “Lý đại nhân, đem nàng ta đi cùng luôn.”

Lý đại nhân chính là cũng đang thấy khó xử. Thu Hòa là tình nghi, cũng là nhân chứng cực kỳ quan trọng nếu muốn nhanh chóng phá án, không có nàng ta thì không được. Nhưng nàng ta là người của tướng phủ, hơn nữa còn là nha hoàn thiếp thân của Lục hoàng tử phi, ông chỉ là một Thuận Thiên phủ doãn nhỏ, chưa được sự đồng ý nào dám tùy tiện lộn xộn. Vừa nghe Tô Tâm Ly chủ động nói hắt mạng nha hoàn này đi, liền vội vàng chấp tay thi lễ nói cảm tạ: “Tô tiểu thư thâm minh đại nghĩa, hạ quan nhất định sẽ nhanh chóng điều tra đem hung thủ về quy án.”

Tô Diệu Tuyết vừa nghe, người liền nóng nảy, Phung di nương phải những người đó đi ám sát Tô Tâm Ly đều đã chết, chết rồi chính là không có người đối chứng, coi như có tra cũng tra không ra, nhưng muốn đem Thu Hòa bắt đi vậy coi như không giống nhau. Nó chính là đồ hèn nhát, nhất định không chịu được nghiêm hình tra tấn, nếu như đem Phung di nương khai ra, Phung di nương sẽ bị bỏ tù, vậy thì nàng không chỉ vô vọng với đích nữ, mà sau này ở trong tướng phủ, nàng ngay cả một người hầu cũng liền không có. Như thế làm sao có thể gả vào hoàng thất, có thể làm hoàng hậu đây?

Tô Diệu Tuyết kéo kéo cánh tay của Phung di nương, Phung di nương nhìn nàng một cái, sắc mặt khó xử. Một màn này rơi vào mắt Tô Tâm Ly, nàng không khỏi cong môi cười, nàng chính là muốn cho các nàng ném thứ loại tư vị như con kiến trên chảo nóng này.

“Tiểu thư, nha đầu kia thế nhưng chính là phu nhân trước đây ngàn chọn vạn lựa làm người hầu cho tiểu thư, nàng to gan lớn mật lại dám cấu kết với người ngoài hãm hại tiểu thư, quả thực nên thiên đao vạn quả. Nhưng dù sao nàng cũng là nha hoàn thiếp thân của tiểu thư, nàng nếu như bị tổng vào ngục, người ngoài biết sợ sẽ cho rằng tiểu thư không biết giáo dục, đối với tướng phủ cùng danh tiếng của tiểu thư cũng không tốt.”

Phung di nương ngôn từ khẩn thiết, nói đều vì đại cục mà suy nghĩ.

“Tiểu thư, nô tỳ chỉ là nhất thời hồ đồ mới có thể phạm sai lầm lớn như vậy, nô tỳ biết sai rồi, cầu người nghĩ đến nhiều năm tình cảm, tha cho nô tỳ lần này, nô tỳ cũng không dám làm nữa. Nô tỳ sau này nhất định tận tâm hầu hạ tiểu thư, làm trâu làm ngựa cho tiểu thư, tuyệt không hai lòng.”

Thu Hòa từ đầu tới đuôi vẫn trong trạng thái hôn mê bỗng nhiên tỉnh lại, vọt tới trước mặt Tô Tâm Ly quỳ xuống, lời y phục của nàng, nước mắt nước mũi cầu xin tha thứ.

“Đừng làm dơ váy của tiểu thư!”

Lưu Chu vọt tới, thừa dịp Thu Hòa không đề ý, giặt lại tay nàng, đem nàng đẩy ra. Thu Hòa bị đẩy té trên mặt đất, lại muốn tiến lên, liền bị Trình Dục Phàm sai mấy gã sai vặt ngăn cản.

“Thu Hòa, ngươi thật không biết tốt xấu. Tiểu thư ngày thường đối đãi với hạ nhân chúng ta không tệ, ai cho ngươi là gan dám cấu kết với người ngoài bắt cóc tiểu thư? Tiểu thư bình an trở về, ngươi không chỉ không muốn lấy công chuộc tội, ngược lại còn trăm phương ngàn kế vu hãm trong sạch của tiểu thư. May mà có Lục hoàng tử làm chứng, nếu không tiểu thư làm sao tự giải thích. Ngươi rõ ràng chính là bụng dạ khó lường.”

Lưu Chu bảo hộ trước người Tô Tâm Ly, “Ngươi vốn là nha hoàn của tiểu thư, hầu hạ thật tốt tiểu thư là bổn phận của ngươi, vậy mà ngươi tham lam, tiểu thư là chủ, ngươi là hạ nhân, giữa ngươi và tiểu thư có cái gì mà tình cảm? Ngươi là người ăn cây rào cây sung, theo quy củ, là nên bị phạt trọng, sau đó đem thi thể cho chó ăn, tiểu thư nhân từ, hôm nay là ngày sinh thần của tướng gia, mới không tính toán với ngươi, ngươi còn muốn được voi đòi tiên?”

Tô Tâm Ly thờ dài, mỹ nhân nhú mày, có loại mỹ cảm không diễn tả ra được.

“Chúng quy chủ tử ta vô năng, dạy dỗ ngươi trở thành một nha hoàn sợ chết, bán chủ cầu vinh. Một nha hoàn như vậy, ta không thể cũng không dám dùng.”

“Tiểu thư!”

Phung di nương thấy Tô Tâm Ly đem Thu Hòa giao cho nha môn, không khỏi càng phát ra sốt ruột.

“Di nương hảo tâm, Ly nhi xin nhận tấm lòng. Thu Hòa tuy là nha hoàn tướng phủ, nhưng nàng lại phạm phải sai lầm lớn như vậy, hôm nay có nhiều đại nhân đang ở đây như vậy, bọn họ đều có thể làm chứng cho ta, ta không thẹn với lương tâm, chờ Lý đại nhân điều tra rõ chân tướng, đến lúc đó thông cáo thiên hạ, chẳng những có thể trả lại công đạo cho ta, còn có thể khiến mọi người phòng bị, còn làm cho những hạ nhân có ý định bán chủ cầu vinh giác ngộ. Lục hoàng tử, ngươi thấy như thế nào?”

Nhan Thần Tử hí hóp mắt, ánh sáng đèn trên hành lang chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp như bông hoa thược dược, hắt tán dương gật đầu: “Như vậy rất tốt.”

“Ý của phụ thân thì sao?”

Tô Bác Nhiên từ đầu tới cuối đều không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Phung di nương, từ ái nhìn Tô Tâm Ly, “Vi phụ cũng hiểu được chủ ý của Ly nhi rất tốt.”

Lục hoàng tử có ý kiến, ông là thần tử làm sao dám làm trái. Trước đó ông đã bị đội lên cái mũ ái thiếp diệt thế, hiện tại làm sao dám trước mặt mọi người mà bao che Phung di nương?

Thu Hòa thấy Tô Tâm Ly bên kia không thể cầu xin được, liền thay đổi phương hướng, bò đến trước mặt Phương di nương: “Phương di nương, di nương nhất định phải cứu ta.”

Phương di nương lạnh lùng nhìn Thu Hòa, ánh mắt lạnh như băng tràn đầy uy hiếp.

“Phương di nương, ngày mai di nương hãy đến nha môn đưa cho Lý đại nhân khế ước bán thân của Thu Hòa nha.”

Tô Tâm Ly nói xong liền thấy Tô Bác Nhiên hướng mình trừng mắt, con mắt rù xuồng, lui về phía sau một bước, vai co rúm lại một chút, bất quá khỏe môi lại nâng lên nụ cười xinh đẹp. Nàng chính là muốn cho mọi người biết, tại tướng phủ chính là để cho di nương chường gia, ngay cả khế ước bán thân của nha hoàn trong viện của nàng đều ở trên tay Phương di nương. Chuyện lần này là ai làm, không cần nói mọi người cũng có thể đoán ra. Hơn nữa nếu Phương di nương tự giác nói, chính là khế ước của hạ nhân trong viện của nàng đều trả lại cho nàng, thế chẳng phải tốt lắm sao. Nhan Thần Tỳ đứng bên cạnh nàng mỉm cười, khỏe miệng cong lên nhìn thật đẹp mắt.

Quả là một tiểu hồ ly thông tuệ, giáo hoạt.

“Thu Hòa, ngươi nhất thời hồ đồ nên lấy công chuộc tội. Nếu có thể lấy công chuộc tội, tin tưởng Lý đại nhân nhất định sẽ xử phạt nhẹ cho ngươi.”

Tô Tâm Ly vừa mới dứt lời, liền có người đến áp giải Thu Hòa đang kêu khóc mang đi. Tô Tâm Ly nhìn bộ dáng nàng ta chật vật như vậy trong lòng cười nhạt.

Vô luận kiếp trước hay kiếp này, thật đúng là đức hạnh vẫn không thay đổi. Nàng thật không biết, Tô Diệu Tuyết các nàng đã cho nàng ta chỗ tốt gì, mà kiếp trước, nàng với nàng ta thân như tỷ muội, nàng ta lại sau lưng hung hăng cho nàng một đao, hại nàng lại làm hại Cố đại ca rơi vào kết cục kia. Kiếp này, cũng như vậy trình diễn một màn bán chủ cầu vinh, bất quá lần này nàng sẽ không để cho nàng ta may mắn như vậy. Tin tưởng, Lý đại nhân sẽ nhìn vào Lục hoàng tử, hảo hảo chăm sóc nàng ta thật tốt.

“Phụ thân, thân thể con gái không được khỏe, xin về trước nghỉ ngơi.”

“Ừ, ngươi bị sợ hãi, tối hôm qua lại không nghỉ ngơi tốt, thân thể có lẽ cũng mệt mỏi muốn chết rồi, Lưu Chu, giúp tiểu thư nhà ngươi đi về nghỉ.”

Tô Bác Nhiên đang muốn mở miệng, liền bị Trình Dục Phàm mĩa mai, tức giận đến sắc mặt đỏ bừng.

Tô Tâm Ly xoay người, hướng phía Nhan Thần Tỳ dụ dàng phúc thân. Làn váy màu xanh nhạt dưới ánh đèn về ra một hình cung duyên dáng, đôi mắt hơi rù xuồng, trong tròng mắt lạnh lùng nhìn không ra hi vọng. Nàng đứng dậy, liếc nhìn Phương di nương và Tô Diệu Tuyết đứng sau lưng Nhan Thần Tỳ, thấy hai người các nàng giận dữ nhìn mình chằm chằm nhất là Tô Diệu Tuyết hận không thể đem nàng nuốt chửng, Tô Tâm Ly mỉm cười, khỏe miệng khẽ nhếch. So với những gì mà các nàng đã làm với nàng ở kiếp trước, những thứ này, căn bản không đáng nhắc tới.

Bất quá, đây mới chỉ là khúc dạo đầu mà thôi.

Tô Tâm Ly được Lưu Chu đỡ, liếc mắt nhìn Phương má má đang quỳ, Phương má má cả kinh, ngẩng đầu, vừa vặn chống lại ánh mắt lạnh lùng của Tô Tâm Ly không khỏi run lên.

Tô Tâm Ly thần sắc không đổi, con ngươi lạnh lùng hiện lên sát ý rồi nhanh chóng biến mất. Những kẻ tay chân bên cạnh Phương di nương, nàng sẽ từ từ nhổ sạch, nàng muốn cho bà ta trở thành một lão hồ không răng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nam nhân nửa đêm xuất hiện ở khuê phòng

Editor: Meimei

Tô Tâm Ly vừa về đến tiểu viện, liền được hạ nhân hầu hạ tắm rửa, thay y phục liền đi ngủ.

Ngủ không được bao lâu, Tô Tâm Ly bắt đầu mơ thấy ác mộng. Trong mộng, ký ức đời trước vẫn quán lấy nàng, không cách nào buông tha.

Nhan Ti Minh tuyệt tình, tàn nhẫn và lừa dối; Tô Diệu Tuyết vô sỉ, dối trá và độc ác, còn có Phương di nương ác độc dối trá, Tô Bác Nhiên lạnh lùng, giả dối. Đời trước nàng không nhìn một màn kia, lúc này đây lại diễn ra toàn bộ trong giấc mơ của nàng.

Hơn trăm người của phủ Định Quốc Công mặc quần áo tù ngục ở đó, từng khuôn mặt vừa quen thuộc vừa thân thiết, ông ngoại, bà ngoại còn có cữu cữu, ca ca. Gần như chỉ trong một khắc, đầu và thân đều bị tách ra. Hình ảnh liên xoay chuyển, là Cố Nam Y, hân một thân áo giáp, quỳ trước mặt Nhan Thần Tỳ, trong tay cầm chùy thủ (đoàn kiếm) giơ lên cao. Tô Tâm Ly không ngừng nói không muốn, không muốn, nhưng không thể làm gì, chỉ có thể trở mặt nhìn chùy thủ sắc bén kia đâm vào trong ngực hắn, sau đó bị mấy con chó hoang đen cường tráng kéo các phần trên cơ thể cần xe, trong một khắc chỉ còn lại xương cốt.

“Không nên, không nên, không nên...”

Tất cả hình ảnh đan xen hỗn loạn, ý thức hòa thành một mảng huyết vụ, gắt gao níu lấy tâm của Tô Tâm Ly. Nàng ní non, muốn mở mắt nhưng cứ như vậy lại rơi vào ác mộng không tỉnh lại.

“Tô Tâm Ly, Tô Tâm Ly, nguoi tỉnh, tỉnh, tỉnh!”

Đang lúc mơ mơ màng màng, hình như có người vỗ vỗ vào mặt mình, lực không nhỏ, khuôn mặt lạnh lạnh, tê tê vì đau, là thanh âm của nam nhân, trong trẻo mà lạnh lùng, tựa hồ còn có chút thân thiết và lo lắng.

Nam nhân? Khuê phòng của nàng tại sao lại có thể xuất hiện nam nhân? Là ai phái đến? Tô Tâm Ly bỗng dưng chấn động, cầm chặt bàn tay đặt trên mặt nàng lại, bỗng nhiên mở mắt.

“Nguoi đã tỉnh!”

Trên mặt Tô Tâm Ly đều là mồ hôi lạnh, ánh mắt mơ hồ, trước mắt vẫn là một mảnh huyết sắc, căn bản nhìn không rõ tướng mạo của người nam nhân trước mặt này. Thật lâu, nàng rốt cuộc cũng thấy được dưới ánh đèn là khuôn mặt như ngọc, nhưng là vẫn có chút mờ nhạt không rõ, nàng ngơ ngác nhìn nam nhân trước mặt, cũng không buông tay, hiển nhiên là còn chưa có hồi phục lại tinh thần. Bi thống và tuyệt vọng trong mộng còn tích tụ trong lòng không cách nào biến mất.

Một tay Lan Dực Thư bị Tô Tâm Ly cầm chặt, tay còn lại từ trong áo lấy ra khăn tay thay Tô Tâm Ly lau mồ hôi trên mặt

Thẳng đến khi tầm nhìn trước mắt khôi phục, Tô Tâm Ly nhìn người bên giường vừa quen thuộc vừa xa lạ, lập tức phục hồi lại tinh thần. Khóe mắt liếc nhìn tay mình cầm chặt tay hấn ở trước ngực, vội vàng buông ra ngồi dậy. Khăn mặt trong tay Lan Dực Thư theo mặt nàng rớt xuống trên áo ngủ bằng gấm, lưu lại nồng đậm bi thương sợ hãi, thậm chí còn có ánh mắt tuyệt vọng cùng đề phòng nhìn về phía nam nhân đột nhiên xuất hiện trong khuê phòng mình.

“Nguoi tại sao lại đến đây?”

Tô Tâm Ly vừa mở miệng, liền nếm được mùi mặn chát của máu tươi, môi cũng thấy đau nhức. Nghĩ đến con ác mộng lúc nãy, chắc là vô ý thức cắn nát, lúc nãy trong mộng, có hay không nàng không nói những gì không nên nói? trong lòng không khỏi buồn bực.

“Lan công tử, ta rất cảm kích ân cứu mạng của nguoi, thế nhưng nguoi không biết danh dự của một cô gái so với tính mệnh còn quan trọng hơn sao? Nếu để cho nguoi trong phủ biết được đêm khuya có nam nhân đột nhập vào phòng của ta, ta sau này làm sao có thể gặp nguoi!”

Tô Tâm Ly nói xong, thấy sắc mặt Lan Dực Thư thay đổi, con nguoi thanh tú hiện lên tia vui vẻ lại cực kỳ quang minh thẳng thắn nhìn nàng: “Vậy nguoi lấy thân báo đáp là được rồi, vừa vặn còn có thể báo đáp ân cứu mạng của ta đối với nguoi.” Tô Tâm Ly nghe ra trong lời nói của hấn có chút chế nhạo, lại bắt ngờ nhìn hấn nghĩ hấn không phải là đang nói đùa chứ?

Tô Tâm Ly giả vờ không nghe thấy, xuống giường tìm cái áo khoác phủ lên nguoi, đi đến cửa sổ vén rèm nhìn ra bên ngoài, nha hoàn và bà tử gác đêm đều bị đánh ngất, không có nửa điểm muốn tỉnh.

Tô Tâm Ly bĩu môi, nàng biết với thân thủ của hấn, muốn vào phòng nàng, tất nhiên sẽ không kinh động đến hạ nhân. Nàng xoay nguoi, ánh mắt trước sau vẫn nhân nhậ thân nhiên, ung dung, cho dù ai nhìn vào cũng đều sinh ra vài phần sợ hãi và kinh ngạc.

Lan Dực Thư sắc mặt khó coi nhưng không có tức giận, chẳng qua là cảm thấy nữ nhân này thật kỳ quái. Hấn hơn nửa đêm xuất hiện trong khuê phòng của nàng, nàng cư nhiên không thấy kinh hách, hấn còn tưởng là nàng sẽ sợ hãi kêu thành tiếng a. Quat thật là gan của nàng rất lớn, nếu không nửa đêm hôm đó ở bãi tha ma đã cấp nàng sợ đến choáng váng.

Lan Dực Thư ngồi bên cạnh bàn, rót hai ly trà. Tô Tâm Ly nhẹ nhàng đi đến chỗ bên cạnh hấn ngồi xuống.

“Tuyệt không sợ?”

Lan Dực Thư đặt ly trà đến trước mặt Tô Tâm Ly, khuôn mặt bạch ngọc treo nụ cười vui vẻ.

Tô Tâm Ly cười khê một tiếng, nâng chung trà lên, trực tiếp uống hơn phân nửa. Tối hôm qua bộ dạng chật vật như vậy đều bị hấn nhìn thấy, cho nên hiện tại Tô Tâm Ly tất nhiên không cần lưu ý hình tượng trước mặt hấn.

“Nếu nguoi đi vào là cướp sắc hay cướp tiền thì làm sao?”

Tô Tâm Ly đặt chén trà xuống, hướng phí Lan Dực Thư cười dịu dàng: “Ta bất quá chỉ là một tiểu thư vô danh của tướng phủ, nếu có kẻ xấu đến, cũng nên đi vào viện tử của Phương di nương và Tô Diệu Tuyết, viện của họ cách đây cũng gần, nói không chừng còn có thể nhân tài lưỡng đắc (ta không biết câu này có nghĩa là gì nữa, huhu).

Tô Tâm Ly khê cười, nói như vậy, nàng thật ra cũng mong có một đám cường đạo đột nhập vào tướng phủ bắt Phương di nương và Tô Diệu Tuyết cướp đi, đến lúc các nàng được cứu về, không biết cái nguoi phụ thân kia sẽ đối đãi với họ như thế nào nhi.

“Bọn họ nếu như đến tiểu viện của Tô Tâm Ly ta, nếu cướp tiền thì ta đây xui xẻo đành phải hao tài, nếu là cướp sắc, ta đây đành dùng mỹ nhân kế sau đó đem bọn chúng giết chết. Lại nói, hôm nay ta có thể xuất ra phần đại lễ kia, thật đúng là phải cảm tạ Lan công tử.”

Lan Dục Thư hít một hơi, nhìn mỹ nhân dịu dàng cười dưới ngọn đèn nhu hòa, mặt nàng ung dung điềm đạm trầm tĩnh, chỉ là vì lúc này bị ác mộng, sắc mặt có chút tái nhợt, môi cũng vậy, toát lên vẻ nhu nhược, giống như là một bệnh nhân mỹ nhân. Mắt của nàng lưu chuyển, ngay cả đến chuyện giết người như vậy từ trong miệng nàng nói ra cũng là nhàn nhạt thản nhiên.

Cảm giác rất kỳ quái, rõ ràng là mâu thuẫn rồi lại thấy phi thường hài hòa.

“Bất quá chỉ là một cái nhất tay, ngươi thích là tốt rồi. Ngươi lúc này trong mơ là mơ thấy cái gì?”

Nghe Lan Dục Thư nhắc đến, Tô Tâm Ly rất nhanh nhớ tới giấc mộng kia, sắc mặt không khỏi lại tái nhợt đi vài phần, trắng bệch như tuyết.

Ác mộng? Đúng vậy, đó là một giấc mộng rất đáng sợ. Trong mộng, từng người từng người là một đám ma quỷ ở trước mặt nàng khoác bộ mặt giả nhân giả nghĩa hại chết từng người mà nàng thân yêu nhất.

“Một đám ma quỷ khoác mặt nạ giả nhân giả quỷ không từ bất cứ thủ đoạn nào, bất quá không sao, chờ ta từ từ sẽ đưa những người này vào địa ngục, không để cho bọn họ làm loạn.”

Nhan Ti Minh, Tô Diệu Tuyết còn có Phương di nương, Tô Bác Nhiên, nàng một người cũng không bỏ qua. Đồi trước bọn họ đều đem đến thống khổ cho nàng, nàng sẽ trả lại cho bọn họ từng cái từng cái một.

“Ngươi đến đây làm gì? Tướng phủ thủ vệ thâm nghiêm, ngươi không lo lắng sợ ý tiết lộ hành tung? Nói đi, ngươi rốt cuộc đến đây là có việc gì?”

Tuy rằng không biết hơn nửa đêm Lan Dục Thư tự mình đến đây có việc gì, bất quá nàng chắc chắn hẳn sẽ không làm thương tổn nàng, hơn nữa hẳn cũng không làm kinh động người trong phủ, Phương di nương các nàng khẳng định sẽ không biết việc này. Nếu như thế, nàng dĩ nhiên sẽ không sợ hãi. Bất quá chuyện đi này rõ ràng hẳn muốn bảo mật, lại hơn nửa đêm xông vào tiểu viện của nàng, cho nên nàng nghĩ rằng hẳn đến chỉ nói mấy lời nhảm nhí này rồi nhàn nhã cùng nàng dùng trà.

“Cho ngươi cái này.”

Lan Dục Thư nói xong từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội huyết sắc đặt lên bàn. Dưới ánh đèn mờ nhu hòa, ngọc bội kia trong suốt óng ánh, ở giữa khám một con phượng hoàng đang bay lượn trông rất sống động. Đó chính là ngọc bội thiếp thân mà Tô Tâm Ly vẫn hay mang theo.

Tô Tâm Ly trầm mặt lộ ra vẻ không hiểu. Lan Dục Thư thanh nhã cười, đem ngọc bội đến trước mặt Tô Tâm Ly: “Tiết mục đặc sắc tối hôm nay ta làm sao có thể xem miễn phí? Như thế ta cùng những người khác có gì khác nhau? Vì thế ta đến trả thù lao cho ngươi, như thế nào, thích không?”

Quả nhiên, hẳn đem huyết ngọc vô giá trả lại cho nàng chính là muốn nói hẳn cùng người khác khác nhau. Đúng là rất có sáng ý. Bất quá, hẳn xem nàng thành hầu tử biểu diễn sao? Loại cảm giác này thật làm cho lòng người khó chịu. Tuy nhiên nhìn lễ vật đặt trên bàn, Tô Tâm Ly thấy lòng có vài phần dễ chịu hơn, dù sao cũng là ngọc bội thiếp thân của nàng, cho dù Lan Dục Thư không cảm nó gây bất lợi cho nàng thì Phương di nương cũng sẽ không lấy việc này mà buông tha nàng.

“Một mảnh tâm ý của Lan công tử ta làm sao có thể cô phụ?”

Tô Tâm Ly nhận lấy, đem ngọc bội đeo lên người, bỗng dừng nghĩ đến cái gì: “Lục hoàng tử là ngươi phái đến?”

Nhan Thần Tỹ và người của phủ Định Quốc Công căn bản không xuất hiện cùng lúc, với lại lần này hẳn trở về, ngoại công bọn họ đều không biết, mà hẳn lại đột nhiên xuất hiện, ngoại trừ cùng Lan Dục Thư lên lên ở góc nào đó xem, nàng hoàn toàn không nghĩ ra người khác.

“Có qua phải có lại, hẳn uống của ta hai bình rượu hoa quỳnh được ủ hơn 20 năm, đương nhiên không thể chỉ việc ngồi xem giống ta được.”

Lời này rõ ràng thừa nhận suy đoán của Tô Tâm Ly.

Lan Dục Thư sâu đậm nhìn Tô Tâm Ly, bỗng nhiên mỉm cười nói: “Ngươi đã cho ta xem một hồi đặc sắc như vậy, ngoại trừ báo đáp, ta còn có hẳn một phần đại lễ.”

Không đợi Tô Tâm Ly phản ứng, Lan Dục Thư đã bế nàng lên, nhảy qua cửa sổ, thân thể còn chưa rơi xuống đất, giữa không trung thất lưng gấp lại, người liền nhẹ nhàng đứng trên nóc nhà, chờ Tô Tâm Ly từ trong kinh hoàng hồi phục lại bình thường, nàng và Lan Dục Thư đã đứng trên nóc thư phòng Tô Bác Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Quân tử ẩn nấp trên xà nhà

“Ngươi làm gì thế?”

Tô Tâm Ly vặn đôi mi thanh tú. Trước đây, nàng là một thiên kim khuê nữ an phận, tuân thủ nghiêm ngặt nữ giới, luôn luôn sợ hành vi cử chỉ mình đem lại phiền phức cho Nhan Ti Minh, từng bước đều cẩn thận, không dám sai dù chỉ một bước, đừng nói việc hơn nửa đêm bị một đại nam nhân ôm lên nóc nhà mà ngay cả bước ra khỏi cửa phòng cũng đều rất ít. Đối với sự ôm ấp này, Tô Tâm Ly tất nhiên là nghĩ không thích hợp cũng thấy không được tự nhiên, muốn giãy dụa, lại nhìn đang ở nơi cao như vậy, bên dưới còn có một tập lính tuần tra, nhất thời không dám có bất kỳ hành động nào.

Nếu như bị người phía dưới phát hiện, tất cả những nỗ lực sau khi nàng sống lại đều uổng phí, nghĩ như vậy, Tô Tâm Ly không khỏi cảm tức trừng mắt Lan Dục Thư.

Lan Dục Thư chỉ cười, dung nhan thanh quý dưới ánh trăng tuần tú tao nhã tuyệt không giống kẻ xấu.

Hắn cũng không buông tay, nhưng lực ôm Tô Tâm Ly đã nhẹ đi không ít. Mặc dù là ôm nhưng cũng không đặc biệt thân thiết, càng không làm cho người khác thấy dung tục.

Nam nhân tự chủ trương!

Lúc Tô Tâm Ly đang nghĩ như vậy, thì Lan Dục Thư đã ôm lấy nàng từ từ ngồi xổm xuống. Tô Tâm Ly đương nhiên phối hợp. Hiện tại đang ở trên nóc nhà, cách mặt đất cũng năm, sáu thước, nàng mặc dù biết một ít công phu phòng thân nhưng khinh công thì tuyệt không biết, nóc nhà thì độc, không cần thận liễn dễ dàng té xuống, nếu không có Lan Dục Thư, té xuống không chết cũng bị thương. Đại thù chưa báo, nàng cũng không muốn biến thành tàn phế.

Lan Dục Thư lấy lên một miếng ngói ngọc sắc, từ hướng Tô Tâm Ly nhìn lại liền thấy một người ngồi một người đang quỳ, chính là Tô Bác Nhiên và Phương di nương.

Nhìn bộ dáng này, Lan Dục Thư phỏng chừng trước đó đã có ý định kéo nàng cùng nhau đi làm quân tử leo xà nhà rồi. Vị trí này chọn cũng không tùy ý. Phòng Tô Bác Nhiên lớn như vậy, đồ vật bên trong cũng không ít, lấy đi một manh ngói vừa vặn có thể thấy hai người trong thư phòng, phỏng chừng cũng chỉ có vị trí này.

Tô Tâm Ly liếc nhìn trang phục của Phương di nương, khoe miệng khẽ nhếch, xem bộ dáng là có chuẩn bị mà đến.

“Có thể nghe họ nói gì không?”

Nếu biết Lan Dục Thư đem nàng đi nghe lén, nàng sẽ không mặc một thân xiêm y như này, khác chi đang rêu rao người khác mình đi nghe lén. Lan Dục Thư thì tự tin mỉm cười.

Bên trong thư phòng, Tô Bác Nhiên đứng trước bàn, chấp tay sau lưng đưa lưng về phía Phương di nương đang quỳ trên mặt đất.

“Nàng có biết mình đang làm cái gì không?”

Tô Bác Nhiên tức giận quát một tiếng, xoay người: “Ly nhi, nó không đơn thuần là đích nữ tướng phủ mà còn là ngoại tôn nữ được Định Quốc Công yêu thương nhất. Nếu nó ngoài ý muốn xảy ra chuyện gì, người của phủ Định Quốc Công nhất định sẽ trách mắng trên đầu ta, giận chó đánh mèo với ta, đến lúc đó trong triều còn có chỗ cho ta sống yên ổn?”

Mất đi cây đại thụ Định Quốc Công coi như nhẹ, hắn chỉ lo lắng Trình Bằng nhất thời xúc động liền trực tiếp cho hắn một đao. Bất quá lời này, đối với Tô Bác Nhiên thích hư vinh, sĩ diện hảo hắn đương nhiên sẽ không nói cho tiểu thiếp.

“Lão gia, thiếp làm những việc này cũng không phải là vì suy tính cho ngài sao?”

Phương di nương ngẩng đầu, con ngươi dịu dàng ngập nước, khuôn mặt lớn bằng bàn tay dưới ánh đèn chốc người khác thương yêu. Tô Bác Nhiên trong lòng khẽ động, tức giận biến mất hơn phân nửa.

“Thiếp biết, tiểu thư là đích nữ duy nhất của tướng phủ, thân phận tôn quý, lại xinh đẹp, tương lai vào cung nhất định vào cung làm phi cũng có thể trở thành hoàng hậu. Thế nhưng phủ Định Quốc Công xưa nay không cùng hoàng thất giao thiệp, càng không có nữ tử tiến cung, nếu tướng gia muốn tiểu thư sau này là mẫu nghi thiên hạ, người của phủ Định Quốc Công nhất định sẽ không đồng ý.”

“Ly nhi là nữ nhi của ta, Lập Tuyết đã qua đời, hôn sự tất nhiên cũng phải do người phụ thân là ta làm chủ, phủ Định Quốc Công có tư cách gì can dự vào?”

Nghĩ vậy, Tô Bác Nhiên cảm thấy tức giận. Ly nhi rõ ràng là tiểu thư tướng phủ, thế nhưng Định Quốc Công phủ lại luôn thích nhúng tay vào chuyện của ông, mà làm cho ông tức nhất chính là phủ Định Quốc Công đã quyết định thì căn bản không cho ông phản đối. Tô Tâm Ly không giống ngoại tôn nữ phủ Định Quốc Công, ngược lại càng giống tôn nữ của bọn họ hơn.

“Người của phủ Định Quốc Công quen cường thế, nơi nào lại để ý đến lập trường của tướng gia?” Cơ hội tốt như vậy, Phương di nương tất nhiên dốc hết sức lực gây hấn giữa Tô Bác Nhiên và Định Quốc Công.

“Ly nhi nếu được gả cho hoàng tử, một ngày đó được làm mẫu nghi thiên hạ, người ngoài nhất định sẽ nói là nhờ sự giúp đỡ của phủ Định Quốc Công mà xem nhẹ công lao của tướng gia ngài. Tiểu thư nàng tuy rằng ăn mặc đều ở tướng phủ, nhưng tâm lại hướng về phủ Định Quốc Công. Nàng mặc dù biết hôm nay là sinh thần của tướng gia ngài, cư nhiên lại giúp đỡ phủ Định Quốc Công, cùng nhị công tử phá hỏng buổi tiệc.”

Phương di nương bắt đầu lạnh một tiếng, tựa như bắt đầu thay Tô Bác Nhiên. Bà bình tĩnh nhìn về phía Tô Bác Nhiên, thấy lửa giận trong mắt ông từ từ tiêu tán, trong lòng liền đắc ý.

Tiểu tiện nhân Tô Tâm Ly, muốn cùng bà đấu, còn non lắm!

“Tướng gia, Diệu Tuyết cũng là nữ nhi của ngài a, tuy dung mạo không bằng tiểu thư nhưng luận tài tình, tiểu thư đều không bằng Diệu Tuyết của chúng ta.”

Tô Bác Nhiên gật đầu, Ly nhi hài tử này quả thật cùng ông không thân thiết. Nghĩ đến cái tát tối nay ông đánh Tô Diệu Tuyết không khỏi đau lòng: “Diệu Tuyết là hài tử ngoan, tối nay Ly nhi quá quá phạm. Diệu Tuyết sao rồi, nó có giận ta hay không?”

“Ngài cũng không phải không biết Diệu Tuyết, toàn bộ tướng phủ, nàng là người thân thiết với tướng gia nhất, thiếp thân là mẹ nàng cũng ko bằng tướng gia. Sau khi trở về, nàng luôn khóc suốt, nàng biết tướng gia yêu thương nàng nhất, lúc đó đánh nàng cũng vì tình thế bức bách. Biết thiếp muốn đến gặp ngài, nàng nói thiếp nhất định phải hướng ngài xin lỗi.”

Tô Bác Nhiên cười cười. Diệu Tuyết là nữ nhi mà ông yêu thương nhất, nàng cũng thân thiết với ông nhất. Tô Bác Nhiên nghe vậy trong lòng tự nhiên liền vui vẻ.

“Tướng gia, Diệu Tuyết rõ ràng là nữ nhi của chúng ta, lại bị xem là cô nhi khác phụ khác mẫu ăn nhờ ở đậu ở tướng phủ, ngay cả hạ nhân trong phủ cũng khinh thường nàng, sau lưng đều nói bậy. Thiếp nhìn mà đau lòng. Ba tháng để tang phu nhân đã qua, thế nhưng phủ Định Quốc Công bên kia vẫn không chịu để tướng gia đưa ta lên làm phủ chính, bọn họ chính là chỉ lo cho tiểu thư, chưa từng cân nhắc đến tướng gia!”

Phương di nương quỳ trên mặt đất, hai tay đặt trên nền nhà, rủ đầu: “Thiếp thực sự không đành lòng cả đời để mọi người xem con của chúng ta là con vợ lẽ, nhất là Diệu Tuyết. Bằng nhân phẩm tài đức của nàng đều có thể được phi vị hay hậu vị. Diệu Tuyết lại cùng tướng gia thân nhất, nàng không giúp tướng gia thì giúp ai? Đến lúc đó, tướng gia thành Quốc trọng, coi như Định Quốc Công thấy ngài cũng phải cúi đầu.”

“Thiếp cũng không có muốn hại chết tiểu thư, cũng không muốn hủy hoại danh dự của nàng, chỉ muốn mượn cơ hội này hàn gắn mối quan hệ với tiểu thư. Người của phủ Định Quốc Công đều tôn trọng ý kiến của tiểu thư, nếu nàng có thể ở phủ Định Quốc Công nói tốt cho thiếp vài câu, tướng gia cũng không phải khó xử.”

Phương di nương một câu một câu đều vì Tô Diệu Tuyết và Tô Bác Nhiên mà lo lắng, không có nửa điểm tư tâm. Tô Bác Nhiên càng nghe càng thấy đúng. Sờ đi mấy năm nay hẳn tu thân dưỡng tính, chính là muốn bám vào hoàng gia, trở thành Quốc trọng. Sau này mà nói, quả thật Diệu Tuyết có thể mang đến chỗ tốt cho hắn.

“Ta biết nàng là người tốt, mấy năm nay khổ cực nàng.”

Tô Bác Nhiên cúi người tự mình nâng Phương di nương đứng dậy. Phương di nương vừa mới đứng lên, còn chưa đứng vững, dưới chân liền nghiêng ngã, ngã vào lòng Tô Bác Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đồng minh

Editor: Meimei

Tô Bác Nhiên cúi người tự mình nâng Phương di nương đứng dậy. Phương di nương vừa mới đứng lên, còn chưa đứng vững, dưới chân liền nghiêng ngã, ngã vào lòng Tô Bác Nhiên, âm thanh nhu mềm tựa như bị kính hách, thiên kiều bá mị, chọc lòng người.

Phương di nương mặc dù là mẹ của ba đứa trẻ, nhưng bảo dưỡng lại vô cùng tốt. Dưới ánh đèn da thịt trắng nõn mịn màng, vừa nhìn xúc cảm liền tốt, bà ngã một cái, áo choàng màu lam liền rơi trên mặt đất, bên trong là một thân váy cùng màu bất quá kiểu dáng có chút bất đồng, chính là cổ áo dùng một đóa hoa nhỏ làm cúc, thiết kế cực kỳ gợi cảm, có thể thấy được cái yếm thêu mẫu đơn ở bên trong, ánh mắt ý tứ hàm xúc mười phần, nhìn trên người Tô Bác Nhiên tựa như ánh lửa, tâm viên ý mãn mà đứng lên.

Phương di nương tựa trong lòng Tô Bác Nhiên dụi dụi, sau đó xấu hổ cười, cái yếm màu đỏ ở trên thêu đóa mẫu đơn đều lộ ra trước mặt Tô Bác Nhiên.

Hoa lan thanh bạch, tính cao thượng. Tô Bác Nhiên thích hoa lan chỉ là mua danh chuộc lợi, lừa dối thế nhân, kỳ thực ông thích nhất là mẫu đơn bởi vì mẫu đơn phú quý, cực kỳ thích hợp với tâm tính của ông. Đã là thân tử, ông muốn phải là đứng đầu bách quan.

"Nàng lần này quả thực quá lớn mật, bất quá cũng may Ly nhi là đứa dễ lừa gạt. Ngày mai hãy đến xin lỗi nó, sau đó hảo hảo cùng nó thân cận. Tướng phủ của ta không thể chỉ có đích nữ mà không có con tử kế thừa gia nghiệp. Vị trí phu nhân tướng phủ này, trừ nàng ra còn có thể là ai?"

Ngoại trừ huynh trưởng của Tô Tâm Ly, hiện tướng phủ cũng chỉ có hai nhi tử dưới trướng Phưong di nương, các di nương khác căn bản không có nhi tử, bà lại được sủng ái, chưởng quản mọi việc trong phủ, cho nên bọn hạ nhân trong phủ đều xem bà thành tướng phủ phu nhân, sai đâu đánh đó.

Tô Bác Nhiên nói, một tay tháo cái yếm của Phưong di nương xuống, cúi đầu hôn lên cần cổ trắng như tuyết, rất nhanh bên trong thư phòng, liền thành một mảng xuân sắc.

Dễ bị lừa? Mất Tô Bác Nhiên bị đui mù? Nha đầu giáo hoạt hơn hồ ly, tàn nhẫn ác độc hơn lang sói.

Lan Dực Thư cười lạnh một tiếng, quay đầu liền thấy Tô Tâm Ly đang chăm chú nhìn hai người đang thân mật bên dưới, mị nhãn tựa tiểu phi tiểu trản đầy châm chọc, lạnh lùng nhìn, không có nửa điểm thiện thù của thiếu nữ.

Tô Tâm Ly thấy Lan Dực Thư nhìn nàng, mỉm cười, lạnh giọng nói: "Hiện tại có thể trở về?"

Lan Dực Thư ừ một tiếng, nghĩ thầm nếu như lát nữa nàng biết cuộc đối thoại giữa Tô Bác Nhiên và tiểu thiếp của ông ta, không biết nàng có thể cười giống như bây giờ.

Lan Dực Thư ôm Tô Tâm Ly đứng lên, cười nói đắc tội, phong thái tự nhiên cùng với khí độ bất phàm, coi như làm việc chiếm tiệm nghi cũng làm cho mọi người nghĩ là một quý công tử phong lưu văn nhã.

Lan Dực Thư nói xong, đem Tô Tâm Ly bế lên, vèo một cái liền bay qua nóc nhà và ngọn cây, hướng tiểu viện Tô Tâm Ly mà đi.

Tô Tâm Ly liếc mắt nhìn cánh tay đang ôm chặt thắt lưng nàng, bởi vì sợ sợ một chút sẽ té xuống nên nàng còn chủ động ôm Lan Dực Thư, nhìn thật giống như nàng yêu thương nhưng nhớ hấn vậy

Tô Tâm Ly trong lòng không khỏi oán thầm. Hấn còn biết đắc tội, chưa được sự đồng ý của nàng đã mạnh mẽ mang nàng đến nóc phòng Tô Bác Nhiên. Tô Tâm Ly nhìn gương mặt tuấn tú xuất trần dưới ánh trăng thấy thế nào cũng là phong thái tự nhiên. Hừ, thật đúng là nguy quân tử.

Bất quá loại cảm giác bay lượn này ngược lại không tệ.

"Tô tiểu thư, người không phải là coi trọng ta chứ? Bất quá ta hiện tại không có ý định kết hôn."

Tô Tâm Ly bị điểm danh liền lấy lại tinh thần, nghe Lan Dực Thư nói như vậy không khỏi mỉm môi khẽ cười: "Lan công tử yên tâm, cho dù mắng phu ngoài phố không cần ta, ta cũng không cầu Lan công tử."

Lan Dực Thư có thể làm cho Lục hoàng tử đứng ra giúp mình nhất định hấn không phải là một nhân vật đơn giản. Đời này nàng chỉ muốn bảo vệ Cố gia không bị thương tổn, cũng không muốn có bất kỳ dính dáng nào với hoàng thất ăn tươi nuốt sống người kia. Bất quá để báo thù, nàng thật ra rất nguyện ý cùng Lan Dực Thư kết thành đồng minh, nhưng chỉ là quan hệ lợi ích tuyệt không dính dấp đến tình cảm nam nữ.

Lan Dực Thư nghe Tô Tâm Ly nói như vậy không khỏi có chút phần nộ nhưng không biểu hiện ra ngoài, thâm trường ý vị nhìn Tô Tâm Ly: "Phải không?"

Cũng không biết Lan Dực Thư dùng cách gì, bọn họ từ chỗ Tô Bác Nhiên trở về, nha hoàn bà tử vẫn còn ngủ. Lan Dực Thư và Tô Tâm Ly cùng nhau vào phòng, hai người trước sau ở bên cạnh bàn ngồi xuống.

Lan Dực Thư đem những gì mình nghe được lúc này đầu đuôi gốc ngọn cơ hồ không sót một chữ nói cho Tô Tâm Ly, nói xong liền cười hỏi: "Thế nào? Vợ kịch ta mời người xem cũng rất đặc sắc, nói như vậy, người lại thiếu ta một cái nhân tình."

Tô Tâm Ly quét mắt nhìn hấn, đáp một tiếng, rồi đứng dậy rót cho hấn chén trà.

Tuy màn kịch này do Lan Dực Thư không quan tâm ý nguyện của nàng mà tự an bài nhưng quả thực rất đặc sắc. Không hổ là Phưong di nương được Tô Bác Nhiên cưng chiều, quả nhiên rất thông minh cũng rất hiểu ông ta.

"Người không tức giận?"

Ông ta là phụ thân của nàng, lại bạc tình bạc nghĩa như vậy, thậm chí còn dung túng tiểu thiếp thiết kế hãm hại nàng, nàng không phải nên tức giận sao?

Tô Tâm Ly khẽ cười: "Vi loại người như vậy không đáng!"

Sau một khắc sống lại kia, rất nhiều chuyện nàng đã suy nghĩ thông suốt. Tô Bác Nhiên mặc dù là phụ thân của nàng thế nhưng trong mắt ông ta, nàng bất quá chỉ là một công cụ giúp hấn thăng quan phát tài kiểm chế phủ Định Quốc Công mà thôi. Đời trước nàng rơi vào kết cục như vậy, không phải có một phần công lao của ông ta sao? Chính ông ta đưa Tô Diệu Tuyết vào cung, còn có phủ Định Quốc Công...

Nàng thậm chí còn hoài nghi, cả phủ Định Quốc Công bị chém đầu cũng có một phần công lao của ông ta trong đó, chỉ là nàng khi đó quá tín nhiệm Nhan Ti Minh, không biết sự tình phủ Định Quốc Công bị tịch thu gia sản. Cho nên hiện tại, kết cục kia cũng đúng hòng xảy ra.

Tô Bắc Nhiên chính là một tiểu nhân, bên ngoài thì ôm bắp đùi phủ Định Quốc Công không buông, sau lưng thì làm chuyện hãm hại, thật đúng là ác tâm. Nàng vốn muốn cho ông ta một cơ hội thể nhưng tối hôm nay ông ta biểu hiện thực sự làm cho nàng thất vọng. Nếu cho ông ta cơ hội mà kết quả là để cho mình thất vọng, nàng vì sao lại hà tất phải làm vậy.

"Bất quá, ta bị kinh hách lớn như vậy, người hại ta cũng nên cho ta một bữa ăn no nê chứ nếu không ta đây thực hoảng sợ."

Đời này, nàng nhất định không để mình phải chịu thua thiệt.

"Lan công tử nếu giúp, vậy giúp đến đây được rồi. Bất quá, ta không phải là người ăn com miễn phí đương nhiên sẽ không để người uống phí. Đồ vật trong phòng ta đều là tục vật tất không thể nằm vào mắt Lan công tử. Nếu công tử tin tưởng ta, không bằng chúng ta kết đồng minh? Một ngày nào đó ta sẽ có ích cho công tử."

Trong ánh đèn, cái trán thiếu nữ trắng nõn, xinh đẹp tựa như một mảnh ngọc thượng đẳng thanh khiết, đôi con ngươi đen nhánh tựa như pháo hoa trên bầu trời đêm, sáng sủa dị thường. Tóc nàng đặt tùy ý trên áo lụa trắng, cả người thoát nhìn nhu hòa quyến rũ. Nàng thần nhiên ngồi, giữ hai lông mày cũng làm cho người khác thấy tràn đầy tự tin. (Ta ghét mấy đoạn tả người này ghê T_T)

Hắn thực sự không cách nào tưởng tượng một nữ tử phong thái, khí phách như vậy lại chỉ là một nữ hài mười ba tuổi hơn ba năm đều đóng cửa không ra ngoài.

Lan Dực Thụ cảm thấy trong lòng nảy lên một cảm giác khác thường, thật giống như từng sợi tóc đen của nàng phát trên mặt hắn, đánh vào trái tim hắn, ngứa ngứa tê tê, sau đó để lại dấu vết không thể nhận ra. Hắn liếc nhìn huyết sắc ngọc bội đeo ở hông Tô Tâm Ly: "Tô tiểu thư thanh khiết thông minh, tin tưởng tương lai nhất định có thể giúp Thụ."

Tô Tâm Ly mím môi nhìn Lan Dực Thụ. Hai người bèn nhìn nhau cười, thấp phần ăn ý.

___ Ta là giải phân cách ___

Ps: Bắt đầu đầu với di nương, keke

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Di nương quỷ kế

Edit: Meimei

Phượng di nương đang dùng đồ ăn sáng liền thấy Tô Diệu Tuyết gấp gấp đi vào, sau khi ngồi xuống liền đoạt lấy đôi đũa trong tay bà, có chút giận dữ đặt xuống bàn.

"Di nương, người còn có tâm tình ăn uống?"

Phượng di nương có chút bất mãn liếc nhìn Tô Diệu Tuyết, dùng khăn tay lau lau miệng, đối với nha hoàn phục vụ bên cạnh nói: "Tất cả các người lui xuống đi."

Tô Diệu Tuyết nhìn bộ dáng Phượng di nương không nhanh không chậm càng tức giận sôi ruột.

"Người có biết đã xảy ra chuyện gì không? Bên ngoài bây giờ đều đồn nói Tô Tâm Ly lần này bị ức hiếp là do di nương an bài."

Tô Diệu Tuyết đang muốn dùng đồ ăn sáng, chợt nghe mấy tiểu nha đầu trong sân đang nghị luận chuyện này, nói có bài có bản hẳn hoi. Nàng cũng rất chột dạ, e sợ Phượng di nương bị bắt nhược điểm, nàng đâu còn tâm tình ăn điểm tâm, liền vội vàng vàng chạy tới viện Phượng di nương thương lượng đối sách.

"Diệu Tuyết, di nương dạy người thế nào, gặp chuyện phải tránh vội vàng xúc động, phải bình tĩnh."

Phượng di nương vỗ vỗ tay Tô Diệu Tuyết. Tô Diệu Tuyết nói chuyện kia, toàn bộ Kinh Lăng đều biết, hạ nhân trong phủ cũng xôn xao, bà làm sao lại có thể không biết?

Vốn dĩ bà cho rằng chuyện tối qua đã qua, chỉ là quá khứ, không nghĩ tới chỉ trong một đêm đã lan truyền khắp Kinh Lăng, ai ai cũng biết. Tối hôm qua Tô Tâm Ly về tiểu viện liền nghỉ ngơi, viện kia bà đã an bài cơ sở ngầm, nếu như nó làm chuyện này, bà sáng sớm sẽ nhận được tin tức, Tô Tâm Ly...

Phượng di nương trong lòng hừ lạnh, nha đầu kia nhất như chuột, lại không có đầu óc. Toàn bộ tướng phủ, nó và bà còn có Diệu Tuyết đi lại gần nhất, có lẽ cho đến bây giờ nó còn không nghĩ ngờ bà. Thế nhưng tin tức này lan truyền nhanh như vậy rõ ràng có người cố ý, ngoại trừ đám người phủ Định

Quốc Công thích xen vào việc của người khác kia còn có ai, một đám đáng chết, chờ tương lai con bà lên làm hoàng hậu xem bọn hán có còn dám can rờ như thế.

"Di nương, ta chính là tức giận, rõ ràng ta mới là trưởng nữ của tướng phủ, thế nhưng trong mắt người khác, ta chỉ là cô nhi được gởi nuôi ở tướng phủ, ngay cả với thứ nữ Tô Tịch Nguyệt kia cũng không bằng."

Tô Diệu Tuyết tức giận hừ một tiếng. Nếu Phuong di nương không thể thành chính thê, nàng đòi này phỏng chừng chỉ là một dưỡng nữ. Nàng đã mười bốn, đã đến tuổi có thể lập gia đình, nàng làm sao có thể không nóng nảy?

"Di nương không phải đã nói rồi sao? Tối hôm qua thái tử điện hạ tặng chậu hoa quý hiếm kia căn bản không có ai biết, vì sao Tô Tâm Ly kia lại biết, hơn nữa so với ta còn rõ ràng hơn?"

Nghĩ đến chuyện này, Tô Diệu Tuyết càng tức giận, nghĩ là do Phuong di nương hành sự bất lực.

"Đều do tiểu tiện nhân Tô Tâm Ly đột nhiên xuất hiện, đoạt đi danh tiếng vốn dĩ thuộc về ta, còn hại ta bị cha đánh mấy cái tát."

Tô Diệu Tuyết đưa tay sờ mặt, cho tới bây giờ trên mặt vẫn còn đau rát. Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng bị Tô Bác Nhiên đánh, hơn nữa còn là trò cười trước mặt mọi người. Nàng tức giận cả đêm không ngủ được.

"Tiểu tiện nhân kia vận khí thật tốt, bị người bắt cóc còn gặp Lục hoàng tử anh hùng cứu mỹ nhân."

Tô Diệu Tuyết khẩu khí chưa xót. Phuong di nương không đáp lời, bà cũng thấy Tô Tâm Ly kia vận khí thật tốt.

Tô Tâm Ly và Lục hoàng tử nói chuyện kia, bà cũng không phải là hoàn toàn tin tưởng, thế nhưng hiện tại tất cả những người bà phải đi đều đã chết, bà căn bản không thể nào biết được chân tướng sự tình như thế nào được.

"Di nương, người nhất định phải nghĩ biện pháp."

Tô Diệu Tuyết kéo tay Phuong di nương, làm nũng lắc lắc: "Đều do Phuong má má, còn có đám hạ nhân kia không hiểu chuyện. Bọn họ đều là người bên cạnh di nương, ta lại cùng di nương thân cận, ta biết bọn họ là đau lòng ta, không muốn ta - một cô nhi - bị tiểu thư coi thường, nhưng bọn họ cũng không nên mưu hại tiểu thư a."

Phuong di nương nhìn Tô Diệu Tuyết một bộ dáng tiểu nữ nhi không hồn không giận, hài lòng cười ra tiếng. Bà - Phuong Tĩnh Di tự tay dạy dỗ nữ nhi, làm sao có thể thua một Tô Tâm Ly không có mẹ dạy dỗ kia.

Nữ nhi của bà tương lai phải trở thành Vương Phi, Hoàng hậu, nếu không có đầu óc làm sao có thể sinh tồn, đứng vững trong hậu cung ăn tươi nuốt sống người kia?

Tô Diệu Tuyết độc ác có tâm kế, bà không những thấy không thích hợp trái lại hết sức yên tâm, thỏa mãn.

"Diệu Tuyết, ngươi yên tâm, những người đó đều đã chết, chết chính là không có đối chứng. Về phần nha đầu vô dụng Thu Hòa kia, di nương sẽ xử lý tốt. Người của phủ Định Quốc Công muốn mượn việc này kéo ta xuống đài, thực là si tâm vọng tưởng. Di nương không chỉ dẹp yên chuyện này, mà còn sẽ cho các bà từ nha hoàn thương yêu ngươi thật tốt để họ sẵn sàng vì chúng ta mà phục vụ."

Đến lúc đó, bọn họ nhất định nhất định sẽ bán mạng vì bà.

Những người của phủ Định Quốc Công tuy khó chơi thế nhưng Tô Tâm Ly cùng mẹ nó giống nhau, đều nhân từ, tâm như hũ nút, rất dễ đối phó, hơn nữa Tướng gia cũng biết chuyện này, có hán che chở, chuyện này sẽ được tướng phủ che đậy dấu kín.

Tô Diệu Tuyết vừa nghe, mắt liền sáng lên: "Di nương đã có kế sách?"

Phuong di nương gật đầu: "Ngươi xem, còn có 2 tháng nữa là đến tiết Triều Hoa, ngươi bây giờ hãy hảo hảo chuẩn bị, cha ngươi đã cùng ta đảm bảo, chờ ba năm hiếu kỳ Trình Lập Tuyết qua liền lập tức đưa ta lên làm tướng phủ phu nhân, đến lúc đó ngươi chính là đích nữ tướng phủ. Nếu tại tiết Triều Hoa ngươi đạt thứ hạng nhất còn sợ bị Tô Tâm Ly áp trên đầu (đề đầu cười cổ) sao?"

Ngoại trừ Tô Diệu Tuyết còn có Chí Minh, Chí An là hai nhi tử của bà, nếu được phủ Định Quốc Công diu dắt giúp đỡ, lại thêm tướng gia, chắc chắn đường làm quan rộng mở. Thế nhưng người của phủ Định Quốc Công lại không mặn không nhạt, đặc biệt lại chán ghét bà chỉ là một tiểu thiếp, cho nên trong chuyện này cũng chỉ có Tô Tâm Ly mới có thể giúp một tay.

"Trước chờ ta thành tướng phủ phu nhân rồi nói. Đến lúc đó, ngươi muốn hành hạ trút giận Tô Tâm Ly thậm chí muốn giết chết nàng, nương cũng sẽ giúp ngươi nghĩ biện pháp giấu giếm"

Phuong di nương lạnh lùng cười, Trình Lập Tuyết trong mắt nàng chỉ là cái đinh. Trừ nàng ta, Tô Tâm Ly chính là cái gai trong thịt, bà sớm muộn gì cũng sẽ rút ra, bất quá chính là sau khi bà sử dụng hết giá trị của nó.

"Di nương, chờ tương lai ta làm hoàng hậu, nhất định hảo hảo hiếu thuận ngươi, ta sẽ nói hoàng thượng phong ngươi làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, làm cho tất cả phu nhân trong Kinh Lăng này đều phải nhìn sắc mặt của ngươi."

"Chỉ người nói ngọt, được rồi, cha người thượng triều cũng sắp trở về, chúng ta liền đến thư phòng hấn thỉnh tội."

Tô Bác Nhiên thượng triều trở về, trên đường đều nghe tin đồn kia, vừa đến thư phòng liền thấy một đám người quỳ ở đó, đi đầu là Phương di nương và Tô Diệu Tuyết.

Hai người liền đem nguyên nhân và mục đích nói ra, Tô Bác Nhiên nghe xong càng giận tím mặt, nhất là khi nhìn thấy trên mặt Tô Diệu Tuyết vẫn còn dấu tay bị hấn đánh hôm qua, trong lòng hồ hển, giận không chỗ phát tiết, đều do Tô Tâm Ly và Trình Dục Phàm. Nếu không phải bọn chúng gây sự, ông làm sao lại động thủ đánh Diệu Tuyết? Ông và Phương di nương đã tỉ mỉ chuẩn bị kế hoạch lâu như vậy chính là vì muốn cấp Tô Diệu Tuyết danh tiếng, vì nàng mà lót đường, tất cả chỉ vì Tô Tâm Ly xuất hiện mà hoàn toàn bị phá hủy.

"Gọi tiểu thư đến thư phòng ta."

Được Tô Bác Nhiên đỡ đứng lên, Phương di nương và Tô Diệu Tuyết thấy bộ dáng Tô Bác Nhiên giận dữ trong lòng không khỏi dắc ý, hai người trao đổi ánh mắt, đáy mắt xẹt qua tia hung ác.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lấy nhu thắng cương

Tô Tâm Ly đang ngồi trong phòng luyện chữ liếc nhìn quản gia Thẩm Phục thay Tô Bác Nhiên đến truyền lời, cười nhạt, không chút nào thấy bất ngờ: "Người về trước nói cho phụ thân ta đã biết, ta thay xiêm y xong sẽ qua. Thu Diệp, hầu hạ ta tắm rửa thay y phục."

"Tiểu thư, lão gia đang tức giận, lệnh tiểu thư lập tức qua."

Thay xiêm y còn muốn tắm rửa, Thẩm Phục ngẩng đầu lên lên nhìn Tô Tâm Ly, trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia là nụ cười nhàn nhạt, thập phần thông dong, trong bụng hấn nghi hoặc hấn thể nào lại cảm thấy nhìn không thấu vị tiểu thư này.

"Uhm, làm phiền quản gia."

Tô Tâm Ly gật đầu, sau đó nói với nha hoàn bên cạnh: "Lư Chu, người và quản gia giúp ta mang trà hoa cúc ta vừa mới ngâm cho phụ thân." Vừa vịn cho ông ta giảm hỏa khí.

Tô Tâm Ly nhìn Thẩm Phục cười nói: "Đây chính là hoa cúc An Thành cống nạp năm nay, hoàng thượng thưởng một ít cho ngoại tổ phụ, ngoại tổ phụ thấy không tệ liền sai người đem tới cho ta dùng. Ta uống thấy cũng không tệ, hương khí thanh nhã, mùi vị ngọt nhưng thanh đạm, ta trước để Lư Chu đem một ít qua cho phụ thân uống thử, nếu ông ấy thích, ngày mai ta liền cho người đem toàn bộ qua."

Tô Tâm Ly đưa tay tùy ý vén lọn tóc rủ trên mặt ra sau tai, đôi mắt mị nhãn trong suốt như thủy tinh có thể nhìn thấy đáy, nàng ngây thơ xinh đẹp với dáng vẻ của tiểu nữ tử, thanh âm ngọt ngào trong trẻo tựa như một hài tử không rành thế sự.

Tô Tâm Ly nói xong, nụ cười trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia như lớn hơn, Thẩm Phục trong chốc lát liền ngây người.

"Tiểu thư, bên ngoài trời lạnh, Lư Chu tỷ tỷ thân thể lại mảnh mai, hay là tiểu thư để nô tỳ cùng quản gia đem trà hoa cúc sang cho tướng gia."

Thu Diệp đứng một bên mở miệng cười lấy lòng nói, nàng là nha hoàn nhị đẳng, đương nhiên so với Lư Chu được tiểu thư cưng chiều kém thua một bậc.

Nàng muốn lúc đem trà qua liền thuận miệng nói xấu tiểu thư vài câu, tướng gia nhất định sẽ tức giận, đến lúc đó nàng có thể nhận tiền thưởng từ Phương di nương, nói không chừng còn có thể được đề bạt lên làm nha hoàn nhất đẳng trong viện của tiểu thư.

"Vậy người liền đi cùng Lư Chu đi, quản gia yên tâm, nếu phụ thân vẫn tội, ta sẽ chịu trách nhiệm."

"Tiểu thư!" Lư Chu rất không yên tâm nói.

"Đi đi, đừng để phụ thân chờ lâu, lúc người đi thì kêu Thu Thủy vào hầu hạ ta."

Tô Tâm Ly nhìn Lư Chu cười cười cho nàng ta một ánh mắt yên tâm.

Cả viện này, bên người nàng có hai đại nha hoàn, bốn nha hoàn nhị đẳng. Ngoại trừ Lư Chu đối với nàng trung thành và tận tâm, những người khác nếu không phải giả vờ cảm kích thì chính là người của Phương di nương. Trừ Thu Hòa đã ngồi tù, Thu Diệp đang ở bên cạnh nàng, còn có Thu Thủy đều nhận Phương di nương làm chủ tử. Tối hôm qua Thu Hòa mới vào đại lao, hôm nay Thu Diệp liền khẩn trương muốn làm việc cho Phương di nương để tranh công, nàng làm sao lại không thành toàn được?

Đời trước bởi vì Thu Hòa, Thu Diệp mà nàng xa lánh Lưu Chu - người thật tình đối đãi với nàng, đời này sẽ không.

Tô Tâm Ly giao phó xong liền đi vào nội thất.

Tô Bác Nhiên hiện tại đang tức giận, nàng qua đó tám chín phần sẽ bị ông ta coi là công cụ để trút giận, còn có Phương Di Nương và Tô Diệu Tuyết xúi giục, nói không chừng còn bị đánh. Nàng thật vất vả mới từ bãi tha ma bình an vô sự trở về sao lại còn gặp phải cái chuyện xui xẻo này, thật không giống như đời trước nàng nằm trên giường liền mấy tháng đều vẫn không tốt.

Nàng chính là không đi, gạt bọn họ sang một bên, có trà hoa cúc, cho dù Tô Bác Nhiên có tức điên cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, ai bảo ông ta sợ núi lớn mà nàng đang dựa chứ.

Cái này gọi là lấy nhu thắng cương, cho bọn họ ghen chết.

“Nghịch nữ!”

Tô Bác Nhiên nghe Thu Diệp nói xong, tức giận mắng một tiếng, nhìn chằm chằm trà hoa cúc đang tỏa mùi hương nhàn nhạt trong tay Lưu Chu, sắc mặt tái xanh, gân xanh nổi lên. Thu Diệp đang quỳ trên mặt đất cũng bị dọa sợ, nàng lên lên liếc mắt nhìn Phương Di Nương, thấy bà đang dùng ánh mắt tán thưởng nhìn nàng nhất thời trong lòng liền bình tĩnh, xem ra phần thưởng cho mình là không thiếu đi.

“Tướng gia (Cha), ngài bớt giận, tức giận đối với thân thể không tốt.”

Phương Di Nương và Tô Diệu Tuyết hai người một trái một phải đi đến trước mặt Tô Bác Nhiên ôn nhu khuyên nhủ, tay không ngừng giúp ông vuốt lưng thuận khí.

Tô Bác Nhiên nhìn trà hoa cúc trong tay Lưu Chu còn bốc hơi nóng, tay phải nắm chặt, ông sợ chính mình nhất thời xúc động liền đem trà kia hất đổ. Trà này chính là hoàng thượng ngự ban hơn nửa còn là Định Quốc Công tự mình sai người đem đến cho Tô Tâm Ly, nếu chuyện ông hất đổ trà này được truyền đi thì đó chính đối với thánh thượng bất tuân, đối với Định Quốc Công bất kính. Phủ Định Quốc Công hiện đang tức giận ông, ông hiện tại cũng không muốn làm đầu đề câu chuyện nếu không mũ ô sa trên đầu ông cũng không giữ được.

Nghịch nữ, ăn của ông, mặc của ông, cư nhiên lại dùng phủ Định Quốc Công uy áp ông. Hay, hay cho một con bạch nhãn lang.

“Lão gia, nữ nhi đều thích xinh đẹp. Tiểu thư năm nay mười ba tuổi, chính là độ tuổi yêu cái đẹp nhất.”

Thích cái đẹp mọi người đều có, nhưng bởi vì làm đẹp mà chậm chạp không chịu đi gặp phụ thân, đó chính là bất hiếu. Lưu Ly quốc lấy chữ Hiếu làm trọng, nếu chuyện này được truyền ra, Tô Tâm Ly tất sẽ bị tước nhậm lên án.

Từ trước đến nay, Tô Tâm Ly đều hướng nội, nhất gan hơn nửa lại rất sợ Tô Bác Nhiên, mỗi lần thấy ông đều giống như chuột thấy mèo tránh còn không kịp. Tô Bác Nhiên phát hỏa lớn như vậy mà tiểu quý nữ dám can đảm đến mức này. Kết quả như vậy Phương Di Nương bà đã sớm đoán được bất quá bà không nghĩ tới Tô Tâm Ly lại cho người mang trà qua, lại còn khoe khoang hoàng thượng đối với phủ Định Quốc Công ân sủng và phủ Định Quốc Công sủng ái nó. Lẽ nào nó không biết phủ Định Quốc Công là cái gai trong lòng mà tướng gia muốn diệt trừ sao? Nó đây là không phải có ý làm cho tướng gia thêm tức giận thì là cái gì? Quả nhiên là nữ nhi của Trình Lập Tuyết, đều là tui da không có đầu óc.

Bất quá bà thật mong Tô Tâm Ly tới. Tướng gia đang nổi nóng, nói không chừng nó sẽ bị tướng gia đánh hơn nửa trước đó lại bị kinh hách, mà nó trước nay luôn được chiều chuộng khẳng định sẽ nằm trên giường mấy tháng không xuống được, về phần bao lâu, chẳng phải sẽ do bà định đoạt sao? Sau đó bà và Diệu Tuyết hoàn toàn có thể dựa theo kế hoạch lúc trước, thừa dịp Tô Tâm Ly đối với Tô Bác Nhiên thất vọng, đau khổ, bà sẽ bên giường bệnh chiều cổ nó thật tốt, đến lúc đó còn sợ nó không cảm động? Chỉ cần tâm của Tô Tâm Ly hướng về bà, không chỉ vị trí tướng gia phụ nhân mà ngay cả phủ Định Quốc Công cũng đều tùy bà sử dụng.

Phương Di Nương trong lòng độc ác nghĩ, trên mặt hiện lên vẻ tự trách: “Là thiếp không tốt, phụ lòng tỷ tỷ giao phó. Tiểu thư mới mười tuổi liền mất đi cả tỷ tỷ và ca ca (nghĩa là mẹ và anh trai của Tô Tâm Ly a), tiểu thư thật đáng thương.”

Tô Bác Nhiên nhìn bộ dáng này của Phương Di Nương liền thấy đau lòng, trong tâm càng chán ghét Tô Tâm Ly, nghĩ nàng ăn cây táo rào cây sung.

“Di nương, chuyện này không liên quan đến ngươi. Di nương tuy tốn công quản lý tướng phủ nhiều năm như vậy nhưng trong mắt tiểu thư ngươi chỉ là một nô tài, mà nàng là đích nữ duy nhất của tướng phủ căn bản không để ngươi vào mắt. Cha, di nương thực sự thật ủy khuất.”

Tô Diệu Tuyết tựa vào lòng Tô Bác Nhiên, lúc nói chuyện mắt lại liếc nhìn ấm trà hoa cúc đang bốc hơi nóng tỏa hương khí khắp phòng trong tay Lưu Chu.

Đây cũng không phải là trà hoa cúc thông thường mà là tuyết cúc. Tuyết cúc sinh trưởng ở vách đá trên đỉnh núi An Sơn, chỉ có tổng cộng 50 cây, mùa đông tuyết rơi hoa mới nở. Nó có tác dụng giải hỏa minh mục, dưỡng nhan sắc. Hàng năm có không ít người đi tìm kiếm phải bỏ mạng. Trà tuyết cúc có giá trị liên thành, ngay cả quan phụ mẫu ở An Sơn cũng không dám uống, trà này có bao nhiêu đều được cống nạp cho triều đình bấy nhiêu. Định Quốc Công rất thích uống trà này cho nên hàng năm hoàng thượng đều thưởng cho ông ta một ít. Toàn bộ tướng phủ cũng chỉ có Tô Tâm Ly mới có, Tô Bác Nhiên muốn uống còn phải hỏi Tô Tâm Ly một tiếng. Tô Tâm Ly này thật có phúc, nó uống một ít, cả ngày trong miệng đều giữ lại hương khí.

Cha không cần, nàng chút nữa trở về liền hỏi nha đầu ngu xuẩn kia một ít, nó rất dễ bị gạt.

“Tướng gia, tiểu thư mới bị kinh hách, thân thể không được khỏe, sáng sớm tỉnh dậy y phục trên người đều ướt, tiểu thư kính trọng tướng gia, nói phải

chuẩn bị trang phục chỉnh tề mới đến gặp tướng gia cho nên mới tắm rửa thay y phục. Còn trà hoa cúc này, tiểu thư nếm thử cảm thấy không tồi liền đề nô tỳ mang tới, tiểu thư thường nói tướng gia một mình chống đỡ cả tướng phủ thật không dễ dàng, nàng nhất định phải hảo hảo hiếu thuận tướng gia.”

Lưu Chu nhìn hai mẹ con kẻ xướng người họa bên cạnh Tô Bác Nhiên, trong lòng phiền chán, biết vậy nàng nên khuyên tiểu thư cùng đi để cho tiểu thư thấy rõ bộ mặt thật của hai mẹ con kia.

Lúc Lưu Chu đang nghĩ như vậy thì phía sau bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Tô Tâm Ly: “Đây là đang xảy ra chuyện gì? Thế nào mà từ xa đã nghe tiếng khóc của di nương và tỷ tỷ?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đánh người trở tay không kịp

Tô Tâm Ly sau khi tắm rửa qua liền mặc một thân áo tím thêu hoa mai, phía dưới là váy dài màu xanh nhạt, trên váy thêu hoa hải đường trông rất sống động. Bởi vì vừa mới qua tháng hai, trời còn se lạnh nên Tô Tâm Ly khoác thêm bên ngoài áo choàng màu đỏ tím làm từ lông chim công, mỗi sợi lông đều bóng sáng, vừa nhìn qua liền biết chúng rất hiếm có trong trăm có một. Thêm vào đó là da thịt Tô Tâm Ly trong suốt như tuyết, tóc búi đơn giản được cố định bằng trâm ngọc, trên mặt được điểm một vài ngôi sao nhỏ sáng rực rỡ thật giống như tất cả ánh dương đều hội tụ trên gương mặt nàng. Nàng được Thu Ba đỡ tiền vào, mỗi bước đi như đạp trên ánh dương mà đến, làm cho mọi người lóa mắt không dám nhìn thẳng.

Đều là nữ nhân, Tô Diệu Tuyết nhìn Tô Tâm Ly đầy mắt chột lóe lên rung động, nhưng ngay sau đó ghen ghét, phản hận cùng không cam lòng. Nàng vốn không xinh đẹp bằng Tô Tâm Ly, y phục trang sức lại càng kém xa, trong lòng nàng tuy luôn khinh thường Tô Tâm Ly, nghĩ nó ngu xuẩn nhưng cùng nó đứng một chỗ, nàng vẫn luôn có loại cảm giác tự ti, mặc cảm.

Nếu nàng là nữ nhi của Trình Lập Tuyết thì thật tốt, tất cả mọi thứ sẽ đều là của nàng.

Tô Tâm Ly vào phòng, buông tay Thu Ba ra, Thu Thủy đi theo phía sau liền tiến lên giúp Tô Tâm Ly cởi áo khoác trên người xuống, lộ ra xiêm y bên trong.

Tô Tâm Ly đi tới trước mặt Tô Bác Nhiên, còn chưa kịp thành an, Phương di nương mới vừa rồi còn ôm Diệu Tuyết khóc lóc kể lể đột nhiên đứng dậy xông tới, Tô Tâm Ly liền lùi về sau hai bước, Lưu Chu đứng một bên liền bước đến trước mặt bảo hộ Tô Tâm Ly ở phía sau. Chỉ nghe một tiếng bịch vang lên, Phương di nương đột nhiên quỳ gối trước mặt Tô Tâm Ly.

“Tiểu thư tha tội.”

Phương di nương nói xong liền khóc thút thanh so với hồi nãy còn lớn hơn, bất quá chỉ là thanh âm lớn hơn mà thôi, nước mắt chỉ lẳng lặng chảy, bộ dáng kia chọc cho người triu mến.

Đây là ai ác tâm?

“Di nương, ngươi làm gì vậy?”

Tô Tâm Ly la rầy một tiếng, vòng qua Phương di nương, nếu bà ta thích quỳ như vậy thì để cho bà ta quỳ. Tô Tâm Ly thân nhiên đi đến trước mặt Tô Bác Nhiên dịu dàng phúc thân: “Phụ thân.”

Tô Bác Nhiên liếc nhìn Phương di nương đang quỳ trên mặt đất, bất mãn nhìn Tô Tâm Ly cũng không gọi nàng đứng dậy. Tô Tâm Ly dĩ nhiên không quan tâm, hành lễ xong liền tự mình đứng dậy. Chỉ có người làm sai mới có vẻ mặt chột dạ, nàng không sai cho nên không cần. Tô Bác Nhiên thích tức giận thì cứ tức giận, thích trừng mắt thì để cho ông ta trừng mắt.

“Phương di nương, ngươi mặc dù chỉ là di nương của tướng phủ nhưng dù sao cũng là người hầu hạ bên cạnh phụ thân lâu nhất, phụ thân chính là niệm tình cũ đối với ngươi cái gì cũng là tốt, ngươi khóc suốt như vậy, ngươi không biết lại tương phụ thân khát khe ngươi? Còn có tỷ tỷ, ngươi mặc dù chỉ là dưỡng nữ của tướng phủ thế nhưng trong mắt hạ nhân đều xem ngươi là tiểu thư mà hầu hạ, chiếu cố, phụ thân cũng thương xót ngươi nhưng mà ngươi xem, bộ dáng này của ngươi, người ngoài nhìn vào còn tưởng người của tướng phủ ngược đãi khi dễ ngươi, phụ thân không xem ngươi là nữ nhi mà đối đãi. Đây không phải là bôi nhọ phụ thân sao?”

Không đợi Phương di nương mở miệng, Tô Tâm Ly liền nói trước, những câu đều vì suy nghĩ cho danh tiếng của Tô Bác Nhiên. Tô Bác Nhiên vừa nghe, thấy có lý, tức giận tiêu tan không ít.

Phương di nương và Tô Diệu Tuyết cứng đờ, càng thêm đáng thương nhìn Tô Bác Nhiên, mong Tô Bác Nhiên có thể ở trước mặt Tô Tâm Ly đòi lại công đạo cho họ hoặc có thể trước mặt nhiều hạ nhân như vậy hung hăng đánh Tô Tâm Ly, nếu không sau này bà như thế nào uy áp trước hạ nhân.

Các nàng chờ đợi nửa ngày cũng chỉ thấy Tô Bác Nhiên nghiêm mặt sau đó gật đầu tán dương nói: “Ly nhi nói có lý. Phương di nương và Diệu Tuyết lần sau không thể như thế.”

Tô Tâm Ly cong môi cười nhạt. Tô Diệu Tuyết không rõ coi như quên đi, nhưng mà Phương di nương cư nhiên cũng bộ dáng này, lẽ nào bà ta không biết Tô Bác Nhiên thích nhất là quyền lợi cùng danh tiếng tốt sao?

“Con nghe quần gia nói phụ thân rất tức giận vốn định lập tức qua thỉnh an phụ thân. Thế nhưng tối qua con nghỉ ngơi không tốt, buổi sáng rời giường hơi trễ hơn nữa trên người lại ra không ít mồ hôi, con nghĩ phụ thân tâm tình không tốt, nếu thấy Ly nhi đáng ghét thì nhếch nhác nhất định sẽ càng thêm tức giận. Với lại nếu con đi lại trong phủ với dáng vẻ kia bị những người trong phủ truyền ra ngoài sẽ bị coi là không gia giáo, thanh danh của phụ thân sẽ bị tổn hại. Cho nên liền kêu Lưu Chu mang trà tuyết cúc vừa mới ngâm đem qua, đây chính là con tự mình ngâm.”

Tô Tâm Ly nháy mắt một cái, một bộ dáng của tiểu hài tử ngây thơ thanh tú, ánh mắt ngưỡng mộ nhìn về phía Tô Bác Nhiên còn có chút lấy lòng. Trong lòng Tô Bác Nhiên nháy mắt liền thấy thập phần thỏa mãn.

Người của phủ Định Quốc Công tung hoành như thế nào thì minh châu mà họ nâng niu trong lòng bàn tay còn không phải đối với ông cũng phải khép nép. Tô Bác Nhiên suy nghĩ một chút liền thấy hết giận, trên mặt không khỏi lộ ra dáng tươi cười.

Tô Tâm Ly nhìn Tô Bác Nhiên như vậy liền biết trong lòng ông ta đang suy nghĩ cái gì.

Đường hoàng chính diện nói như vậy, ai nói không phải? Nàng đòi trước quá thành thật cũng không biết diễn cho nên mới thua thảm hại như vậy. Đòi này, bất luận là kịch gì nàng đều cùng bọn họ phối diễn.

“Đây không phải là những hạ nhân tối hôm qua vu oan ta sao?”

Tô Tâm Ly giống như là vừa mới phát hiện, có chút bất ngờ chỉ những hạ nhân đang đứng phía sau Phương di nương đang quỳ.

Tướng gia cư nhiên lại đứng bên cạnh Tô Tâm Ly. Phương di nương mới vừa rồi tức giận liền phục hồi lại tinh thần. Bà cũng không đứng dậy mà quỳ đi tới trước mặt Tô Tâm Ly, ngẩng đầu tức giận nói: “Tiểu thư,..., đám hạ nhân này mù mắt mới có gan nói xấu tiểu thư, ta hôm nay đem bọn họ tới chính là để cho tiểu thư xử lý.”

Nếu là cho nàng xử lý thì đem đến thư phòng của Tô Bác Nhiên làm gì, xem nàng là đứa nhát gan như trước đây, nghe Tô Bác Nhiên tức giận liền không dám đến. Phương di nương bảo vệ những hạ nhân này sau này bọn họ nhất định sẽ đối với bà ta càng thêm tận tâm trung thành, càng thêm ra sức vì bà ta mà làm việc, kiếm chuyện gây khó xử cho nàng. Nàng trước đây vốn đã bị xem thường như vậy sau này ở tướng phủ lại càng không có địa vị? Nàng không nên giống như đòi trước để nha hoàn người hầu trong phủ lấn át.

Phương di nương nói xong liền nhìn chằm chằm Tô Tâm Ly. Bà không ngờ Tô Tâm Ly sẽ đến, hoàn toàn bị giết đến một cái trở tay cũng không kịp cho nên mới bị Tô Tâm Ly đoạt tiên cơ. Bất quá không sao, Tô Tâm Ly này đến con mèo con chó cũng chết cũng rơi nước mắt thương tâm, chắc chắn sẽ không xử lý những người này. Phương di nương tràn đầy tự tin cùng đắc ý.

“Phương di nương, những hạ nhân này thực sự để cho ta tùy ý xử trí sao?”

Phương di nương gật đầu. Tô Tâm Ly khoe miệng nhếch nhếch, hướng phía Tô Bác Nhiên lần thứ hai dịu dàng phúc phúc thân, đôi mắt rũ xuống che giấu tia ngoan lệ ở đáy mắt.

“Những hạ nhân này ăn cây táo rào cây sung, chẳng phân biệt được tôn ti, hơn nữa còn mượn danh Phương di nương và tỷ tỷ để hãm hại ta, quả thực làm ô ử gia uy của tướng phủ, cũng không biết là thu được chỗ tốt gì từ người khác? Hôm nay bọn họ ăn gan hùm mật gấu dám trước mặt văn võ bá quan nói xấu ta thì tương lai cũng có thể bán đứng phụ thân, bán đứng tướng phủ. Hạ nhân như vậy cần để làm gì, gọi mẹ mình đến đem toàn bộ bán đi.”

Tô Tâm Ly vừa nói xong, tất cả mọi người đều ngây ngẩn. Nha hoàn cùng gã sai vặt đều nhanh chóng quỳ xuống xin tha thứ, đều nói mình oan uổng, cầu Tô Tâm Ly khoan dung độ lượng tha cho họ một lần.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Khế ước bán thân

Tô Tâm Ly vừa nói xong, tất cả mọi người đều ngây ngẩn. Nha hoàn cùng gã sai vặt đều nhanh chóng quỳ xuống xin tha thứ, đều nói mình oan uổng, cầu Tô Tâm Ly khoan dung độ lượng tha cho họ một lần.

Trước khi đến đây, bọn họ cùng Phương di nương đều có suy nghĩ giống nhau, đều nghĩ Tô Tâm Ly vô dụng nhất định sẽ bỏ qua cho bọn họ, bọn họ căn bản đều không thấy sợ hãi.

Phương di nương sắc mặt tái xanh. Bà có nằm mơ cũng không nghĩ tới Tô Tâm Ly sẽ trực tiếp ra một chiêu này, việc Tô Tâm Ly đến thư phòng là ngoài ý muốn, còn bây giờ đứng là làm bà trở tay không kịp. Phúc mẹ - tâm phúc của Phương di nương nghe Tô Tâm Ly nói vậy mặt cắt không còn chút máu.

“Cha, những hạ nhân này chỉ là vì con mà bất bình, cũng không cố ý làm thương tổn tỷ tỷ.”

Tô Diệu Tuyết tay chân luống cuống, lôi kéo tay Tô Bác Nhiên, quý xuống cầu tình. Những người này đều là người của Phung di nương, nếu bọn họ bị bán, sau này những hạ nhân trong phủ nào dám một lòng vì Phung di nương mà bán mạng giúp các nàng cùng nhau đối phó Tô Tâm Ly?

“Tỷ tỷ, bất luận mục đích của những người này là gì, tối hôm qua thọ yến của phụ thân nhiều quan khách như vậy, đa số đều là đại thần trong triều còn có Lục hoàng tử và người của thái tử cũng ở đây, những người nói xấu ta đều là người trong viện Phung di nương. Thu Hòa đã bị tổng vào ngục, nếu phụ thân bao che những người này, người bên ngoài sẽ nghĩ phụ thân như thế nào? Người bởi vì tư lợi bản thân mà làm cho phụ thân trên lưng mang cái tội danh mà ái thiếp diệt thế, khát khe đích nữ, bạc tình bạc nghĩa sao? Người chính là báo đáp phụ thân công ơn nuôi dưỡng như vậy sao?”

Bị quy kết tội danh lớn như vậy, Tô Diệu Tuyết và Phung di nương đều ngây ngẩn cả người, Tô Tâm Ly từ khi nào thì thay đổi thành một đứa nhanh nhẹn miệng như vậy?

“Người nói vậy, ta không có.”

Tô Diệu Tuyết hoảng hốt, nhin không được từ dưới đất đứng lên chỉ tay vào Tô Tâm Ly kêu gào nói: “Người bôi nhọ, oan uổng ta.”

Tô Bác Nhiên lập tức nhíu mày, thập phần không thích tác phong của Tô Diệu Tuyết.

Tô Diệu Tuyết mặc dù là nữ nhi ông sùng ái nhất nhưng Ly nhi mới là đích nữ tướng nữ. Ngay trước mặt ông bọn họ dám can rờ như vậy, nếu như không có ông ở đây không biết còn muốn khi dễ thành bộ dạng gì nữa? Nàng muốn khi dễ Ly nhi ông không có ý kiến nhưng nếu bị người khác truyền ra ngoài, đặc biệt là truyền đến tai những người của phủ Định Quốc Công chẳng phải sẽ là hại ông sao?

Đối với nữ nhi Diệu Tuyết này, ông yêu thương cũng gửi hy vọng rất lớn nhưng ông cũng không muốn vì nàng mà hủy tiền đồ của mình.

Tô Bác Nhiên mím môi, đối với Diệu Tuyết có vài phần bất mãn. Hải tử này thật ích kỷ, ông đối với nàng tốt như vậy nàng lại chỉ lo cho chính bản thân nàng.

“Tướng gia, Diệu Tuyết là người xem nàng lớn lên, nàng là dạng hải tử gì ngài không phải biết rõ sao? Toàn bộ tướng phủ, nàng cùng ngài thân thiết nhất, tại sao lại có thể tìm cách làm thương tổn thanh danh của ngài!”

Phung di nương chăm sóc Tô Bác Nhiên hơn mười năm, chợt cảm thấy không ổn, e sợ cho Tô Diệu Tuyết nhất thời xúc động nói ra lời đại nghịch bất đạo chọc cho Tô Bác Nhiên càng thêm không hài lòng, đầu còn tâm tình lo lắng cho những hạ nhân kia.

Tô Diệu Tuyết sùng sốt, lập tức ý thức được mình sai rồi liền quỳ trước mặt Tô Bác Nhiên, khóc nói: “Cha, ta và di nương đều không có nơi nương tựa, ngài chính là người thân nhất của ta, ngài khỏe ta cũng mới tốt được, ta chỉ cần phụ thân thân thể an khang, mọi việc thuận lợi như ý.”

Tô Tâm Ly cười nhạt. Đây là gián tiếp ám chỉ nàng có phủ Định Quốc Công vì vậy bụng dạ khó lường sao?

“Tỷ tỷ, người nói những hạ nhân này vì người mà bất bình. Người có cái gì mà bất bình? Tướng phủ không cho người ăn, không cho người mặc hay là phòng người ở nhỏ? Phụ thân ưu đãi người như vậy lại không lo lắng người khác phụ khác mẫu, hoàn toàn coi người như nữ nhi ruột thịt mà đối đãi, bọn họ vì người bất bình cái gì? Ta biết người cùng phụ thân thân thiết, vừa này nóng lòng mới nhất thời nhanh miệng nhưng người cũng nên thu liễm tính tình. Phụ thân yêu thương người sẽ không truy cứu trách nhiệm người nhưng nếu như ở trước mặt những quý nhân khác cũng lỗ mãng như vậy chẳng phải sẽ mang đến tai họa cho tướng phủ?”

Tô Bác Nhiên vừa nghe càng cảm thấy Tô Diệu Tuyết không nhìn được đại cục, không biết cấp bậc lễ nghĩa.

Phung di nương thấy Tô Tâm Ly không buông tha Tô Diệu Tuyết, nhất thời nóng nảy. Tô Tâm Ly vui sướng hài lòng nhìn Phung di nương như đang ngồi trên chảo nóng, tiếp tục nói: “Phung di nương, những thứ này đều là hạ nhân trong viện của người, người nào cũng ăn cây táo rào cây sung, không biết phân rõ nặng nhẹ, không biết nhận thức chủ tử, mấy năm nay tướng phủ đều giao cho người xử lý nhưng chuyện lần này có quá nhiều người biết, đa số đều là đồng liêu của phụ thân, còn có Lục hoàng tử, người nếu xử phạt nghiêm mọi người sẽ nói người chột dạ, nếu xử phạt nhẹ sẽ nói người bao che. Bất luận di nương làm gì cũng sẽ bị nói, cho nên những người này tốt nhất là giao cho ta xử lý, nhất định sẽ không bị người ngoài chỉ trích lên án.”

Làm cho Tô Diệu Tuyết nóng nảy, Tô Tâm Ly liền quay ra kích thích Phung di nương. Tô Tâm Ly nói là cố tình bao che cho các nàng cho nên bất luận nàng nói gì, làm gì hai người bọn họ cũng không dám có ý kiến, thế nhưng bọn họ tức giận cũng tốt a.

“Luu Chu còn không đi kêu mẹ mình đến? Nếu như hạ nhân trong phủ cảm thấy bất bình với bọn họ thì đều mang đến thư phòng, chờ mẹ mình tới cùng nhau xử lý.”

Những năm này nàng ở trong tướng phủ trôi qua từng ngày, những gì trong lòng phụ thân tướng gia kia nàng rất rõ ràng. Chính vì ông ta mắt nhắm mắt mở dung túng cho nên Phung di nương và đám hạ nhân kia mới dám can rờ, ông ta mới nói nàng là đứa dễ bị lừa gạt. Hôm nay, nàng sẽ để cho ông ta thấy nàng không phải là một người như vậy.

“Vâng!”

Luu Chu lĩnh mệnh Tô Tâm Ly, vui sướng đi ra cửa.

Tiểu thư là đích nữ duy nhất của tướng phủ, lại có phủ Định Quốc Công làm chỗ dựa, sao lại để cho một di nương nhỏ nhoi khi dễ, để cho dưỡng nữ của

tướng phủ chèn ép?

“Tiểu thư, nô tỳ cũng đi.”

Chuyện phát triển cùng nàng nghĩ hoàn toàn khác nhau. Thu Diệp lén nhìn nụ cười nhàn nhạt trên mặt Tô Tâm Ly còn có một đám hạ nhân đang kêu khóc liên nghĩ đến kết cục của Thu Hòa không khỏi rung mình một cái. Nàng đột nhiên có chút sợ Tô Tâm Ly. Không đợi Tô Tâm Ly mở miệng, nàng liền vội vã đứng lên muốn cùng Luru Chu đi ra ngoài.

“Phụ thân, người xem. Đây chính là hạ nhân trong tiểu viện của Ly nhi. Lúc này ta sai Luru Chu mang trà qua, nàng liền đi theo, hiện tại ta sai Luru Chu đi kêu mẹ mình nàng ta cũng muốn đi theo, không quản ta có đồng ý hay không, căn bản là không để thiên kim tướng phủ là ta vào mắt.”

Thu Diệp vừa nghe, sợ đến chân đều mềm nhũn, nào còn dám muốn đi cùng Luru Chu, xoay người liền đến trước mặt Tô Tâm Ly: “Tiểu thư, nô tỳ không dám.”

“Ta tuy là đích nữ của tướng phủ nhưng số mạng của nha hoàn đều không được làm chủ khó trách bọn họ mỗi một người đều ăn cây táo rào cây sung, đối với ta bất kính. Hôm qua lúc Thu Hòa bị đưa đi Thuận Thiên phủ, khế ước bán thân còn phải nhờ Phương di nương mang qua. Ngày hôm trước lúc ta ở bên ngoài tổ phụ, đường ca còn hỏi nha hoàn bên cạnh ta sao lại to gan như vậy, dám bỏ chủ tử lại chạy trốn.”

Phương di nương vừa nghe, trong lòng nhất thời có dự cảm không tốt.

Trình Dục Phàm biết khế ước bán thân của hạ nhân trong viện Tô Tâm Ly đều ở trong tay Phương di nương? Như vậy chẳng phải Định Quốc Công cũng biết? Tô Bác Nhiên nghĩ thôi cũng thấy da đầu tê dại.

“Phương di nương, đây là có chuyện gì? Khế ước bán thân của hạ nhân trong viện Ly nhi đâu? Ngươi chưa đưa cho nàng sao?”

“Phụ thân bớt giận. Phương di nương nàng dù sao cũng là một tiểu thiếp, chừng quản tướng phủ lớn như vậy khó tránh khỏi có sai sót.”

Tô Bác Nhiên mà tức giận giống như tiếng sấm mưa to. Không bằng nàng cấp một bậc thang, giành được chỗ tốt hơn.

“Phương di nương, sau khi trở về, ngươi liền đem khế ước bán thân của hạ nhân trong viện đưa đến cho ta.”

Tô Tâm Ly mím môi nhìn Phương di nương hai tay nắm chặt thành quyền, liếc nhìn Phương má má đang quỳ trên mặt đất, bổ sung thêm một câu: “Để đề phòng có người lợi dụng đem người nhà ra uy hiếp bọn họ.”

Chuyện liên quan đến tính mạng già, Phương má má không có lên tiếng không phải là vì người nhà của mình hay sao?

Tất cả hạ nhân trong tướng phủ tuy không thể thu vào tay nhưng có một ít cũng không sao.

Còn muốn khế ước bán thân của hạ nhân, nó muốn nắm tướng phur trong tay sao? Phương di nương nghe vậy phỉ tức giận như muốn nổ tung, ngẩng đầu lên nhìn Tô Bác Nhiên muốn cho ông làm chủ.

Căn bản Tô Bác Nhiên cho rằng Tô Tâm Ly dễ bị lừa gạt thế nhưng biểu hiện ngày hôm nay của nàng làm cho ông có chút không tin được. Ông chính là lo lắng người của phủ Định Quốc Công vì Tô Tâm Ly mà tìm ông tính sổ. Hiện tại ông nào dám đắc tội nàng, ông không dám nhìn Phương di nương, người đang nhìn ông chăm chăm mà từ ái nhìn về phía Tô Tâm Ly: “Liền theo ý Ly nhi mà làm.”

“Viện Phương di nương đang thiếu nha hoàn. Nha đầu Thu Diệp kia tuy không lanh lợi nhưng làm việc cũng được. Nếu có thể đành nhờ Phương di nương dạy dỗ một phen cũng có thể tùy tiền sử dụng. Thu Diệp, sau này ngươi liền theo Phương di nương đi.”

Thu Diệp vừa nghe sắc mặt trắng bệch. Lúc này tiểu thư chính là mượn nàng mà đòi khế ước bán thân, như vậy Phương di nương hận chết nàng đi. Lúc này nàng qua viện di nương đảm bảo sẽ không có ngày tốt lành. Thu Diệp vừa nghe liền muốn cầu xin Tô Tâm Ly nhưng nghe tiếng kêu khóc của những hạ nhân bị bán liền chết tâm.

“Phụ thân, con gái thân thể không khỏe xin về trước. Phương di nương đừng quên mang khế ước bán thân đến cho ta.”

Hạ nhân bị bán, rất nhanh khế ước bán thân được đưa tới tay còn đưa đi một nha hoàn đáng ghét, đã kích Phương di nương, lập uy cho chính mình. Tô Tâm Ly đối với kết quả này thập phần thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thương lượng đối sách

“Tiểu tiện nhân, tức chết ta!”

Tô Diệu Tuyết đưa Phương di nương về Phòng Tinh viện liền đem bộ trà cụ trên bàn đập nát. Nếu không có Phương di nương ngăn cản, lấy tính tình của nàng, tất cả đồ vật trong phòng đều bị đập nát. Tô Diệu Tuyết tức giận trong lòng không tiêu được, gục xuống bàn khóc rống.

Phương di nương sắc mặt cực kì khó coi, phát phát tay ý bảo những người trong phòng lui ra ngoài đồng thời đóng cửa lại. Ở trong phòng lúc này chỉ lưu lại hai người mà bọn họ tín nhiệm nhất, ôn nhu an ủi Tô Diệu Tuyết.

“Được rồi, di nương biết ngươi bị ủy khuất nhưng đây là quyết định của cha ngươi. Ngươi xem bộ dáng bây giờ của ngươi, nếu bị phụ thân ngươi thấy ông ấy sẽ nghĩ gì? Tính tình của ngươi nên thu liễm bớt.”

Phương di nương vỗ về lưng Tô Diệu Tuyết, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Di nương!” Tô Diệu Tuyết ngẩng đầu, nước mắt ràn rụa, trong hốc mắt cũng chứa đầy nước mắt, bất bình tức giận: “Tại sao ngươi không tức giận?”

Tô Diệu Tuyết không tin đối với cách làm và quyết định của phụ thân hôm nay, di nương sẽ thờ ơ.

“Sao lại không tức giận? Di nương so với ngươi còn tức giận hơn.”

Bà mặc dù chỉ là một di nương lại được chú ý việc trong phủ, bà tuy không phải đương gia chủ mẫu lại được xem như là chủ mẫu đích thực, những di nương khác trong phủ thấy nàng cũng phải nể sợ, hạ nhân đều âm thầm xem nàng là phu nhân. Chỉ chờ 3 tháng nữa, 3 năm hiếu kỳ tiền nhân Trình Lập Tuyết kia qua, bà có thể chân chính trở thành tướng phủ phu nhân. Ba năm này, đây là lần đầu tiên bà bị bề mặt như vậy.

Chính là vì Tô Tâm Ly kia. Hạ nhân trong viện bà bị bán hơn một nửa không nói, ngay cả Phương mẹ đi theo bà lâu nhất cũng bị bán, còn muốn bà tươi cười dằn khế ước bán thân của hạ nhân trong phủ, uy nghiêm mặt mũi của bà bị mất hết. Cao di nương và mấy di nương kia khẳng định cười nhạo bà đi.

Tức giận này làm sao bà nuốt trôi được?

“Thế nhưng hiện tại ta chỉ là di nương tướng phủ cũng không phải phu nhân. Tiểu thư là đích nữ duy nhất của tướng phủ, còn có phủ Định Quốc Công làm chỗ dựa. Lần này tướng gia còn đứng về phía nàng, chúng ta lấy cái gì mà tranh?”

Phương di nương hừ lạnh một tiếng, tay đặt trên bàn nắm chặt thành quyền.

Bà tuy có thực quyền trông coi hậu viện tướng phủ nhưng luận thân phận bà không tôn quý như Tô Tâm Ly. Bà không thể xử lý Tô Tâm Ly, thế nhưng Tô Tâm Ly có thể xử lý bà. Trước đây có thể đứng bên cạnh tướng gia nói tốt, thế nhưng hiện tại...

Bà thế nào cũng không ngờ được hôm nay Tô Tâm Ly nhanh nhẹn miệng như vậy, rõ ràng là nó dụng tâm ác độc, không chịu buông tha chuyện lần này, cuối cùng toàn bộ sai lầm đều rơi trên đầu bà và Diệu Tuyết. Nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng ngó vặc của tướng gia, Phương di nương hận không thể đem Tô Tâm Ly ăn tươi nuốt sống.

“Lý má má, ngươi nói chuyện lần này nên xử lý như thế nào?”

Lý má má là người giáo dưỡng Trình Lập Tuyết nhưng lại là một người ăn cây táo rào cây sung. Thái độ làm người khôn khéo rất có đầu óc. Phương di nương có thể có địa vị như hôm nay là do có bà ta ở sau lưng trợ giúp bao gồm cả việc Trình Lập Tuyết và đích trưởng tử (anh trai của Tô Tâm Ly đó mọi người) chết, giúp Phương di nương làm nhiều việc mà không ai biết. Cho nên Phương di nương rất tín nhiệm và nể trọng bà ta hơn là so với Vương má má nuôi bà từ nhỏ.

Lý má má cung kính nói: “Tiểu thư là đích nữ duy nhất của tướng phủ, tướng gia cũng đồng ý, nàng cần khế ước bán thân của hạ nhân trong phủ phu nhân hãy tự mình đưa qua. Tiểu thư lần này bị cướp, chấn kinh không nhỏ, tìm một đại phu đến xem một chút, lại đưa đến một ít đồ tốt qua cho nàng coi như an ủi.”

Phương di nương mặc dù chỉ là di nương thế nhưng là người mà bà tôn trọng. Phương di nương muốn làm phu nhân đến điên rồi cho nên sự tình lần này đương nhiên là phải đối với Tô Tâm Ly dụng tâm đồng ý.

Lý má má là lão nhân ở tướng phủ, bất luận trước đây là người của Trình Lập Tuyết hay hiện tại là người của Phương di nương đều là người có năng lực, tin tức tự nhiên cũng linh thông. Chuyện mới phát sinh ở thư phòng, trước khi Phương di nương trở về, bà đã nhận được tin tức.

Phương di nương gật đầu, nhìn về phía Vương má má. Bà tuy nể trọng Lý má nhưng Vương má dù sao cũng là bà vú của bà, tình cảm tất nhiên sâu đậm hơn, hơn nữa Lý má hầu hạ qua 2 vị chủ tử nhưng Vương má lại chỉ trung thành tận tâm với bà mà thôi cho nên Phương di nương rất tôn trọng Vương má. Chỉ là Vương má, người này làm việc cứng nhắc lại có chút hấp tấp bất quá sau khi bà quản gia, căn bệnh hấp tấp này cũng dần thu lại chút ít.

Wương má liếc nhìn Tô Diệu Tuyết đang khóc như hoa lê dầm mưa, thở phì phò nói: “Lý gia tỷ nói cũng có đạo lý. Chỉ là làm như vậy chẳng phải đang cổ vũ dằn vặt uy phong, kiêu ngạo của nàng ta hay sao? Hạ nhân trong viện chúng ta một lúc bị bán nhiều như vậy, lúc này phu nhân đem khế ước bán thân đưa đi, những hạ nhân đó sẽ nghĩ như thế nào? Bọn họ lâu nay quen được nuông chiều, nay gặp sóng to gió lớn như vậy, sợ là ngày sau phu nhân lại ra lệnh cho họ làm việc bọn họ sẽ ra sức khước từ, không dụng tâm làm việc. Hơn nữa tiểu thư bị ủy khuất lớn như vậy cứ thế bỏ qua sao?”

Tô Diệu Tuyết nghe vậy ngực càng phát ra ủy khuất, cực kỳ khó chịu, nước mắt đã dừng lại nhanh chóng tuôn rơi không ngừng: “Nương, Vương má nói có lý. Tô Tâm Ly bất quá chỉ là hài tử nương không có cha không đau, chúng ta sao lại phải ăn nói khép nép, hạ thấp bản thân?”

“Ngươi tình tâm lại đi!”

Phương di nương tức giận chọc chọc cái trán Tô Diệu Tuyết: “Nương lúc sáng đã nói với ngươi như thế nào, ngươi không phải muốn như Tô Tâm Ly chân chính trở thành tiểu thư con vợ cả của tướng phủ sao? Phu nhân tuy rằng đã mất, tướng gia cũng không đau nó thế nhưng phía sau Tô Tâm Ly có phủ Định Quốc Công làm chỗ dựa, bây giờ còn câu được Lục hoàng tử. Ngươi nếu muốn trở thành tiểu thư con vợ cả thì phải lấy lòng nó để cho nó ở trước mặt Định Quốc Công nói tốt cho ta và ngươi, chỉ ít không thể lôi kéo chân sau của chúng ta.”

Phương di nương không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể nhận mệnh. Ai bảo bà không có mệnh tốt như Trình Lập Tuyết, không có phụ thân lợi hại như Trình Băng vậy.

“Tiểu thư muốn hãm hại tiểu thư Tô Tâm Ly, muốn bôi đen nàng cũng không phải là không thể nhưng cần phải làm cho chuyện này cùng lần trước giống nhau không bị phát hiện. Lần này tiểu thư có sự thay đổi lớn như vậy, nhất định sẽ nghĩ sự tình lần này là do Phương di nương làm, trong lòng chắc chắn oán hận di nương, cho nên lúc này mọi chuyện di nương đều phải theo tâm ý của tiểu thư, so với trước đây phải càng tốt hơn mới có khả năng xóa bỏ nghi ngờ trong lòng tiểu thư. Ba tháng sau phu nhân mới có thể phù chính.”

Lý mã không nhanh không chậm phân tích nói. Phương di nương tiêu số tiền lớn cho người bắt cóc Tô Tâm Ly Lý mã thật ra không đồng ý. Dù sao mấy năm nay Phương di nương cùng tiểu thư đều giao hảo tốt. Chỉ cần chờ hiếu kỳ của phu nhân qua, Phương di nương mở miệng tiểu thư nhất định sẽ giúp các nàng cầu tình bên phía Định Quốc Công. Chính là bởi vì Phương di nương quá mức sốt ruột mới tạo nên cục diện như vậy, chỉ là việc đã xảy ra nói thế nào đi nữa cũng làm cho người ta chán ghét.

“Vậy nương, ngươi nhanh giải quyết đi, đừng để cho tiểu tiện nhân Tô Tâm Ly kia đối với chúng ta sinh hận. Ta tuyệt không cúi đầu trước nó.”

Phương di nương liếc nhìn Tô Diệu Tuyết, trong lòng thở dài. Bà buồn bực vì con gái của mình muốn tranh giành mà không nhận thức rõ tình thế, thế nhưng trong lòng lại một mặt không muốn nhìn thấy Tô Diệu Tuyết ăn nói khép nép với Tô Tâm Ly, nữ nhi của bà nhất định phải dầm nát nữ nhi của Trình Lập Tuyết.

“Đừng cả ngày chuyện gì cũng không làm, nghĩ thế nào lấy lòng cha ngươi đi.”

Tô Tâm Ly nói mấy câu tướng gia đều nghe theo.

“Đã biết. Nương, cha không bỏ xuống mặt mũi không muốn trà tuyết cúc kia nhưng ta muốn, ngươi làm cho muối muối cấp cho ta một ít, còn có áo khoác chim công kia, ta cũng thích.”

Tô Diệu Tuyết thấy đồ vật của Tô Tâm Ly đều là đồ tốt, nếu như có thể nàng thật muốn cùng Tô Tâm Ly hoán đổi.

“Đã biết, ngươi a, tiểu tử tông.”

Tô Tâm Ly trước đây rất dễ nói chuyện, bà chỉ cần nói ra, đem trách nhiệm phui sạch, tin tưởng nó sẽ không cùng mình tính toán còn có thể cho bà một ít trà tuyết cúc, trước đây cũng không phải không cho, về phần áo choàng chim công sau này có cơ hội lại hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Di nương đến

Từ thư phòng Tô Bác Nhiên trở về tiểu viện, Lưu Chu miệng nói không ngừng, lú lú như chim sẻ, lái nhái chỉ kém không ở trước mặt Tô Tâm Ly giờ bâng vớ 2 chữ đắc thắng, sau đó nàng đi đến nơi nào cũng ở sau lưng nàng lên.

“Tiểu thư, tiểu thư không vui sao?”

Lưu Chu ngoe đầu nhìn Tô Tâm Ly đang ngồi tĩnh tâm bên bàn. Từ khi trở về đến giờ tiểu thư một câu cũng chưa nói, trên mặt cũng không cười tựa như không có chút nào vui sướng, chẳng lẽ là không vui sao? Lưu Chu bỗng nghĩ đến, tiểu thư thường ngày cùng Phương di nương và Tô Diệu Tuyết đi lại rất thân, hiện tại nháo thành dạng này trong lòng tiểu thư khẳng định không thoải mái.

Tiểu thư đối với Phương di nương và Tô Diệu Tuyết là thật tâm, có thứ gì tốt cũng không tiếc cho bọn họ, thế nhưng hai người bọn họ lại có tâm tư khác. Tiểu thư lần này giữa đường bị cướp tẩm chín phần cùng bọn họ có quan hệ. Nghĩ tới điều này, Lưu Chu liền bất bình tức giận thế nhưng nàng lóng ngóng vụng về không giống như Thu Hòa và Thu Diệp biết ăn nói, cần bản không biết mở miệng an ủi tiểu thư làm cho tiểu thư thoải mái.

Tô Tâm Ly liếc nhìn Lưu Chu đang cau mày khổ não liền biết nàng đang suy nghĩ cái gì. Nha đầu kia tuy rằng không lanh lợi thông tuệ, thậm chí còn là một cái cân nhưng bất luận đời trước hay đời này nàng đều toàn tâm toàn ý đối với mình, trung thành và tận tâm.

“Ai nói ta không vui? Trong lòng ta rất vui vẻ.”

Tô Tâm Ly cầm tay Luru Chu, Luru Chu hoảng sợ lùi, thụ sủng nhược kinh nhìn về phía Tô Tâm Ly liền rút tay ra. Tiểu thư thân phận tôn quý, nàng bắt quá chỉ là một hạ nhân, tiểu thư sao có thể cầm tay nàng, nếu bị người khác thấy khẳng định sẽ ở sau lưng nói xấu tiểu thư.

“Bên người ta thiếu nha hoàn, cho nên sau này ngươi phải cẩn thận chiếu cố ta. Ta biết Luru Chu ngươi cái gì cũng tốt, đối với ta chưa từng có hai lòng, chỉ là tính tình này của ngươi nên thay đổi một chút, cần phải vững vàng, hấp tấp như vậy sau này ta làm sao yên tâm mang ngươi xuất môn?”

“Tiểu thư!”

Luru Chu viền mắt hồng hồng, tựa như không tin vào tai mình, tiểu thư vừa nói cái gì? Sau này muốn dẫn nàng xuất môn? Cái này có đúng hay không? Sau này tiểu thư sẽ không cả ngày chỉ ở trong tiểu viện Ly Tâm này?

Hóa ra tiểu thư không phải không hài lòng mà là tính tình trầm ổn, không bộc lộ tâm tình ra bên ngoài. Tiểu thư quả nhiên là tiểu thư, thật là đại hỷ sự a, cư nhiên có thể che dấu hỷ nộ.

“Tiểu thư chừng hai năm nữa là cập kê, cũng nên đi ra ngoài nhiều một chút nếu không luôn có người muốn vàng thau lẫn lộn. Tiểu thư xinh đẹp lại thiện lương như vậy, đến lúc đó người đến cầu thân nhất định sẽ đem cửa tướng phủ đập hư.”

Tiểu thư thân phận tôn quý, Tô Diệu Tuyết khắc phụ khắc mẫu kia sao sánh được?

Tô Tâm Ly cười cười. Đồi trước Luru Chu vì nàng mà rơi vào chết không toàn thây, đời này nàng nhất định phải bảo vệ Luru Chu chu toàn.

“Tiểu thư, Phương di nương đến.”

Thu Ba tiến vào vừa vặn thấy Tô Tâm Ly kéo tay Luru Chu, không khỏi cúi đầu.

“Ngươi để cho bà ấy vào đi, sau đó kêu toàn bộ hạ nhân trong viện ra ngoài tập hợp ở sân cho ta.”

Tô Tâm Ly buông tay Luru Chu ra, sắc mặt vô cảm.

Phương di nương đi vào phòng Tô Tâm Ly liền vung lên một bộ dáng tươi cười: “Ly nhi, di nương tới thăm ngươi.”

Tô Tâm Ly trong lòng cười nhạo. Chỉ là một di nương mà làm như giống một đại nhân vật tôn quý, thật làm người ta khinh thường.

Đi theo Phương di nương còn có hai nữ hầu tâm phúc và nha hoàn thiếp thân. Tô Tâm Ly mang theo ánh mắt hàn ý nhìn vào gương mặt tràn đầy tính toán của Lý mã lập tức cong môi cười.

Vừa bước vào phòng, Lý mã cảm thấy da đầu tê dại, ngẩng đầu lên liền đối mặt với Tô Tâm Ly. Tô Tâm Ly xinh đẹp, ánh mắt lạnh lẽo tựa như nước bình lặng yên ả mà ánh mắt kia giống như đang muốn làm một người chết nhanh, trong lòng Lý mã liền sợ hãi bất quá rất nhanh đôi mắt kia đã khôi phục lại bình lặng như nước.

“Di nương là mang khế ước bán thân đến?”

Phương di nương sùng sốt, không ngờ tới Tô Tâm Ly nói trực tiếp không khách khí như vậy, nụ cười trên mặt liền cứng ngắc. Bà vốn muốn dùng khế ước bán thân đòi cái tốt, tìm cơ hội làm tiêu tan hiềm khích lúc trước thế nhưng Tô Tâm Ly căn bản không cho bà cơ hội.

Mấy năm này, bà ở tướng phủ sớm đã dưỡng thành dáng vẻ đương gia phu nhân, còn có thói quen gây khó dễ Tô Tâm Ly, Tô Tâm Ly còn chưa mở miệng bà cũng đã tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Tô Tâm Ly.

Phương di nương liếc nhìn Lý mã ở phía sau. Lý mã biết ý liền lấy một hộp gỗ cực kỳ tinh xảo đưa đến trước mặt Tô Tâm Ly.

Tô Tâm Ly cũng không vội mở, ngón tay đặt trên hộp nhịp nhịp như có điều đang suy nghĩ.

Phương di nương nghi ngờ trong lòng, Tô Tâm Ly không phải là kêu cần khế ước bán thân sao, hiện tại bà tự mình đưa đến, nó không phải cảm thấy nên cảm ơn ân đức sao? Thế nào lại không nói vài câu cảm ơn.

“Ly nhi, mở ra nhìn xem thiếu người nào, nói một tiếng di nương lại sai người đưa đến cho ngươi.”

Tô Tâm Ly khiêu mi, câu môi, nhị nhân xinh đẹp nháy một cái, nửa thật nửa giả hỏi: “Nếu ta nói ta cần khế ước bán thân của Phương di nương?”

Nang một bộ dạng thiếu nữ ngây thơ vô tội, Phương di nương muốn lên con tức giận cũng không thể.

Kỳ thực, trong tướng phủ này, Tô Tâm Ly yêu cầu như vậy không tính là quá phận. Dù sao di nương cũng chỉ là một hạ nhân, tiểu thư cần khế ước bán thân của nàng đó chính là coi trọng. Nếu ba năm trước, Trình Lập Tuyết chưa tạ thế, tướng phủ sẽ do nàng chủ quản, Tô Tâm Ly muốn khế ước bán thân của Phương di nương bất quá cũng chỉ cần một câu nói.

“Ta chỉ đùa một chút, Phương di nương không nên tức giận, nếu không tức giận sẽ không đẹp, đến lúc đó phụ thân không thích thì phải làm sao bây giờ?”

Tô Tâm Ly khẽ cười, Phương di nương tuy rằng bảo dưỡng rất tốt nhưng dù sao cũng là mẹ của ba đứa bé. Tô Bác Nhiên thân là một tể tướng, mặc dù không đam mê mỹ sắc nhưng cũng không muốn bạc đãi chính mình. Ông ta tuy muốn đưa Phương di nương lên làm chính thất nhưng hiện tại người ông ấy cưng chiều nhất là Liễu di nương - Liễu Phiêu Phiêu, tháng này hơn phân nửa là qua đêm trong viện của Liễu di nương.

Tô Tâm Ly nói đùa như vậy, thế nhưng lại đâm trúng chỗ đau của Phương di nương.

Hạ nhân nghe Thu Ba phân phó đều tùm năm tùm ba đi đến viện của Tô Tâm Ly nhưng lại cực kỳ lười biếng, có mấy người còn ở trước mặt Tô Tâm Ly châu đầu ghé tai nhau nghị luận âm ỉ. Phương di nương nhìn trong lòng thấp phần vui mừng bất quá không biểu hiện ra bên ngoài, mặt vẫn lãnh trầm, vỗ bàn xoay người muốn giáo huấn đám hạ nhân này.

“Phương di nương, chuyện trong viện của ta không nhọc di nương phí tâm.”

Muốn nhúng tay vào viện nào, tạo dựng lại uy tín? Mơ tưởng!

Tô Tâm Ly cười nhạt nói, ngón tay liền mở ra cái hộp lúc nãy Lý má đưa cho nàng, lấy ra một xấp khế ước bán thân, cố ý ở trước mặt Phương di nương quơ quơ. Phương di nương nhìn những dấu vân tay giấy trắng mực đen trong lòng cay tựa như ớt, đau rát, trong lòng đều muốn ứa máu.

Tiểu tiện nhân chết tiệt, lại có thể trước mặt nhiều người như vậy kiểm khế ước bán thân. Đây là muốn nói cho đám hạ nhân kia thời tiết ở tướng phủ đã thay đổi? Phương di nương trong lòng căm tức đến cực điểm. Bà sở dĩ tự mình mang đến là muốn hòa hoãn mối quan hệ với Tô Tâm Ly, không muốn làm lớn chuyện, như vậy vận mệnh của những hạ nhân kia vẫn bị bà nắm chặt trong lòng bàn tay, còn có thể vì bà mà bán mạng không dám làm nghịch ý bà.

Tô Tâm Ly lật nửa ngày, đột nhiên rút ra một tờ: “Di nương, thế nào khế ước bán thân của nha đầu Thu Diệp kia vẫn mang tới. Nàng trước đây mặc dù phục vụ bên cạnh ta nhưng không tuân theo mệnh lệnh và quản giáo của ta, ta đã đem nàng đưa cho người, nàng bây giờ là nha hoàn trong sân người, cho nên khế ước bán thân của nàng ta thật không có khả năng cảm. Tương lai nếu nàng chiếu cố di nương không chu toàn, chẳng phải là lỗi của ta?”

Tô Tâm Ly nói xong liền đưa tờ khế ước bán thân kia cho Lư Chu, tay của Lư Chu tựa như đang cầm lửa tránh không kịp đưa cho Phương di nương.

Đừng nói trước khi đến đây Phương di nương đem khế ước bán thân của Thu Diệp là có ý Thu Diệp hãm hại Tô Tâm Ly, bất quá nàng hiện tại tất nhiên là không thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lập uy

"Thu Thủy, người đi nhìn xem những người không đến là có chuyện gì xảy ra, nói cho bọn họ biết, nếu không muốn chết thì nhanh bỏ tới đây cho ta."

Nếu như là trước đây, Thu Thủy nhất định sẽ khuyên can vài câu nhằm lấy lòng Phương di nương bởi vì những người không đến đều là người của Phương di nương. Nhưng hiện tại, nàng len lén nhìn khuôn mặt trầm tĩnh, đạm nhiên của Tô Tâm Ly, trong lòng liền giật mình, không biết vì sao, nàng bất chấp có Phương di nương ở đây, theo bản năng đáp ứng, phức phức thân liền đi ra ngoài, lúc ra khỏi cửa, nàng còn có chút lơ mơ.

"Người!" Tô Tâm Ly tùy tiện chỉ một nha hoàn đứng ngoài cửa: "Đi tìm một mẹ mìn đến đây."

Nha hoàn bị điểm hoảng sợ một thân mồ hôi lạnh, trong lòng kể rên một nghìn lần, nhiều người như vậy vì sao hết lần này đến lần khác nàng đều bị nhìn trúng? Thật là xui xẻo.

Nàng theo bản năng liếc mắt nhìn Phương di nương. Tuy nói tiểu thư là đích nữ duy nhất của tướng phủ, thân phận tôn quý hơn Phương di nương nhưng mấy năm nay Phương di nương vẫn luôn là người chủ trì gia, nàng chỉ là một tiểu nha hoàn nếu như đắc tội với bà khẳng định sau này sẽ không được sống tốt.

Tô Tâm Ly làm như không thấy nha hoàn kia đang khó xử, câu môi, nhìn về phía Phương di nương có chút miễn cưỡng nói: "Phương di nương thật lợi hại, hạ nhân bên người đều biết vâng lời, nào giống như trong viện của ta, tất cả đều không đem mệnh lệnh của người chủ tử là ta vào mắt. Ta a, dĩ nhiên là không có thủ đoạn dạy bảo hạ nhân như Phương di nương, cũng không có kiên nhẫn, vẫn là bán đi một ít cho bớt lo."

Nha hoàn kia vừa nghe, sợ đến hai chân run lên, quỳ trên mặt đất nói vâng rồi xoay người nhanh chóng chạy ra ngoài.

Phương di nương hiện tại tuy là chủ trì gia nhưng vẫn chưa thành phu nhân. Hiện tại tiểu thư có khế ước bán thân của bọn họ, mạng nhỏ của bọn họ chính là nằm trong tay tiểu thư rồi.

Phương di nương sùng sốt, Tô Tâm Ly này muốn trước mặt bà quang minh chính đại nhờ cơ sở ngầm mà bà sắp xếp đưa vào, Tô Tâm Ly hiện tại là muốn cùng bà so tài, nếu những người này muốn thoát khỏi tay bà thì làm sao bây giờ? Chỉ còn ba tháng nữa, bà liền có thể trở thành tướng phủ phu

nhân, con trai cùng con gái của bà sẽ trở thành trưởng tử, đích nữ tôn quý, bà tuyệt đối không cho phép phát sinh biến cố gì.

"Tiểu thư thân phận tôn quý, hà tất cùng những hạ nhân thô tục kia so đo tính toán. Ngươi nếu tin di nương, đợi lát nữa ta mang về dạy dỗ vài ngày rồi đưa lại cho ngươi."

"Phương di nương, ta biết ngươi là người tâm từ cũng rất công chính nếu không phụ thân sao lại đem hậu viện tướng phủ giao cho ngươi. Phụ thân yên tâm ngươi, ta như thế nào lại không tin tưởng ngươi? Có điều trong viện của di nương mới xuất ra một đám hạ nhân ăn cây táo rào cây sung, bên người di nương không có những người đắc lực đó sợ là quản lý tướng phủ sẽ rất mệt nhọc, cho nên ta làm sao dám làm phiền di nương? Di nương yên tâm, những hạ nhân này trong viện của ta, một số có khế ước bán thân của cả nhà cho nên dù gan họ có lớn hơn nữa cũng không dám đối với ta bất kính."

Một mặt nói những người kia là ăn cây táo rào cây sung, một mặt lại nói họ là trợ thủ đắc lực của bà, đây rõ ràng là ám chỉ bà là chủ tử của những hạ nhân đó. Khế ước bán thân bà cũng đã theo ý mà đưa cho nó, nó thu đồ vật rồi thì nên câm miệng, lại còn đem khế ước bán thân của những hạ nhân trong phủ nói ra.

Tiểu thư không chỉ có khế ước bán thân của bọn họ mà còn có khế ước bán thân của người nhà bọn họ. Lần này bọn họ đối với Tô Tâm Ly đâu còn dám bất kính, một đám liền câm như hến chờ xử lý.

"Những hạ nhân không nghe lời, tướng phủ chúng ta tuyệt đối không lưu lại, nếu như thất lễ với quý nhân, phụ thân nhất định sẽ trách cứ."

Trách cứ ai, đương nhiên là Phương di nương trị gia không nghiêm.

"Hạ nhân thì phải có hình dạng của hạ nhân. Tâm tư lanh lợi làm chủ tử vui vẻ là tốt nhưng điều quan trọng nhất là phải trung thành. Nghe chủ tử nói mà không tự cho là thông minh, phỏng đoán lung tung suy nghĩ của chủ tử. Phương di nương, ngươi thấy ta nói có đúng không?"

Phương di nương không ngờ tới Tô Tâm Ly không nể mặt mà trực tiếp nói ra như vậy. Bà muốn lấy dáng điệu của đương gia chủ mẫu mà trách móc không quá nặng nề những hạ nhân này, nhưng nghĩ đến chuyện Thu Hòa tối hôm qua, cho dù nó muốn đem những hạ nhân này đi bán thì người bên ngoài đều không cho là Tô Tâm Ly quá phận ngược lại còn nghĩ những hạ nhân này ăn cây táo rào cây sung. Hơn nữa lời đồn bên ngoài đang rất ồn ào, sợ là cuối cùng còn đem lửa đốt lên người bà, vì vậy trong lòng Phương di nương nóng như lửa đốt mà nét mặt bên ngoài phải treo nụ cười thân thiết.

Thu Ba mới ngâm trà tuyết cúc xong, chuẩn bị mang vào mời Phương di nương, nghe Tô Tâm Ly nói vậy chân nhất thời lão đảo thiếu chút nữa đem trà làm đổ. Có lẽ bởi vì chột dạ, cho nên nàng luôn cảm thấy tiểu thư nói những câu kia là cố ý, giống như đang cố ý nhắc nhở bọn họ.

Thu Ba thấp phần hồi hận mình tự chủ trương. Tiểu thư cũng không phân phó nàng pha trà cho Phương di nương chứ đừng nói tới là dùng loại trà tuyết cúc thượng đẳng này. Nàng nghĩ mình có nên lui xuống hay không thì bên trong truyền ra thanh âm trực tiếp dọa nàng nhảy dựng: "Thu Ba, tiến vào."

Nghe vậy Thu Ba rũ đầu đành phải tiến vào phòng.

Phương di nương ngồi bên cạnh Tô Tâm Ly ngửi thấy mùi hương trà, trong mắt hiện lên một tia sung sướng, cho nha hoàn thiếp thân một cái nháy mắt, Thạch Lựu liền vội vàng đem tổ yến thượng đẳng đưa cho Lưu Chu.

"Ly nhi, đây là tổ yến thượng đẳng có công dụng dưỡng nhan. Ly nhi của chúng ta vốn là một đại mỹ nhân, qua hai năm nữa nhất định khuynh quốc khuynh thành, đến lúc đó nam nhân trong thiên hạ cũng tùy ngươi tùy chọn."

Thu Ba đem trà tuyết cúc đặt trên bàn, len lén liếc nhìn Tô Tâm Ly rót trà cho nàng và Phương di nương liền thối lui ra phía sau nàng.

"Đều là đồ vật trong nhà, ta nếu muốn ăn thì sẽ cho người đi lấy. Tổ yến này quý giá bất quá cũng chỉ là tổ yến mà thôi. ta đường đường là tiểu thư tướng phủ chẳng nề những thứ này đều ăn không nổi? Di nương lần sau chớ nói như vậy, nếu không người ngoài nghe được sẽ nói chúng ta không phóng khoáng, sẽ coi thường tướng phủ chúng ta."

Nàng thật ra rất biết cách làm người a, dùng đồ của bà ta đưa tới, thuận nước đẩy thuyền, quả nhiên người tới không chê tiện thì cũng là địch nhân.

Phương di nương ngăn người, lập tức cầm tay Tô Tâm Ly đang đặt trên bàn cười nói: "Ly nhi nói đúng, Ly nhi cần gì liền cho người đến nói với ta, di nương nhất định thỏa mãn ngươi."

Tô Tâm Ly chỉ nhàn nhạt cười, một tiếng cảm ơn cũng không nói. Phương di nương trong lòng thất vọng nhưng vẫn không buông tha.

"Nhìn khuôn mặt này xem, có phải ngũ không được ngon giấc, sắc mặt cứ nhiên xấu như vậy?"

Tô Tâm Ly nhàn nhàn cảm giác muốn ới, tùy tiện để một mình Phương di nương tự hát tự nói.

"Ly nhi, chuyện lần này là di nương không tốt. Di nương quản hạ nhân trong viện không tốt khiến ngươi bị ủy khuất. Rốt cuộc là người nào giết thiên đào (cái từ này không hiểu là gì nữa T_T), lớn mật như vậy, dám động thủ với tiểu thư tướng phủ. Ngươi bị sợ hãi, di nương thật có lỗi với phu nhân, phụ lời giao phó của phu nhân trước khi lâm chung. Ly nhi, ngươi yên tâm, di nương sau này nhất định sẽ chiếu cố ngươi thật tốt, sẽ không lại để ngươi chịu bất cứ tổn thương nào."

Giết thiên đào? Tô Tâm Ly mím môi, khóe miệng nâng lên một nụ cười tiếu ý không thể nhận ra. Đúng là một cái thiên đào vạn quả, còn biết có lỗi với mẫu thân của nàng, được lắm, bất quá không quan hệ, nàng sẽ thay mẫu thân đáng thương của nàng hảo hảo giáo huấn bà ta.

Tô Tâm Ly cùng Tô Bắc Nhiên không thân thiết. Từ sau khi Trình Lập Tuyết qua đời, nó cũng cùng những người trong nhà đi lại rất ít nhưng thật ra nó thường thân thiết với Diệu Tuyết, cho nên lúc này Phuong di nương bà liền sử dụng nước cờ này thử xem có xác đáng không - Cảm tình.

"Di nương, nhiều hạ nhân đang nhìn a." Tô Tâm Ly thở dài, rút tay ra. Ánh sáng trong phòng sáng sủa chiếu vào gương mặt bạch ngọc của nàng, tư thế lạnh nhạt, có một loại đẹp không thể diễn tả được.

"Ta biết di nương và ta thân cận thể nhưng quy củ vẫn không thể miễn, đặc biệt là làm những chuyện như vậy trước mặt hạ nhân. Hiếu kỳ của mẫu thân ta còn chưa qua, di nương nên chú ý một chút mới tốt."

Trước mặt nhiều người như vậy, Tô Tâm Ly không cho Phuong di nương chút mặt mũi nào. Gương mặt Phuong di nương liền ngưng ngáp, nụ cười vẫn đang duy trì trên mặt cũng có chút miễn cưỡng, bà nói: "Ly nhi thân thể không khỏe, để cho đại phu nhìn một cái. Người tuổi trẻ như vậy, cũng đừng để bệnh ảnh hưởng đến căn cốt mới tốt."

Không nề mặt bà như vậy, xem bà có chính chết nó không.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tự rước lấy nhục

Editor: Meimei

Phuong di nương vừa nói xong, liền có một nam tử khoảng hơn 50 tuổi tiến vào phòng, trên lưng mang một hòm thuốc, là y phủ của tướng phủ - Hà Minh.

Người này, Tô Tâm Ly tất nhiên vô cùng quen thuộc. Đời trước bởi vì thuốc của hắn mà nàng bệnh nằm trên giường gần một năm, cũng vì thế mà bên ngoài nói là là "Bệnh tiêu thư" cho nên những đại gia tộc cưới vợ vì nỗi dối tông đường không nguyện ý cưới nàng - một nữ nhân luôn mang bệnh, chứ đừng nói là thiên tử hoàng gia.

Lúc đó nàng đã mười bốn vẫn không có người đến cầu thân, Phuong di nương đã lên phủ chính, Tô Diệu Tuyết cũng đường đường chính chính trở thành tiểu thư con vợ cả, không như nàng nháo ngày hôm qua. Phuong di nương và Tô Diệu Tuyết che dấu rất tốt, người bên ngoài căn bản không biết Tô Diệu Tuyết là bé gái mồ côi được tướng phủ nuôi dưỡng cho nên xem nàng ta là đích nữ tướng phủ. Bình thường Phuong di nương đều mang theo Tô Diệu Tuyết đến dự các loại yến hội, cho nàng thể hiện tài năng, đến tuổi cập kê, người đến cầu thân Tô Diệu Tuyết đông như muốn đập hồng cửa tướng phủ. So sánh như vậy không sai biệt lắm, làm cho nàng lúc đó cũng muốn mau chóng thoát khỏi lao tù tướng phủ này. Hơn nữa Thu Hòa, Thu Diệp là hai nha hoàn mà nàng tín nhiệm luôn ở bên cạnh nói huyền thuyên, Nhan Ti Minh chỉ cần dùng một thủ đoạn nhỏ để nàng làm trái ý của ông ngoại bà ngoại, kiên quyết phải gả cho hắn, đối với hắn một lòng một dạ. Chỉ là phía Phuong di nương, bọn họ cũng không ngờ Nhan Ti Minh mới là người cười cuối cùng.

"Tiêu thư bị kinh hách, khí hư phù táo, đợi ta viết đơn thuốc, cho hạ nhân đi sắc trong vòng hai canh giờ, mỗi ngày sáng tối uống một lần."

Tô Tâm Ly không nói gì, ngược lại Lưu Chu, Ba Ba đi theo Hà Minh lấy thuốc.

"Trước đều lui sang hai bên, các người, quỳ xuống cho ta."

Tô Tâm Ly quét mắt nhìn những hạ nhân bị Thu Thủ gọi tới đang đứng ngoài cửa, nhàn nhạt phân phó một tiếng, tiền quay người lại, đoạn trang bụng trà tuyết cúc trên bàn đã được Thu Ba pha tốt, uống một ngụm. Nàng tin tưởng những hạ nhân kia trước khẳng định không dám chống lại ý của nàng, về phần sau này nếu thường ngày thái độ làm người của họ không quá xấu thì sẽ có ý tốt nhắc nhở bọn họ một phen.

Phuong di nương cũng nếm thử một ngụm, trong miệng đều tràn ngập mùi vị ngọt ngào, giữa răng và môi như có một luồng mát lạnh nhàn nhạt, trong lòng bà liền ghen ghét không thôi. Bà tuy trông coi việc trong tướng phủ nhưng thử tốt như vậy, tướng gia không có, chứ đừng nói gì là bà. Toàn bộ tướng phủ cũng chỉ có nơi này của Tô Tâm Ly là có thứ tốt như vậy.

"Tiêu thư, trà tuyết cúc này không hổ là cống phẩm. Di nương chỉ có đến chỗ người mới được uống loại trà ngon như vậy. Bây giờ người khí hư thượng hỏa, đồ vật lạnh như vậy đối với thân thể tất sẽ không tốt. Nhưng mà thứ tốt như vậy đặt ở trong phòng sẽ khó tránh nhìn không được, không bằng giao cho di nương giúp người bảo quản."

Nếu tướng phủ có khách tôn quý đến, bà có thể đem cống trà ra chiêu đãi tăng thể diện, ba tháng sau bà trở thành tướng phủ phu nhân thì càng thuận lợi như nước chảy thành sông.

Tô Tâm Ly bụng tách trà trong tay, nhẹ nhàng lắc lắc. Chén trà này được làm từ gốm thượng đẳng, tất cả đều màu trắng, trên mặt vẽ một đóa hồng mai nở rộ, đặt trên tay nàng như một khối bạch ngọc sáng long lanh, thật phần xinh đẹp.

Tô Tâm Ly mắt khẽ nâng, liếc nhìn Phuong di nương. Phuong di nương mang trên mặt bộ dáng tươi cười, điệu bộ dĩ nhiên, nhìn không ra một chút xấu

hồ nào. Tô Tâm Ly nhìn chăm chăm Phương di nương, mím môi cười châm chọc: "Phương di nương hôm nay bôi phấn thật dày a."

Nàng biết da mặt Phương di nương dày lại không nghĩ rằng dày như thế này, bắt quá ngấm lại thấy cũng đúng. Đồi trước bà ta chiếm lấy đồ cưới của mẫu thân nàng, đến cuối vẫn không trả lại cho nàng, lúc nàng gả cho Nhan Ti Minh, đồ cưới còn phải do phủ Định Quốc Công chuẩn bị mà đồ cưới của mẫu thân nàng đều biến thành đá lót đường cho bọn họ.

Phương di nương vừa nói ra lời kia, đáy lòng của Lý mã liền nhảy lộp bộp, cảm thấy sự việc không ổn. Hôm nay Phương di nương đến nhận lỗi với tiểu thư, xóa bỏ hiềm khích lúc trước, hiện tại tiểu thư chưa từng nói tha thứ thậm chí còn cố ý ở trước mặt hạ nhân làm khó Phương di nương. Lúc này nếu Phương di nương thông minh, có thứ gì tốt đều phải đem qua cho Tô Tâm Ly. Nhưng hiện tại nói cái gì mà muốn tốt cho Tô Tâm Ly, không phải là hướng tiểu thư đòi đồ vật này nọ.

Chuyện như vậy trước đây nhất định là không có nhưng khi đó các nàng cùng tiểu thư quan hệ tốt, bình thường tiểu thư sẽ chủ động cho các nàng vài thứ, các nàng cũng mở miệng đòi này nọ. Nhưng mà hiện tại, hai người bọn họ nháo thành như vậy, Lý mã có cảm giác mình không nhìn thấu được Tô Tâm Ly.

Lý mã biết Phương di nương và Tô Diệu Tuyết tham tiện nghi nhỏ của Tô Tâm Ly, ai bảo đồ của người ta tốt chứ. Nhưng mà cũng phải biết tùy tình huống chứ.

Phương di nương không thấy mình làm sai chỗ nào, nhìn về phía Tô Tâm Ly. Tô Tâm Ly lại ngây thơ nháy mắt một cái, cười khanh khách ra tiếng: "Nói cách khác, da mặt di nương sao lại dày như vậy a?"

"Ngươi!"

Phương di nương vỗ mạnh tay lên bàn, đứng phắt dậy, mặt giận đỏ bừng. Lúc Trình Lập Tuyết còn tại thế, bà nơi nào cũng bị áp chế, thất vất và nàng mới chết, bà mới trải qua những ngày tốt đẹp. Hiện tại con gái của nàng cư nhiên cũng dám hoa tay múa chân trước mặt bà.

"Ta nói sai sao? Phương di nương, chuyện tối qua và sáng nay ta còn nhớ rất rõ ràng. Tức giận của ta vẫn còn chưa tiêu, ngươi liền còn muốn hỏi ta đòi đồ? Thế nào? Đồ vật trong tướng phủ không đủ tốt nên chướng mắt ngươi? Vậy ta nên nói cho phụ thân nghe một chút, thân phận di nương không là gì nhưng cũng nên suy nghĩ cho ta và phụ thân a. Trước mặt nhiều hạ nhân như vậy làm trò cười, nếu truyền ra ngoài, người ta còn tưởng tướng phủ của chúng ta trà cũng không uống nổi."

"Ta nói cần chỗ nào, bắt quá là lo lắng thân thể ngươi, thay ngươi bảo quản mà thôi! Ta cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy. Hạ nhân trong viện ăn cây táo rào cây sung điều không phải theo ý ngươi đem bán đi hết sao?" Phương di nương đỏ mặt, biện giải cho chính mình, trong lòng bà biết không nên cùng Tô Tâm Ly tính toán thế nhưng nghe tiểu tiện nhân nói như vậy, bà đã cảm thấy tức giận.

"Bảo quản?"

Tô Tâm Ly đem tách trà đang cầm trong tay đặt mạnh xuống bàn, trầm mặt nói: "Ta cũng không biết quy củ này là ở đâu ra, di nương cũng có thể thay tiểu thư trong phủ bảo quản đồ. Xem ra lúc rảnh rỗi, ta phải hảo hảo thỉnh giáo phụ thân một chút."

Tô Tâm Ly ánh mắt bình tĩnh, nàng và Phương di nương, một người ngồi, một người đứng. Phương di nương thì tức giận muốn chết, Tô Tâm Ly lại ngây người nhìn trà tuyết cúc trong tách trà giống như một chút cũng không đem Phương di nương đặt trong lòng: "Nhân bất tự nhục hậu nhân nhục chi, cổ nhân thành bất khi ngã dã." (Mei: Thứ cho ta ngu không biết phân tích mấy câu thơ này, mấy nàng thông cảm nhé.)

Đây rõ ràng là nói bà tự rước lấy nhục!

Phương di nương nghe vậy càng thêm tức giận, muốn phác tác. Lý mã đứng sau bà đột nhiên dùng sức kéo kéo ống tay áo của bà, Phương di nương liền lấy lại tinh thần, trong lòng đem Tô Tâm Ly ra nể hàng vạn lần, vừa nể vừa tự khuyên bản thân không nên nổi giận Tô Tâm Ly. Hiện tại Tô Tâm Ly là người mà bà cần nịnh bợ nhất để có thể ngồi lên vị trí phu nhân tướng phủ.

"Tiểu thư thứ tội. Phu nhân làm như vậy cũng vì Tuyết tiểu thư."

Lý mã quỳ trên mặt đất, tiểu thư đã nhận định Phương di nương là muốn đòi đồ, giải thích nhiều chỉ làm người nghĩ là nguy hiểm, chẳng thà tìm cái lý do, đem chuyện không biết xấu hổ này thành một việc chính đáng, như vậy cũng không làm Phương di nương quá mất mặt.

Phương di nương nghe vậy, thở dài, một lần nữa ngồi xuống, có chút bất đắc dĩ nói: "Diệu Tuyết gần đây thượng hỏa, ăn cái gì cũng không được, cho nên ta nghĩ..."

Phương di nương tha thiết nhìn Tô tâm Ly, một bộ dạng lo lắng.

Trên danh nghĩa, Tô Diệu Tuyết mặc dù là dưỡng nữ của tướng phủ nhưng bởi vì có Phương di nương nuông chiều, nhất là mấy năm gần đây, phàm là nàng ta muốn cái gì liền nhất định phải có cho bằng được, không thì sẽ phát giận. Lý mã cũng biết tính khí của nàng ta, vì vậy trước đó Phương di nương đã dựng tới cái đình này, cho nên bọn họ phải cố gắng chống đỡ.

Sắc mặt Phương di nương thay đổi cực nhanh làm cho người ta lú lười. Tô Tâm Ly câu môi, nếu không phải ba năm nay bà ta quen với cuộc sống được nịnh bợ, thì trong tình huống này bà ta phải cung kính nàng hay nói cách khác bà ta hẳn là phải nguy trang rất tốt, không đến mức bị rối loạn như vậy.

"Cũng không nhìn lại thân phận của mình. Chỉ là một dưỡng nữ, phụ thân thương cảm nàng từ nhỏ không cha không mẹ mới để cho nàng ở tướng phủ,

cho nàng chỗ ở, ăn ngon mặc đẹp, nàng liền tưởng mình là tiểu thư tướng phủ. Trà tuyết cúc này chính là hoàng thượng đích thân thưởng cho ngoại tổ phụ a.!"

Đời trước nàng cho rằng Phuong di nương tâm thiện lương cho nên mới quan tâm một dưỡng nữ như vậy. Quả thực chó má!

"Nàng dù sao cùng tiểu thư bất đồng." Con gái mình bị quở trách như vậy, đương nhiên trong lòng Phuong di nương không thấy tốt.

Tô Tâm Ly hừ lạnh một tiếng, nhìn sắc mặt tái mét của Phuong di nương, hắng giọng nói: "Đương nhiên là không giống. Tuy đều là họ Tô nhưng dù sao cũng không phải tiểu thư của tướng phủ chúng ta. Nàng ta nói muốn trà của ta, di nương liền đến đây đòi trà. Nếu tương lai nàng ta xem trọng hoàng tử nào, di nương cũng làm chuyện như vậy giống ngày hôm nay sao? Một điểm quy cũ cũng không có. Nếu phụ thân giao Tuyết tỷ tỷ cho di nương dạy dỗ thì di nương nên hảo hảo dạy một chút quy củ, cho nàng nhận rõ thân phận của mình, biết cái gì nên có cái gì nên không thuộc về mình."

Phuong di nương quả thật có ý đó, đầu chỉ là vương phi, bà còn muốn vị trí cao hơn nhưng ý nghĩ này chỉ có thể để ở trong lòng.

"Bản thân mất mặt thì không tính. Nếu tương lai coi trọng quý nhân nào cũng không hề cố kỵ mở miệng đòi người chẳng phải là hại tướng phủ hay sao?"

Phuong di nương khom lưng cúi đầu, liên tục nói vâng, trong lòng là không cam lòng và căm tức cũng chỉ có thể chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Răn dạy hạ nhân

Edit: Meimei

Phuong di nương sau khi rời đi, hạ nhân trong viện hoặc đứng hoặc quỳ câm như hén, cũng không dám thở mạnh. Toàn bộ viện Ly Tâm an tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng Tô Tâm Ly uống trà.

"Thu Ba, người đến chỗ phụ thân một chuyến, đem chuyện xảy ra hôm nay một năm một mười toàn bộ đều nói cho phụ thân."

Tô Tâm Ly nhàn nhạt ra lệnh, nàng không muốn cho Phuong di nương có cơ hội cáo trạng trước. Nàng không phải sợ Phuong di nương bẽ cong sự thật mà là nàng không muốn rước lấy phiền phức mà thôi. Phuong di nương chỉ là một tiểu thiếp, hiện tại được phép trông coi mọi việc trong phủ nhưng luận thân phận, bà ta làm sao có thể so sánh với dòng chính chất tôn quý là nàng? Tô Bác Nhiên hiện tại muốn cầu cạnh nàng, trước mắt khẳng định không dám nghiêm khắc nàng, nàng muốn nháo liên nháo thế nhưng nàng còn muốn sống trong tướng phủ cho nên bây giờ không phải là thời điểm để nàng xé rách da mặt (Mei: ý là trở mặt a.)

"Người là một nha đầu thông minh cơ trí, ăn ngay nói thật, cũng không cần ta chỉ bảo."

Nịnh nọt hai bên đều không được, Thu Ba này cũng rất xuất sắc.

"Vâng."

Thu Ba quỳ xuống đất lĩnh mệnh, thái độ so với lúc trước còn cung kính hơn gấp mười lần.

"Đi đi, đem ngọn nguồn sự tình nói cho phụ thân rồi trở về."

Nàng không cần lo lắng phản ứng của Tô Bác Nhiên, chỉ mong ông ta đừng tìm nàng gây phiền phức là được.

Thu Ba đi không lâu, Lưu Chu liền trở lại.

"Tiểu thư, người không sao chứ?"

Phuong di nương lòng Từ Mã Chiêu mọi người đều biết. Lưu Chu lo lắng tiểu thư nhà mình dễ bị lừa gạt như trước đây, nàng lấy thuốc xông liền vội vã trở về. Mới vừa vào sân liền thấy hạ nhân hoặc quỳ hoặc đứng ở hai bên ngoài cửa phòng của Tô Tâm Ly một bộ dáng chờ xử lý. Lưu Chu nhìn, trong lòng thập phần vui vẻ. Tiểu thư nhân từ không tính toán với bọn họ, bọn họ liền nghĩ tiểu thư dễ bắt nạt, xem lũ nô tài này sau này còn dám không phân rõ trọng lượng, dám bất kính với tiểu thư!

"Ta có thể có chuyện gì? Toàn bộ tướng phủ này ai dám làm chuyện gì với ta?"

Tô Tâm Ly khẩu khí thản nhiên, mềm nhẹ giống như đang nói chuyện phiếm, lại làm cho hạ nhân trong sân run rẩy.

"Hiếu kỳ của phu nhân và thiếu gia sắp qua, lão phu nhân thì luôn ở biệt viện dưới quê, tướng gia lại bận việc triều chính, công vụ bề bộn, căn bản không có thời gian quản lý việc trong phủ, mấy năm nay mọi việc lớn nhỏ trong phủ đều do Phuong di nương xử lý, khó tránh khỏi sơ sót nhưng Phuong di

nuong vẫn luôn cẩn thận chiếu cố tiểu thư như con ruột."

Ba năm trước, sau khi phu nhân và thiếu gia qua đời, toàn bộ tướng phủ liền để Phuong đi nương náu giữ. Mà tiểu thư không có mẹ thương, cha cũng không đau, có phủ Định Quốc Công làm chỗ dựa thì thế nào, một chút cũng không biết nhìn sắc mặt đoán ý, thậm chí lời nói tốt hay xấu cũng không phân biệt được. Trước đây, Thu Thủy và Thu Hòa, một người trào phúng châm chọc, một người thì kể chuyện cười hoặc tìm các trò chơi mới mẻ đến cho Tô Tâm Ly, sau đó họ sẽ được Phuong đi nương thường.

Hôm nay Phuong đi nương ở đây bị ăn thua thiệt, nếu giống như trước đây, nàng có thể trước mặt tiểu thư nói một chút, làm cho tiểu thư chủ động nhận sai với Phuong đi nương, tiêu tan hiềm khích lúc trước, sau này có gì tốt Phuong đi nương sẽ không thiếu nàng đi?

Lúc Thu Thủy đang mơ mộng đẹp, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng của Tô Tâm Ly vang lên, không chút khách khí cắt đứt mộng đẹp của nàng ta: "Người đâu, lỗi ra và miệng 40 cái!"

Thu Thủy bối rối, ngẩng đầu không dám tin nhìn về phía Tô Tâm Ly: "Tiểu thư!"

Tô Tâm Ly cũng không thèm nhìn nàng ta. Lưu Chu đứng một bên nhìn bà tử đang lăm lét nhìn xung quanh: "Ngần người cái gì, tiểu thư nói còn không nghe theo, hay người cũng nghĩ đường đường là tiểu thư duy nhất của tướng phủ cũng không có quyền giáo huấn một ác nô? Các người đều khinh thị chủ chủ như vậy, đáng đời bị bán."

Như lời Lưu Chu nói, Tô Tâm Ly là đích nữ duy nhất của tướng phủ, đương nhiên có quyền giáo huấn bọn họ nhưng mấy năm nay Phuong đi nương chường gia, mà Phuong đi nương thủ đoạn khác với Tô Tâm Ly mềm yếu dễ thỏa hiệp cho nên bọn họ đã sớm đường thành thói quen kính trọng Phuong đi nương. Tuy Tô Tâm Ly phát uy với bọn họ vài lần, trong lòng họ cũng kiêng kỵ nhưng sau đó có Phuong đi nương liền quên. Thu Thủy là nha hoàn của tiểu thư nhưng cũng là người của Phuong đi nương, có câu đánh chó phải nhìn mặt chủ, bọn họ muốn động thủ tất nhiên có chút do dự, bất quá nghe đến hai từ "đem bán", bọn họ liền thức tỉnh, cung kính nói "Vâng", rồi vào phòng kéo Thu Thủy ra.

Ai có khế ước bán thân của họ, người đó liền là chủ nhân của bọn họ, hướng chỉ trong tay tiểu thư còn có khế ước bán thân của người nhà bọn họ, nếu đắc tội tiểu thư, cả nhà liền xong đời.

Phuong đi nương tuy thủ đoạn tàn nhẫn nhưng ở trước mặt tiểu thư chẳng phải vẫn phải cúi đầu sao?

"Tiểu thư, nô tỳ làm sai cái gì? Tại sao lại muốn đánh ta?"

Thu Thủy bị mấy bà tử giữ lại, không thể động đây, nghĩ đến tay của những bà tử này đánh trên mặt sẽ rất đau đớn, nhất thời hoảng sợ: "Tiểu thư, người không thể đánh ta, ta là người của Phuong đi nương!"

Tô Tâm Ly nghe thấy tiếng kêu gào này, thật sự là rất ồn ào, nàng phát phát tay: "Vả mồm!"

Người của Phuong đi nương thì nàng không thể động? Nàng đánh chính là người của nàng.

Mấy bà tử vừa nghe, liền lấy vải rách có sẵn trong người nhét vào miệng Thu Thủy.

"Thứ nhất, ta chỉ có một mẫu thân, người đó chính là phu nhân tướng phủ. Bà ta bất quá chỉ là một đi nương, có tư cách gì xem ta như con bà ta sinh ra."

"Người thân là nha hoàn, chủ tử không cho phép người đã tự ý mở miệng, lại nói sai về chủ tử. Đó là điều thứ hai."

"Thứ ba, Phuong đi nương thân là thiếp, thay cha phân ưu là bổn phận của bà, phải nghĩ đó là vinh hạnh, không phải công lao mà nói sẽ có sơ sót. Đó chính là bà xử sự không thỏa đáng, phụ sự tín nhiệm và kỳ vọng của phụ thân. Bà ấy hiện tại bởi vì chuyện này mới ảo não hối hận cùng tự trách. Nói như người, rõ ràng chính là nói xấu Phuong đi nương!"

"Thứ tư, Phuong đi nương chỉ là một đi nương, mà người chỉ là nha hoàn của tướng phủ. Ta và phụ thân là chủ tử của người. Đừng nói hôm nay người phạm sai lầm, dù không có gì, ta muốn đánh người liền đánh, coi như muốn mạng của người thì như thế nào? Các người mặc dù chỉ là nô tài nhưng cũng là con người, ta không muốn tổn hại tính mạng mà thôi, bất quá ta thấy vả miệng 40 cái còn nhẹ, lại thêm 40 đại bản."

Động một chút là đánh nô tài, thậm chí muốn mạng của nô tài, là quyền lợi của chủ tử. Nàng muốn cho những nô tài này hiểu rõ, nàng chẳng những có thể đánh mà hơn nữa còn tùy thời muốn mạng của họ.

Với thân thể của Thu Thủy, 40 đại bản không chết thì cũng mất nửa cái mạng, bất quá với tội danh lúc này tiểu thư nói ra, phạt như thế này tiểu thư cũng đã hạ thủ lưu tình.

Thu Thủy muốn cầu xin tha thứ nhưng miệng đã bị nhét vải rách, không thể mở miệng chỉ có thể phát ra những tiếng mà mọi người nghe không hiểu.

Bà tử từ đầu còn niệm tình Thu Thủy là thủ hạ của Phuong đi nương mà đánh nhẹ tay, nhưng vừa nghe những lời Tô Tâm Ly nói nhất thời không dám lưu tình, tát vài cái, mặt Thu Thủy đã sưng lên, khóe miệng đều chảy máu. Tô Tâm Ly nhìn nhưng thần tình vẫn nhàn nhạt, nàng xoay người bưng trà lên thường thức, khẽ cười nói: "Còn ai là người của Phuong đi nương, đứng ra nói ta nghe."

Tô Tâm Ly nói xong liền ném mảnh tách trà trong tay xuống đất, mảnh vỡ văng khắp nơi, cả viện cũng tản ra mùi trà hương nhàn nhạt.

Đời trước, không ít nha hoàn trong tướng phủ đều giống Thu Thủy dùng loại khẩu khí này nói chuyện với nàng, đánh một cái lại đưa cho nàng viên kẹo

ngọt. Nàng lúc đó cũng không thêm để ý, chỉ cảm thấy họ nhanh mồm nhanh miệng, cũng không có ác ý. Lưu Chu thỉnh thoảng cũng gây gổ với họ vài câu, nàng lúc đó chỉ nghĩ làm nha hoàn cũng cực khổ nên nàng thông cảm. Thẳng đến đời này nàng mới hiểu được, những người này là đang cười nhạo nhục nhã nàng, căn bản không xem nàng là tiểu thư, chủ tử của cái nhà này.

Bà tử thô to đánh Thu Thủy 40 cái tát làm mặt nàng ta sưng phù như bánh màn thầu lại còn tràn đầy vết máu. Không bao lâu bên ngoài liền truyền đến âm thanh mộc bản đánh trên thân thể người, nha hoàn và bà tử trong viện liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là kinh hoàng và lúng túng, còn có may mắn. Bị đánh thành như vậy, bọn họ nhìn đều thấy kinh hãi. Là ai nói tiểu thư nhu nhược nhất gan? May mắn nếu không có con chim đầu đàn này, người xui xẻo chính là bọn họ.

Bất quá, chuyện tình hôm nay, bọn họ cũng hiểu rõ một điều, đó chính là, sau này, tuyệt đối không thể vì Phương di nương mà đắc tội tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Dược (Thuốc)

Edit: Meimei

Tô Tâm Ly nằm nghiêng trên ghế quý phi đặt trước cửa sổ, ánh nắng đầu xuân vẫn như trước thích xuyên vào mắt.

Đời trước vào thời điểm này, thanh danh của nàng tuy bị hai mẹ con Phương di nương và Tô Diệu Tuyết phá hủy nhưng nàng lúc đó không nghĩ đến cuối cùng mình lại rơi vào một kết cục thế thảm như vậy. Bị người bên cạnh thiết kế bởi chính tình cảm chân thành của mình, mọi thứ tốt đẹp của nàng đều bị phá hủy.

Tất cả giống như một cái lưới lớn thu nàng vào bên trong, mà mãi đến khắc cuối cùng nàng mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Bất quá cũng phải cảm ơn lòng tốt của Tô Diệu Tuyết một khắc kia đã nói hết tất cả để cho nàng không phải làm một con quỷ hồ đồ không biết gì, vì vậy đời này được sống lại, nàng cũng không đến mức làm người hồ đồ.

"Tiểu thư, người tỉnh liền uống thuốc nhé."

Lưu Chu mới vừa vào phòng, thấy Tô Tâm Ly đang nghỉ ngơi lúc này đã mở mắt ngắm nhìn cảnh xuân ngoài cửa sổ, xoay người chạy ra ngoài, không bao lâu liền bùng một chén thuốc đến. Nấu thuốc cả một buổi chiều, cho dù phòng đã được đóng kín vẫn ngửi thấy mùi thuốc đông y nồng nặc, mượn một chút gió xuân liền đem mùi thuốc phân tán đến khắp các ngõ ngách trong phòng.

Lưu Chu thấy Tô Tâm Ly đứng dậy, đặt chén thuốc trên bàn, sau đó nhanh chóng lấy áo choàng khoác lên người Tô Tâm Ly. Lúc này chỉ mới tháng hai, trời vẫn còn rất lạnh, Lưu Chu không hiểu tiểu thư nhà mình rất sợ lạnh tại sao lại nằm nghỉ ngơi bên cạnh cửa sổ, lỡ như bị cảm lạnh thì sao? Hơn nữa trời lại sáng như vậy, tiểu thư làm sao ngủ được? Trước giờ tiểu thư ngủ trưa ở trên giường còn phải kéo rèm cửa sổ lại, nói là chói mắt không ngủ được.

Lãnh cung âm u ẩm ướt, quanh năm đều không thấy được ánh mặt trời. Tô Tâm Ly lúc bị biếm vào lãnh cung là vào thời điểm cuối năm. Một tháng ở trong lãnh cung âm u heo hắc, nàng một thân áo lụa mỏng manh luôn mơ có một ngày lại được nhìn thấy ánh mặt trời, cho nên một khắc sống lại ở bãi tha ma kia, đối với ánh mặt trời nàng càng khát vọng. Lúc ánh sáng mặt trời chiếu trên người nàng, nàng sẽ không cảm thấy chói mắt khó ngủ ngược lại thấy thập phần an toàn.

Những việc Tô Tâm Ly đã trải qua ở đời trước, Lưu Chu tất nhiên không biết cho nên thấy Tô Tâm Ly hành động khác thường có chút không hiểu, bất quá cũng không suy nghĩ nhiều.

"Tiểu thư, lúc này Phương di nương sai người đến hỏi tiểu thư có muốn chọn thêm một vài nha hoàn không. Lúc đó tiểu thư đang nghỉ ngơi cho nên nô tỳ liền tự ý cự tuyệt."

Lưu Chu tuy rằng không thông minh nhưng cũng không ngốc. Thái độ làm người của Phương di nương ác độc, bụng dạ khó lường đừng tưởng rằng nàng không biết. Thu Hòa, Thu Diệp đều là người của bà ta, bây giờ bị tiểu thư đuổi rồi nên bà ta muốn đưa người khác đến. Hừ, không có dễ như vậy đâu!

"Ừ, làm không tệ."

Tô Tâm Ly cười tán dương. Nàng biết Lưu Chu không thông minh nhưng luôn trung tâm che chở bảo vệ nàng, bất quá bên cạnh nàng quả thực cần một vài người cơ trí nếu không mỗi lần đấu với Phương di nương thì nàng phải xung phong đi đầu, gặp tình huống như Thu Thủy ngày hôm nay thì cũng phải tự mình đối phó, đối với thân phận của nàng rất không tốt.

Nàng trước đây thật bị quỷ mê hồn mới nghe lời Phương di nương đuổi Tôn má và Quế má mà mẩu thân để lại cho nàng.

Thu Ba thật ra là một nha đầu thông minh, lại bo bo giữ mình. Đáng tiếc lại tâm cao khí ngạo, người như nàng bất cứ lúc nào cũng có thể ngã về phía khác, không thể tin nhiệm hay trọng dụng, nếu không thời khắc mấu chốt có thể nàng ta sẽ cắn ngược lại nàng, như vậy chẳng phải nàng sẽ chết không có chỗ chôn? Nàng đã chết qua một lần cho nên hiện tại nàng phải thận trọng từng bước một.

"Tiểu thư cũng không thể chỉ có nô tỳ và Thu Ba ở bên cạnh."

Luru Chu nàng thì không sao, nàng có thể vì tiểu thư làm nhiều việc hơn cũng được, giao cho người khác nàng không yên tâm, thế nhưng tiểu thư thân phận tôn quý, nếu bên cạnh không có người hầu hạ nhất định sẽ bị người khác cười nhạo.

Tô Tâm Ly từ thấp quý phi đứng lên, mái tóc đen đỏ xuống, nàng dùng đầu ngón tay vén những lọn tóc ra sau tai, động tác tùy ý nhưng tự nhiên có một loại kiều mị không sao diễn tả. Luru Chu đứng một bên thấy tiểu thư xinh đẹp như vậy, nếu đến lúc trưởng thành nhất định càng thêm minh diễm động nhân, không đúng không đúng, phải là khuynh quốc khuynh thành.

Tô Tâm Ly ngồi bên cạnh bàn trà, quay lại vẫy vẫy tay với Luru Chu. Luru Chu lấy lại tinh thần, vội vàng đi đến.

"Người tìm người đi đến phủ Định Quốc Công một chuyến, để nàng tìm bà ngoại nói ta đang thiếu mấy nha hoàn cơ trí thông tuệ. Sau đó người nói nàng đi tìm mẹ mình họ Đỗ ở hẻm Thanh Bắc."

Lúc mẫu thân còn sống, đối với Đỗ má có ân. Lúc Phương di nương chường quân tướng phủ, nàng với bà không có lui tới, trước đó bà cùng phủ Định Quốc Công cũng không có quan hệ. Có bà hỗ trợ, những người mà bà ngoại tìm cho nàng sẽ dễ dàng không tiếng động được đưa đến bên cạnh nàng. Nàng không muốn bởi vì một việc nhỏ này mà phủ Định Quốc Công và phủ thừa tướng đối đầu nhau, há chẳng phải để cho Phương di nương ngư ông đắc lợi.

Luru Chu gật đầu, vui vẻ đáp: "Nô tỳ nhất định làm tốt chuyện này. Tiểu thư, trước uống thuốc đã, nếu không thuốc sẽ nguội."

Tô Tâm Ly tiếp nhận bát thuốc trong tay Luru Chu, nhìn chén thuốc đen thui, nhũ mỳ, trong dạ dày càng cuộn cuộn. Luru Chu tưởng nàng sợ đắng, liền cầm một quả hoa quả trên bàn đưa cho Tô Tâm Ly: "Tiểu thư, thuốc đắng dã tật, một hồi liền tốt."

Tô Tâm Ly đứng dậy, đi đến bên giường, lấy một cái khăn, thấm một ít thuốc vào khăn. Luru Chu tròn to hai mắt, vừa muốn ngăn lại, đã thấy Tô Tâm Ly thu cái khăn lại, nàng nhìn xung quanh 4 phía thấy không có người liền đem toàn bộ thuốc đổ vào chậu cây ở bên cạnh.

"Tiểu thư, đây là..."

Tô Tâm Ly ra dấu chó có lên tiếng: "Chuyện này không được nói với người khác."

Tô Tâm Ly nháy mắt một cái, tựa như một tiểu hài tử nghịch ngợm. Nàng hiện tại thân thể rất tốt, không muốn uống thuốc gì. Quanh năm triền miên trên giường mặc cho người định đoạt, mỗi ngày còn phải xem hai mẹ con kia diễn kịch, nghĩ thôi cũng thấy ghê tởm.

Luru Chu lớn hơn Tô Tâm Ly 3 tuổi, thấy bộ dáng của Tô Tâm Ly như vậy nhất thời tình thương của mẹ lan tràn. Lại nghĩ tới tiểu thư thân phận tôn quý, đây rõ ràng là một sự tín nhiệm. Nhìn xung quanh cũng làm một động tác biểu hiện đây chính là bí mật giữa nàng và tiểu thư.

"Tiểu thư, thuốc này có hay không...?"

Sau đó, nàng rất nhanh nghĩ đến đại phu trong phủ là do Phương di nương tìm đến, tám chín phần là người của bà ta. Phương di nương cho người trị bệnh cho tiểu thư? Bà ta ước gì tiểu thư chết đi mới tốt, cho nên thuốc này chắc chắn có vấn đề. Phương di nương chết tiệt, lại dám mưu hại tiểu thư.

"Nô tỳ phải đem chuyện này nói cho tướng gia."

Luru Chu tức giận, nghĩ Phương di nương quá lớn mật.

"Người có thể cam đoan phụ thân không biết việc này?"

Tô Tâm Ly khẽ cười nói, giọng nàng cực nhẹ nhàng không nghe ra một tia lo lắng.

"Tiểu thư!"

Luru Chu mở to mắt không dám tin nhìn về phía Tô Tâm Ly.

"Tướng gia sao có thể đối xử với tiểu thư như vậy. Thật quá đáng!"

Tô Tâm Ly nhìn ánh mắt phẫn nộ của Luru Chu, thấy buồn cười cũng thấy có chút cảm động. Trong lòng Luru Chu xem nàng là chủ tử duy nhất, nàng tin nàng vô điều kiện còn vì nàng mà bất bình.

"Nếu tiểu thư biết phía sau Phương di nương có lão gia làm chỗ dựa, vậy tại sao tiểu thư lại cùng bà ta gây hấn?"

Phương di nương này lòng dạ hẹp hòi, hôm nay tiểu thư nói những lời kia, bà ta nhất định sẽ để ở trong lòng.

"Ta muốn chặn con đường đại phú đại quý của bà ta, ừm khuất cầu toàn (ý là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục) hữu dụng sao?"

Tô Tâm Ly muốn bồi dưỡng Luru Chu, không những không dấu giếm mọi việc, nói ra tất cả mà nàng cũng không có ý định che giấu mọi việc.

Đời trước, nàng đối với Phuong di nương và Tô Diệu Tuyết, có thể nói là cầu gì được nấy, không chỉ giúp Phuong di nương lên làm phu nhân tướng phủ, Tô Diệu Tuyết làm đích nữ, lúc tử hoàng tử rơi đài còn đưa nàng ta vào cung, thậm chí cô còn giúp phát triển tiền đồ của những đứa con trai của Phuong di nương. Thế nhưng lúc nàng không còn giá trị lợi dụng, bọn họ liền không nhớ tình cũ, không chút lưu tình đá văng nàng.

Nếu tất cả những chuyện mà nàng đã làm đưa nàng đến cục như thế, vậy tại sao nàng phải nhẫn nhịn, phải nhượng bộ. Nếu có cơ hội nhất định phải làm bọn họ tức giận, lúc đó họ mới có thể lộ ra điểm yếu.

"Thu Hòa! Đúng rồi, tiểu thư, không phải có Thu Hòa sao? Ngày kia chính là ngày xét xử, chỉ cần nàng đứng ra chỉ chứng tất cả mọi chuyện do Phuong di nương làm. Di nương mưu hại đích nữ, tội danh này không nhỏ, lúc đó tướng gia bị bức bách sẽ không đứng ra giúp bà ta. Cho dù người của Phuong gia đứng ra, bà ta cũng không thoát được tội phải ngồi tù cả đời. Về sau xem bà ta làm thế nào để hại tiểu thư?"

Tô Tâm Ly nhìn bộ dáng nghiêm túc của Lưu Chu, nhẹ nhàng gõ đầu nàng một cái, cười cười không nói gì. Thu Hòa, dù sao cũng không thoát khỏi chữ chết. Bất quá nàng muốn câu không chỉ có Phuong di nương mà còn muốn con cả lớn Phuong gia.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tức giận

Edit: Meimei

Tô Diệu Tuyết cho rằng có Phuong di nương tự thân xuất mã đi nhận lỗi cùng cầu hòa với Tô Tâm Ly, Tô Tâm Ly nhất định sẽ cảm động đến rơi lệ, sẽ chủ động dâng trà tuyết cúc và áo choàng chim công cho nên nàng luôn đứng trong Phuong Tĩnh viện chờ Phuong di nương đem đồ vật trở về cho nàng.

Thấy đoàn người Phuong di nương xuất hiện ở cửa, Tô Diệu Tuyết từ trên ghế bật người dậy, vui vẻ nghênh đón, té nhào vào lòng Phuong di nương, nũng nịu nói: "Nương, đồ đâu?"

Phuong di nương ở chỗ Tô Tâm Ly ăn một bụng tức giận và oán khí, về đến chưa kịp uống một hớp trà, Tô Diệu Tuyết đã nhảy ra đòi đồ này nọ, liền thấy buồn bực.

Gần ba năm nay, trừ phi Tô Tâm Ly chủ động mang đồ đến cho Tô Diệu Tuyết thì nếu Tô Diệu Tuyết nhìn trúng cái gì đều có Phuong di nương ra mặt lấy đến. Tô Diệu Tuyết nàng mới không nguyện ý cúi đầu hạ thấp thân phận cao quý của nàng, trong tương lai nàng trở thành người cao quý hơn Tô Tâm Ly một bậc, sẽ không có vết nhơ. Phuong di nương cũng nghĩ như vậy. Bà trước đây khắp nơi bị tiện nhân Trình Lập Tuyết kia chèn ép, cho nên hiện tại bà không muốn con gái của bà giống bà. Cho nên bà phải cố gắng để con gái bà trong tương lai có thể hung hăng dẫm đạp Tô Tâm Ly ở dưới chân, thay bà xả cục tức trong lòng.

Nhưng sự tình hôm nay không giống vậy. Phuong di nương trong lòng lại đầy tức giận. Bà nghĩ Tô Diệu Tuyết thật không có nhãn lực, một điểm cũng không biết sát ngôn quan sắc (Sát ngôn quan sắc: nhìn sắc mặt hoặc qua lời nói đoán ý). Lúc Phuong di nương đang suy nghĩ thì Tô Diệu Tuyết bỗng ngẩng đầu, hoang mang nhìn Phuong di nương: "Di nương, sao vậy?"

Nàng đứng dậy, quét mắt nhìn đám nha hoàn bà từ đi theo phía sau Phuong di nương, trên tay họ đều trống trơn, làm gì có đồ mà nàng muốn?

"Còn không phải tiểu thư keo kiệt, không muốn cho."

Vương mã bất bình cùng tức giận nói. Sau đó đem mọi việc xảy ra trong viện Ly Tâm, thêm dầu dặm muối kể lại, cuối cùng kết luận Tô Tâm Ly keo kiệt bủn xỉn không biết phân biệt nặng nhẹ. Lời nói không có khinh thường như trước đây mà tràn đầy tức giận với Tô Tâm Ly.

Sở dĩ Vương mã bất bình, tức giận như vậy bởi vì bà tự có tính toán của bà. Tô Tâm Ly mặc dù là tiểu thư chân chính của tướng phủ, phía sau còn có phủ Định Quốc Công là chỗ dựa, thân phận tôn quý nhưng ba năm nay nàng chỉ là một vật trang trí, hậu viện của tướng phủ đều do Phuong di nương trông coi. Bà thân là vú nuôi thiếp thân của Phuong di nương, tất nhiên mọi người phải nhìn mặt bà mà làm việc, càng nhiều người muốn vì bà mà làm việc. Hiện tại Tô Tâm Ly trưng ra bộ dáng tiểu thư, sau này người muốn nịnh bợ hiếu bà khẳng định sẽ ít đi, vì vậy Vương mã làm sao không tức giận?

"Nó thật đúng xem mình là chủ tử của tướng phủ, lại dám đối xử với di nương như vậy, thật là buồn cười!"

Tô Diệu Tuyết thay Phuong di nương bất bình, phần nộ đến cực điểm, một bộ dáng nếu Tô Tâm Ly đang đứng trước nàng, nàng nhất định sẽ không khách khí mà quăng cho Tô Tâm Ly hai cái tát. Phuong di nương nhìn Tô Diệu Tuyết bởi vì mình mà tức giận, trong lòng tất nhiên thập phần thỏa mãn, hoàn toàn không còn vẻ hờn giận như lúc này. Thậm chí bà còn có suy nghĩ giống như Vương mã, nghĩ Tô Tâm Ly quá hẹp hòi, chỉ là lá trà mà thôi, dựa vào cái gì nó có mà Tuyết nhi của bà không có?

(Mei nói hai mẹ con nhà này tro trên hết sức a. Mn thấy đúng ko?)

Tô Tâm Ly chết tiệt, cư nhiên dám hạ thấp nàng, nói Tô Diệu Tuyết nàng còn không bằng một thứ nữ của tướng phủ, nàng nhất định sẽ làm cho nó đẹp mặt.

Phủ Định Quốc Công? Nàng sẽ nhìn xem bọn họ còn có thể cản trở được bao lâu. Đợi nàng lên làm nương nương nhất định phải để hoàng thượng đem tất cả bọn họ đem ra chém.

"Lý má, đều là tại ý kiến hay của người!"

Tô Diệu Tuyết phần hận trừng mắt nhìn Lý má. Nếu không phải tại bà, Phung di nương cũng sẽ không làm cái chuyện tới cửa cầu hòa. Hiện tại thì hay rồi, khổ ước bán thân đều giao đến tay Tô Tâm Ly, Phung di nương nửa điểm cũng không mò được chỗ tốt, còn bị Tô Tâm Ly trách mắng trước mặt hạ nhân, sau này ở tướng phủ uy tín của Phung di nương sẽ càng bị giảm bớt, còn có trà tuyết cúc và áo khoác chim công của nàng nữa, càng nghĩ Tô Diệu Tuyết càng tức giận muốn học máu.

"Di nương, nếu tiểu tiện nhân kia không biết xấu hổ như vậy, chúng ta cũng đừng thụ động. Nó có cái gì mà làm ra vẻ, không phải là ý vào có phủ Định Quốc Công chống lưng làm chỗ dựa vững chắc sao? Đây là tướng phủ a."

Phung di nương kéo tay Tô Diệu Tuyết, nhẹ nhàng vỗ vỗ. Hai người cùng đi đến bàn ngồi xuống, nha hoàn liền nhanh chóng dâng trà. Phung di nương nhấp một hớp liền buông, trong miệng của bà vẫn còn hương khí của trà tuyết cúc, hiện tại uống trà này liền thấy không có tư vị gì. Tô Diệu Tuyết ngồi thấy mùi trà liền nhớ đến mùi trà tuyết cúc nhân nhật lúc sáng. Hai mẹ con đều có cùng suy nghĩ đồ vật gì đó của Tô Tâm Ly là tốt nhất.

Tiểu thư không phải là đích nữ của tướng phủ sao? Có có phủ Định Quốc Công làm chỗ dựa. Trong thành kinh lăng này, ngoại trừ công chúa, quận chúa của hoàng thất, có ai có thể so sánh với tiểu thư tôn quý? Tướng phủ thì thế nào? Không phải hoàng thượng cũng phải kiêng kỵ phủ Định Quốc Công ba phần sao? Chứ đừng nói chỉ đến một tể tướng. Đối với khẩu khí cao cao tại thượng của Tô Diệu Tuyết, Lý má rất không đồng tình nhưng không có biểu lộ bất mãn gì ra ngoài: "Lúc tiểu thư được cứu, ở phủ Định Quốc Công một ngày, chắc là Văn lão phu nhân đã nói với nàng một vài điều, để cho nàng với phu nhân có hiểu lầm cho nên mới xảy ra chuyện lần này. Thường ngày tiểu thư cùng phu nhân đi lại thân cận, lần này xảy ra chuyện, tất nhiên trong lòng ít nhiều cũng tức giận, tự nhiên sẽ không cư xử thân cận như thường ngày. Chờ phu nhân gạt bỏ hiềm nghi, chứng minh mình trong sạch, tiểu thư nhất định sẽ giống như trước đây, đối với phu nhân ngàn ý trăm thuận." Người muốn giết người ta còn muốn người ta tặng đồ tốt cho người. Cho dù là kẻ ác cũng không làm như vậy, huống chi tiểu thư đâu phải kẻ ác.

Trước đây Phung di nương luôn ngầm thiết kế tính toán tiểu thư. Nếu không phải nha hoàn muốn nịnh bợ phu nhân đi trêu đùa tiểu thư thì cũng làm chút chuyện nhỏ lừa gạt tiểu thư, nhưng lần này không giống trước đây.

Lão phu nhân phủ Định Quốc Công vốn không thích Phung di nương, không đồng ý để tiểu thư với bà ấy đi lại quá thân thiết. Lần này tiểu thư ở bên đó 1 đêm trở về, bà chắc chắn lão phu nhân đã phân tích cho tiểu thư không ít, hơn nữa sự tình trên bữa tiệc sinh thần của tướng gia tối hôm qua, phạm là người có đầu óc đều có thể đoán được chuyện lần này cùng Phung di nương không thoát khỏi quan hệ. Lúc này, Phung di nương nên mười phần thành ý đến cửa lấy lòng. Nhưng hết lần này đến lần khác bà ấy không thành thật, còn mở miệng đòi đồ này nọ. Nghĩ đến tình hình kia, Vương mã còn thay chủ tử nhà mình tức giận, bà ta mặt phải dày bao nhiêu mà dưới sự tình này còn làm chuyện này nọ.

Phung di nương cho người bắt cóc tiểu thư, bà vốn không đồng ý, nghĩ quá mức mạo hiểm. Tiểu thư cùng Phung di nương, Tuyết tiểu thư thân cận, ba tháng sau Phung di nương nhất định sẽ như ý nguyện lên làm phu nhân tướng phủ và Tuyết tiểu thư cũng sẽ trở thành đại tiểu thư tướng phủ. Nhưng bây giờ, hết thảy tất cả đều bị hủy. Lý má nghĩ Phung di nương quá nóng nảy, không như trước đây có thể bình tĩnh nhẫn nhịn. Bất quá bây giờ nói những lời này chỉ chọc cho Phung di nương thêm bất mãn, bà ấy cũng không phải là người có thể chịu ngồi nghe lời khuyên, chỉ trích của người khác.

"Phu nhân, chuyện của Thu Hòa, Lục hoàng tử đã bẩm tấu lên hoàng thượng. Ngày kia là ngày xét xử, nếu như nó nói những lời không nên nói, phu nhân sẽ gặp bất lợi lớn." Đối với Lý má mà nói, đây mới là việc khó giải quyết nhất. Nếu như Thu Hòa đem kế hoạch của Phung di nương nói ra, đến lúc đó không chỉ vị trí phu nhân tướng phủ mà sợ rằng ngay cả mạng Phung di nương cũng khó bảo toàn, mà bà là nữ mẫu của Phung di nương cũng đừng nghĩ đến kết quả tốt.

"Hô ly tính!"

Tô Diệu Tuyết hừ một tiếng, ghen tị mười phần. Nghĩ đến gương mặt của Tô Tâm Ly, càng nghiến răng tức giận, hận không thể đem một đao về vài nhát lên gương mặt đó, lại đem đôi mắt như hai viên trân châu kia móc ra, để xem sau này nó làm thế nào để đi quyến rũ nam nhân.

"Chuyện của Thu Hòa, ta tự có tính toán."

Phụ thân và ca ca bên kia sáng sớm đã sai người đến nói với bà chuyện của Thu Hòa bọn họ sẽ giải quyết.

"Lý má, người nói xem, theo ý người, hiện tại làm thế nào để có thể xóa bỏ hiềm nghi, làm cho tiểu thư một lần nữa tin tưởng ta?"

Lý má rũ mắt, sau đó nhú mày, rành mạch nói: "Phu nhân không phải muốn nhân cơ hội này làm cho mọi người trong phủ đối với tiểu thư tránh còn không kịp? Sau đó làm cho nàng càng thân cận với di nương hơn sao?" Tuy rằng cách làm của Phung di nương có chút nóng vội thế nhưng ý nghĩ cũng không sai biệt.

Phung di nương trầm tư trong chốc lát, trong mắt liền tràn đầy âm ngoan cùng tính toán. Sau đó ôm Tô Diệu Tuyết vào trong ngực, cười ra tiếng: "Diệu Tuyết, người hãy nhìn xem, nương đã nghĩ ra được biện pháp tốt, nhất định cho người xa cục tức trong lòng."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Giao chiến trong bữa cơm

Đến tối, các chủ tử trên dưới tướng phủ đều cùng nhau ngồi ăn cơm. Tô Tâm Ly nhìn một đám người ở phía xa, khoe miệng khẽ nhếch. Nàng lại một lần nữa cảm thấy, được sống lại lần này, cùng địch nhân đấu đá, nhìn địch nhân kinh ngạc, cảm giác thật tốt.

“Phượng di nương, người đang ngồi ở vị trí của ta.”

Hôm nay Tô Tâm Ly mặc áo thêu bách điệp (Bách điệp: trăm con bướm) viền màu xanh lam nhạt, phía dưới mặc một cái váy màu trắng thêu hoa mai, bên ngoài khoác áo choàng màu đỏ được viền một lớp lông chồn trắng trên cổ áo, một chút tạp sắc cũng không thấy. Vừa nhìn là biết đây là đồ thượng đẳng được lấy từ phủ Định Quốc Công. Dưới ánh đèn, dung nhan Tô Tâm Ly tựa như bạch ngọc, đẹp không thể tả, quý không gì bằng.

Nàng đi đến trước mặt Phượng di nương, chỉ chỉ vị trí bà ta đang ngồi, mắt hơi rũ xuống trong mắt nổi lên một tầng hơi nước, cùng với gương mặt trắng nõn kia, dưới ánh đèn dịu dàng, có một loại đẹp kinh tâm động phách, ngay cả người luôn tự nhận mình có khuôn mặt đẹp nhất trong tướng phủ là Thất di nương cũng phải cảm thấy mặc cảm tự ti.

“Cái gì của người, vị trí của người ở kia!”

Tô Tịch Nguyệt ngồi bên cạnh Tô Diệu Tuyết nở miệng cười, chỉ chỉ một vị trí cách chỗ Phượng di nương đang ngồi rất xa, ánh mắt nhìn về phía Tô Tâm Ly tràn đầy khinh thị và xem thường. Chuyện xảy ra ở viện Ly Tâm ngày hôm qua và hôm nay nàng đều đã nghe qua một ít, nhưng dù sao cũng không tận mắt nhìn thấy vì vậy Tô Tịch Nguyệt nghĩ là những hạ nhân kia rất khoa trương. Ấn tượng của nàng đối với Tô Tâm Ly vẫn không thay đổi, ở trong mắt nàng, Tô Tâm Ly là một người nhát như chuột, trầm mặc ít nói như người tàng hình, ai cũng có thể đạp một cước đánh lấy vị trí đích tiểu thư tướng phủ.

Lúc dùng cơm, an bài vị trí rất quan trọng. Tô Bác Nhiên là chủ gia đình, còn là tướng gia nên vị trí ở giữa nhất định là của ông ta. Mà hai vị trí trái phải bên cạnh ông cũng có sự khác biệt, nói về vị trí phía bên trái, Phượng di nương ngồi vị trí đó có nghĩa là địa vị của bà trong tướng phủ cao hơn Tô Tâm Ly.

Từ lúc Tô Tâm Ly mười tuổi đến nay, Phượng di nương vẫn luôn chiếm vị trí của Tô Tâm Ly. Trước đây nàng không hiểu những chuyện này hơn nữa lúc đó nàng thấy bất quá cũng chỉ là một chỗ ngồi mà thôi cũng không có để trong lòng, kết quả chính là Phượng di nương đem tất cả sự ban ơn của nàng biến thành điều hiển nhiên.

Trong lòng Phượng di nương không phải cũng nghĩ như vậy sao? Vì vậy lúc Tô Tâm Ly đi đến nói bà ta đang ngồi vị trí của nàng, bà ta mới sùng sốt.

“Nhị tiểu thư là bị choáng váng sao? Tướng phủ không có phu nhân, tiểu thư là đích nữ của tướng phủ, toàn bộ tướng phủ, ngoại trừ Tướng gia, còn ai có thể tôn quý hơn tiểu thư, vị trí kia tất nhiên là của tiểu thư. Trước đây ta đã cảm thấy kì quái, di nương mặc dù được sủng ái nhưng làm sao có thể so sánh cùng với tiểu thư.”

Liễu di nương cầm khăn tay, mỉm môi cười ra tiếng. Tiếng nói như chim hoàng anh xuất cốc, ôn nhu mềm mại. Tô Tâm Ly liếc mắt nhìn Liễu di nương, một nữ nhân mềm mại đáng yêu, nam nhân nhìn nhất định sẽ động tâm.

Tô Bác Nhiên mưu cầu danh lợi và quyền thế quan trường, cũng không phải là một nam tử ham mê nữ sắc. Tướng phủ tông cộng có bảy vị di nương, đã chết hai người, hiện tại chỉ còn năm người.

Tô Bác Nhiên điểm phúc không ít, mấy vị di nương đều có nhan sắc phong thái xuất sắc. Mấy vị di nương đang ngồi cũng đều hướng tầm mắt đến Liễu di nương. Nàng là người trẻ tuổi nhất trong số mấy vị di nương, cũng là người xinh đẹp nhất. Nàng đã từng thấy qua vũ đạo của Liễu di nương. Lúc múa, vòng eo tinh tế dong đưa mềm mại tựa như cành dương liễu trong gió. Liễu phiêu phiêu đúng là danh phủ kỳ thực (danh xứng với thực). Nàng vào tướng phủ đã đượ khoảng 3 tháng, cực kỳ được sủng ái. Mặc dù cha của nàng là một người canh giữ biên quan, miễn cưỡng cũng có thể tính là một tiểu quan, so với Tử di nương và Lục di nương tốt hơn rất nhiều cho nên nàng cũng thập phần kiêu ngạo.

“Phượng di nương chờ phụ thân đến thay người chủ trì công đạo sao?”

Tô Tâm Ly hừ lạnh một tiếng. Nàng đòi trước dù sao cũng làm hoàng hậu mấy năm, mặt trầm xuống đi đến, chân mày giương lên, tự nhiên có một cỗ uy nghi toát lên.

“Muội muội, bất quá chỉ là một chỗ ngồi mà thôi.”

Tô Diệu Tuyết giận dữ. Cái vị trí này biểu thị địa vị trong tướng phủ, nàng tất nhiên không muốn Phượng di nương đứng dậy, nhường cho Tô Tâm Ly.

“Bất quá chỉ là một chỗ ngồi, không bằng Tuyết tiểu thư và ta đổi chỗ ngồi với nhau?”

Liễu di nương vào phủ mấy tháng tất nhiên không biết mối quan hệ thật sự của Tô Diệu Tuyết và Phượng di nương, chỉ biết nàng ta là dưỡng nữ của tướng phủ, nhìn chường mắt, thậm chí còn khinh thường nàng ta. Chỉ là một dưỡng nữ mà thôi, so với thứ nữ còn thấp kém hơn, còn dám cùng tiểu thư tranh giành.

Trước mặt mọi người, Liễu di nương vừa mới vào tướng phủ luôn bị Phụng di nương chen ép, nhưng bởi vì được sủng ái nên loại chen ép này cũng không đáng kể. Mặc dù nghe không ít tin đồn trong tướng phủ nhưng nàng cũng đã nhiều lần gặp qua loại chuyện này cho nên nàng còn phân biệt được bên nào nặng nhẹ.

“Không phải Phụng di nương ngồi lâu chân mềm không đứng lên nổi, có muốn muội muội giúp tỷ tỷ không?”

Liễu Phiêu Phiêu nói xong liền đứng lên.

Đều là di nương, lão bà Phụng di nương này dựa vào cái gì mà ở trước mặt các nàng thể hiện tư thế tài trí hơn người. Liễu Phiêu Phiêu nàng không phục. Thọ yến tối hôm qua, tướng gia đã đáp ứng cho nàng tham gia, lại bị Phụng di nương đụng tay đụng chân, bà ta rõ ràng là sợ nàng đoạt đi danh tiếng. Hôm nay Tô Tâm Ly muốn làm khó dễ bà ta, tất nhiên nàng cũng muốn thừa cơ hội này hảo hảo chế ngự Phụng di nương một phen.

Vị trí kia, mình ngồi là tốt nhất nhưng để cho Phụng di nương ngồi, không bằng để tiểu thư ngồi, dù sao tiểu thư cũng là đích nữ tướng phủ còn là tôn nữ của phủ Định Quốc Công. Mặc dù chỉ là ngoại tôn nữ nhưng Định Quốc Công và Định Quốc Công phu nhân đều đối xử với tiểu thư còn tốt hơn thân nhi tử, cháu trai của họ. Hơn nữa nghe nói Lục hoàng tử còn có ý với tiểu thư, với thân phận của tiểu thư nhất định có thể làm Vương phi. Người như vậy, chỉ có kẻ ngốc mới cùng nàng đối địch.

“Là thiếp thân không có quy củ.”

Phụng di nương đứng lên, mắt rũ xuống cũng không thể che nổi âm ngoan trong đáy mắt bà, cho người khác ý, đợi lát nữa xem người làm như thế nào. Tô Tâm Ly nhìn dáng dấp ăn nhấm của bà ta, trên gương mặt đó lại mang theo bộ dáng cung kính, không khỏi muốn cười. Toàn bộ tướng phủ, nói về diễn trò, có ai có thể so được với Phụng di nương.

Lúc muốn ngồi xuống vị trí mà Tô Tâm Ly đã ngồi trước đây, Liễu di nương lại đột nhiên hảo tâm nhắc nhở: “Phụng di nương, vị trí đó chỉ có tiểu thư chân chính mới được ngồi.”

Phụng di nương cũng không có ngồi xuống, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua mấy thứ nữ: “Các người ai muốn ngồi?”

Tứ di nương vội nói: “Những nha đầu này lỗ mãng, không thể phục vụ tướng gia chu đáo. Tỷ tỷ đi theo tướng gia nhiều năm như vậy, tướng gia nhất định đã quen thuộc tỷ tỷ hầu hạ.”

Phụng di nương nghe vậy, nhất thời tối tăm trong mắt tiêu tán không ít, giận dữ quét mắt nhìn Thất di nương. Cái nữ nhân đáng chết, ý mình được sủng ái dám ngỗ nghịch bà. Xem nàng còn có thể được sủng ái bao lâu. Thực sự ở đời trước, Phụng di nương lên làm phu nhân không lâu, Liễu di nương liền bị gán tội danh thông dâm.

Tô Tâm Ly nhìn bộ dạng nọt nọt của Tứ di nương, nhàn nhạt nở nụ cười. Tứ di nương trước kia là nha hoàn thiếp thân của Phụng di nương. Lúc Tam di nương Cao Di Đình mới vào phủ so với Liễu di nương còn được sủng ái hơn vì dù sao Tam di nương cũng là đích thứ nữ của hộ bộ thị lang. Phụng di nương lúc đó sợ thất sủng liền để nha hoàn của mình quyến rũ Tô Bắc Nhiên.

Tứ di nương có hai nữ nhi, là một đôi song bào thai tỷ muội Tô Tịch Nguyệt và Tô Tiên Nguyệt, năm nay 10 tuổi.

Tô Tịch Nguyệt lớn lên bên cạnh Phụng di nương, cho nên Phụng di nương nói gì nàng ta đều nghe nấy, làm việc chưa bao giờ dùng đại não mà suy nghĩ. Đời trước và đời này, phẩm hạnh đều như nhau, không ít lần giúp Phụng di nương và Tô Diệu Tuyết đối phó nàng, cho nên đời này, Tô Tâm Ly nàng nhất định phải đòi cả vốn lẫn lãi.

“Thu Ba, đổi ghế cho ta.”

Phụng di nương nghe vậy, sắc mặt tái xanh tràn đầy tức giận, bà là ôn dịch sao? Bà đã ngồi qua cái ghế này thì cần phải đổi sao? Đây rõ ràng là đang vũ nhục bà.

Thu ba hiện tại không dám chống lại mệnh lệnh của tiểu thư, đi đến đem cái ghế Phụng di nương đã ngồi qua ra, sau đó bưng cái ghế khác đem đến, Tô Tâm Ly lúc này mới ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tâm kế của di nương

Edit: Meimei

"Nghe nói nhị tỷ trên đường đi dâng hương gặp phải bọn giặc cướp. Lũ giặc cướp này thường cực kỳ hung ác, lại chưa nhìn thấy nữ nhân bao giờ, thấy ai cũng đòi bắt về làm áp trại phu nhân. Nhị tỷ, bọn người kia lúc thấy tỷ có chảy nước miếng nhìn tỷ chằm chằm không chớp mắt? Nhị tỷ có thể bình an trở về quả thực huyền diệu."

Tô Tiên Nguyệt kéo kéo ống tay áo Tô Tịch Nguyệt. Thế nhưng Tô Tịch Nguyệt không để ý đến nàng, trái lại còn trừng mắt nhìn muội muội mình. Không thấy Phương di nương đang bị ăn thua thiệt sao? Nếu như lúc này nàng thay bà ấy châm chọc Tô Tâm Ly, Phương di nương còn có thể không cho nàng chỗ tốt? Phương di nương nói chờ bà ấy trở thành phu nhân sẽ đem nàng dưới danh nghĩa của bà ấy, đến lúc đó nàng thành đích nữ của tướng phủ nhất định sẽ được gả cho gia đình tốt. Cho nên trước đó nàng phải biểu hiện tốt.

"Muội muội nếu muốn biết, lần sau gặp chẳng phải sẽ rõ ràng sao? Nhưng cũng không biết muội muội có vận khí cùng phúc trạch giống ta hay không?"

Tô Tâm Ly cười khê, tựa hồ nàng chính là ân sủng của ông trời, thân phận con vợ cả, được một nhà ngoại tử phụ thương yêu, sau khi chết thảm còn có cơ hội sống lại để báo thù. Đồi trước là nàng nhận thức sai phần quan tâm này, đời này nàng sẽ không lại ngu ngốc như vậy.

"Muội muội năm nay mới mười tuổi đã muốn lập gia đình?"

Hà di nương nghe vậy, sắc mặt tái xanh, đây rõ ràng là trù ẻo Tịch Nguyệt của nàng bị người ta bắt cóc về làm phu nhân. Chờ Phương di nương lên phủ chính, Tịch Nguyệt của nàng chính là đích nữ, đến lúc đó nhất định phải làm phu nhân của thế gia công tử.

"Ai nói là ta muốn gả, ta nói là người!"

Tô Tịch Nguyệt thấy Tô Tâm Ly hiểu sai ý của mình, tức giận đứng lên, chỉ tay vào mặt Tô Tâm Ly nói.

Tô Tâm Ly nghe vậy vẫn ưu nhã thương thức ly trà trước mặt, trên mặt không nhìn ra một tia hờn giận nào, nhìn hai người Phương di nương và Tô Diệu Tuyết vừa sốt ruột vừa tức giận. Tướng gia (cha) sắp đến, lúc này cần phải làm cho Tô Tâm Ly và Tô Tịch Nguyệt gây gổ với nhau, đến lúc tướng gia (cha) đến nhất định sẽ cảm thấy nàng không có tác phong, giáo dưỡng của một đích nữ. Bởi vì những chuyện xảy ra hai ngày nay, trong lòng ông ấy vốn đã có bất mãn với Tô Tâm Ly, lúc này lại có thêm một cây đuốc nữa, không phải sẽ bùng cháy sao?

"Muội muội, ta niệm tình người tuổi còn nhỏ, hôm nay không tính toán với người. Người nếu muốn gả tốt thì phải chú ý lời nói cùng việc làm của mình. Nếu đức hạnh này của người bị các phu nhân khác nhìn thấy..." Như vậy chính là người đàn bà đánh đá không biết tôn ti trên dưới, ai dám lấy?

Tô Tâm Ly vẻ mặt ôn hòa nhàn nhạt cười ra tiếng. Tô Tịch Nguyệt nhìn thấy Tô Tâm Ly vẫn đậm phong khí như vậy trong lòng càng thêm tức giận. Bình thường nàng ở trước mặt Tô Tâm Ly kiêu ngạo đã thành thói quen, cũng không quản đang trong trường hợp nào, nhìn không được nói: "Tô Tâm Ly, người có ý gì?"

"Các người đang cái làm gì?"

Tô Bác Nhiên vừa đến thì thấy một màn này, lập tức nhíu mày quát.

Hà di nương và Tô Tịch Nguyệt vừa nghe liền sợ hãi, sắc mặt trắng bệch. Hà di nương phản ứng nhanh, dùng tốc độ nhanh nhất kéo kéo xiêm y của Tô Tịch Nguyệt. Tô Tịch Nguyệt biết ý lập tức ủy khuất khóc ra tiếng.

Tô Bác Nhiên thấy thế nhất thời không vui nhìn Tô Tâm Ly: "Ly nhi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

Đứa trẻ khóc tắt nhiên có mẹ dỗ cũng có cha đau.

"Chỉ là tỷ muội ầm ĩ với nhau mà thôi."

Phương di nương đứng lên, hảo tâm thay Tô Tâm Ly giải thích. Nhìn giống như là thay Tô Tâm Ly giải thích, kì thực chính là trực tiếp đổ tội danh lên đầu nàng. Cùng thử muội tính toán chỉ li, chuyện này nếu bị đồn ra ngoài sẽ không tốt. Nhưng chỉ cần thanh danh của Tô Tâm Ly bị hủy, thêm một Tô Tịch Nguyệt cũng không sao.

"Tướng gia, ngài đã tới."

Liễu di nương đứng lên, sau đó lách eo nhỏ tinh tế đi đến trước mặt Tô Bác Nhiên, kéo cánh tay ông: "Nhị tiểu thư phát hỏa với tiểu thư thật không nhỏ, làm hại thiếp sợ chết khiếp."

Liễu di nương cọ xát trên người Tô Bác Nhiên. Đem chuyện Tô Tịch Nguyệt tranh chấp với Tô Tâm Ly nói ra. Trước mặt nhiều người như vậy, nàng cũng ăn ngay nói thật, không thêm mắm dặm muối. Chỉ là khuôn mặt đỏ bừng, muốn nói lại thôi cũng làm cho mọi người nghĩ những điều Tô Tịch Nguyệt làm rất không hợp với thân phận của mình.

"Tướng gia, nhị tiểu thư mới mười tuổi, nói ra những câu như vậy, thiếp nghe cũng thấy xấu hổ."

Liễu di nương nói xong lại cọ cọ trên người Tô Bác Nhiên, mặt càng thêm đỏ lợi hại, nhìn Tô Bác Nhiên tâm viên ý mã.

"Phụ thân, ta không có."

Tô Tịch Nguyệt không thấy mình sai chỗ nào, thấy Tô Bác Nhiên nhìn mình như vậy nhất thời sợ hãi, ngưng khóc mà hốt hoảng lắc đầu biện giải.

"Phụ thân."

Tô Tâm Ly đứng dậy, đi đến trước mặt Tô Bác Nhiên, phúc thân: "Mẫu thân mắt sớm, phụ thân đến bây giờ vẫn còn chưa tái giá, lại bận rộn nhiều việc.... Thân là đích nữ của tướng phủ tất nhiên phải gánh vác trách nhiệm dạy dỗ muội muội. Đều là con làm một tỷ tỷ không tốt, không dạy dỗ tốt nhị muội. Nhị muội năm nay đã mười tuổi, qua vài năm nữa là có thể nghị hôn. Nếu nàng vẫn là bộ dáng này, nữ nhi lo lắng những phu nhân thế gia sẽ không thích, đối với thanh danh của phụ thân cũng không tốt."

Tô Tâm Ly rũ mắt, nói những câu đều xuất phát lấy đại cục làm trọng. Mặc dù không có roi lệ nhưng vẻ mặt lại hiện lên ủy khuất so với Tô Tịch Nguyệt còn nhiều hơn.

"Người nói vậy!" Tô Tịch Nguyệt càng sốt ruột nói.

Lập tức Tô Bác Nhiên càng thấy không thích hành động của Tô Tịch Nguyệt.

"Đều là nữ nhi sai."

Tô Tâm Ly cúi đầu càng thấp hơn.

"Việc này không phải do con. Tịch nhi, người có biết sai? Thân là một thứ muội, không tuân phục dạy dỗ của đích tỷ chính là dĩ hạ phạm thượng. Hà di nương, người nuôi dạy hài tử như vậy?"

Tô Bác Nhiên nâng Tô Tâm Ly đứng dậy: "Ủy khuất con." Nói xong ông liền cầm tay Tô Tâm Ly, dẫn nàng đến ngồi vị trí phía bên tay trái mình. Phụng di nương thấy một màn như vậy tức giận muốn nổ tung. Vốn là vị trí của bà, Tô Bác Nhiên làm như vậy, rõ ràng ngầm thừa nhận địa vị của Tô Tâm Ly ở tướng phủ cao hơn bà.

Bà cắn răng, trừng mắt nhìn Tô Tịch Nguyệt và Hà di nương. Một đám vô dụng. Tô Tịch Nguyệt nhìn bộ dáng Phụng di nương tức giận như hung thần ác sát, sợ hãi rụt cổ, cực kỳ không cam lòng liếc nhìn Liễu di nương. Đều do Liễu di nương đáng chết này, nếu không phải do nàng ta nói, phụ thân đã sớm trừng phạt Tô Tâm Ly.

"Nhị tiểu thư, người trừng ta làm gì?"

Liễu Phiêu Phiêu lần nữa sợ hãi nhào vào lòng Tô Bác Nhiên.

"Người đâu, đem nhị tiểu thư dẫn đi. Tính tình không tốt như vậy cần phải tu thân dưỡng tính thật tốt. Từ hôm nay trở đi, cấm túc một tháng, hảo hảo đọc thuộc thi thư, lễ ký, chép phạt Nữ giới một trăm lần. Ly nhi, con là vừa đích nữ của tướng phủ, vừa là trưởng tỷ, cần phải tốn nhiều tâm tư với đệ đệ, muội muội." Đây chính là cho Tô Tâm Ly quyền quản giáo đệ đệ, muội muội.

"Tướng gia!"

"Tướng gia!"

Phụng di nương và Hà di nương hai người trầm miệng một lời.

"Lo lắng cái gì, còn không đem con gái người dẫn đi."

Tô Bác Nhiên liếc mắt nhìn Phụng di nương, hướng Hà di nương bất mãn la rầy một tiếng liền bắt đầu an ủi Liễu di nương như con thỏ nhỏ bị thương trong lòng. Tô Tâm Ly cau môi cười. Nam nhân quả nhiên đều thích nữ nhân mềm mại.

Tô Tịch Nguyệt khóc sụt sùi bị mang đi.

"Tướng gia, tiểu thư thật sự rất đẹp. Lúc này tiểu thư khoác áo choàng từ bên ngoài đi vào, thiếp còn tưởng là tiên nữ hạ phàm, làm thiếp nhìn đến ngây người."

Liễu di nương giống như làm nũng, đôi mắt thu thủy dịu dàng nhìn Tô Bác Nhiên. Mà Phụng di nương lại hận không thể làm cho khuôn mặt kia cao thành hoa. Bất quá chỉ là mong muốn, hiện tại Liễu di nương đang được sủng, bà nào dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Nếu là Liễu di nương mặc vào nhất định càng thêm xinh đẹp. Chỉ là áo khoác này ta đã mặc qua..."

Tô Tâm Ly một bộ dáng đắn đo. Liễu Phiêu Phiêu vốn rất vui vẻ, nghe Tô Tâm Ly nói vậy nhất thời không vui. Nàng quả thực rất thích áo choàng kia của Tô Tâm Ly, thế nhưng Tô Tâm Ly luyến tiếc, còn tìm mượn cớ tìm lý do như vậy.

"Chỗ ta có một cái kiểu dáng cũng không sai biệt lắm, còn chưa có mặc qua. Di nương nếu thích, ngày mai ta sẽ cho người đem qua cho người."

"Thiếp liền ở chỗ này tạ ơn tiểu thư."

Liễu di nương sợ Tô Tâm Ly đổi ý, cung kính đứng dậy hướng Tô Tâm Ly hành lễ.

Tô Tâm Ly mỗi lần đưa ra đều là đồ tốt. Nàng sao lại không thích chứ cho dù cho nàng đồ đã mặc qua, chứ đừng nói chỉ tới đồ mới. Tiểu thư và Phụng di nương đối nghịch, mặc dù không quen thân với nàng nhưng bởi vì không muốn đối phương chiếm chỗ tốt liền cho nàng. Tiểu thư không hổ là tiểu thư, quả nhiên rất hào phóng.

Tô Diệu Tuyết và Phương di nương nghe vậy rất bất bình. Các nàng bất quá chỉ hỏi xin một lá trà mà thôi, nó keo kiệt không cho, thế mà hiện tại ở chỗ này lại giả bộ hào phóng. Quả thực ghê tởm.

Tô Tâm Ly cười nhạt: "Liều di nương nếu muốn tạ ơn, sau này phải hầu hạ phụ thân thật tốt."

Có loại gió nào mà lợi hại hơn gió thổi bên tai? Phương di nương có thể, nàng không thể cho nên nàng phải tìm người thay nàng thổi.

Nàng muốn đối phó Tô Bác Nhiên, thế nhưng chỉ cần nàng còn ở lại tương phủ ngày nào nàng sẽ phải lấy lòng người phụ thân này, đem ông ta và Phương di nương cùng chết với nhau, như vậy không phải rất thú vị sao?

Mọi người cùng nhau ngồi xuống. Rất nhanh có tỳ nữ bưng thức ăn lên. Và tất nhiên khác với lần trước, chén canh được bưng lên khác với những lần trước.

Lúc tỳ nữ đứng bên cạnh giúp Tô Tâm Ly lấy canh, một mùi thảo dược xông vào mũi nàng. Bởi vì đời trước thân thể không tốt, hầu như mỗi ngày đều phải uống thuốc, có câu bệnh lâu thành y, nàng mặc dù không phải là đại phu thế nhưng đối với mùi thuốc nàng rất nhạy cảm.

Tô Tâm Ly cúi đầu liếc nhìn chén canh của mình, lại liếc nhìn Phương di nương ngồi cách đó không xa. Tuy rằng bà ta đã cố gắng che dấu nhưng nàng vẫn thấy được trong mắt bà ta ẩn chứa nồng nặc chờ đợi và căp bách.

"Ly nhi, thân thể ngươi không tốt, còn bị kinh hách, phải bồi bổ nhiều. Đây là di nương cố ý nói trừ phòng (phòng bếp) làm cho ngươi."

Nàng biết mà, Phương di nương sao có thể là loại người dễ dàng từ bỏ ý đồ? Cho dù bà ấy có thể nhịn được nhưng Tô Diệu Tuyết thì không.

Tô Tâm Ly cười cười, cầm cái muỗng lên khuấy khuấy chén canh, sau đó đưa đến trước mặt Tô Bác Nhiên.

"Phụ thân ngày thường bận rộn chuyện triều chính, nữ nhi chỉ hận mình không phải là thân nam nhi có thể vì phụ thân phân ưu. Nữ nhi hôm nay liền mượn hoa hiến phật, chén canh này coi như nữ nhi hiếu kính phụ thân. Phụ thân nếu thích, nữ nhi liền học, mỗi ngày đều vì phụ thân nấu canh bồi bổ."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Di nương tính kế, Tướng gia trúng chiêu

Edit: Meimei

"Phụ thân ngày thường bận rộn chuyện triều chính, nữ nhi chỉ hận mình không phải là thân nam nhi có thể vì phụ thân phân ưu. Nữ nhi hôm nay liền mượn hoa hiến phật, chén canh này coi như nữ nhi hiếu kính phụ thân. Phụ thân nếu thích, nữ nhi liền học, mỗi ngày đều vì phụ thân nấu canh thuốc."

"Tướng gia là có phúc khí. Tiểu thư không chỉ xinh đẹp còn đối với tướng gia một mảnh hiếu tâm."

Từ trước đến nay, cho dù Trình Lập Tuyết không mất sớm, Tô Tâm Ly tuy rằng tôn trọng người phụ thân này nhưng không thân cận lắm. Sau khi Trình Lập Tuyết mất, bỏ qua hai ngày này, Tô Tâm Ly và Tô Bác Nhiên nói chuyện với nhau tổng cộng không quá 10 câu, nàng cũng chưa bao giờ có hành động hiếu thuận nào, còn có số lần Tô Bác Nhiên xem Tô Tâm Ly như tiểu tâm can hận không thể ôm vào lòng là không có. Cho dù hành động của Tô Tâm Ly chỉ là mượn hoa hiến phật, Tô Bác Nhiên vẫn cảm thấy thỏa đáng không gì sánh được, trong lòng còn có cảm giác thành tựu.

Người của phủ Định Quốc Công khinh thường ông thì thế nào, chẳng phải ngoại tôn nữ mà bọn họ yêu thương nhất nâng niu trong lòng bàn tay còn phải cung kính trước mặt ông sao. Đối với sự hầu hạ của Tô Tâm Ly, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt. Tô Bác Nhiên còn có một loại cảm giác đang giảm toàn bộ người Định Quốc Công phủ rất vui vẻ.

"Thế nhưng chén canh này là ta phân phó trừ phòng vì tiểu thư mà đặc biệt chuẩn bị."

Phương di nương mắt thấy chén canh được Tô Tâm Ly đưa đến trước mặt Tô Bác Nhiên, trong lòng liền hoảng hốt, vội vàng mở miệng can ngăn. Chén canh này, tuyệt đối không thể để cho tướng gia uống.

"Phương di nương, ngươi đây là có ý gì?"

Tô Tâm Ly quay đầu, mù mịt nhìn Phương di nương, chỉ là sâu đôi mắt là sự hả hê, chế nhạo tự lấy đá đập chân mình.

Đáng đời!

"Canh này chỉ có thể dành cho ta uống sao? Chỉ cho phép Phương di nương chiếu cố phụ thân? Ta là nữ nhi thì không thể hiếu thuận phụ thân sao? Phụ thân khổ cực như vậy, mỗi ngày nên ăn nhiều một ít đồ bổ dưỡng."

Phuong di nương bị Tô Tâm Ly nói vậy có chút không được tự nhiên, trong lòng càng hoảng loạn. Nó hành động như vậy là vô tình hay cố ý? Không phải nó đã biết cái gì chứ? Phuong di nương nhìn chăm chăm Tô Tâm Ly. Gương mặt xinh đẹp kia đậm đau mắt bà, cặp mắt đen mị nhân lại tràn đầy nghi hoặc và vô tội cũng dần dần làm cho bà yên lòng lại. Nó chắc không biết gì đâu, tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi.

Tô Diệu Tuyết liếc nhìn Phuong di nương ngồi bên cạnh, lại nghĩ tới chuyện tình lúc nãy ở Phuong Tĩnh viện Phuong di nương đã nói với nàng, trong lòng nhất thời có dự cảm không tốt. Phuong di nương lúc này cũng nhìn về phía nàng, gật đầu với nàng, ngầm thừa nhận phỏng đoán của nàng là đúng. Tô Diệu Tuyết cảm tức, thầm mắng Phuong di nương là phế vật, nói thì hay lắm. Nhưng lúc này nàng chỉ có thể nhìn còn phải đảm bảo ngọn lửa này không lan tới Phuong di nương.

"Muội muội là đích nữ duy nhất của tướng phủ, thân phận tôn quý. Di nương chỉ là lo lắng cho thân thể muội muội, muội không nên phụ tấm lòng của di nương."

Thanh âm xinh đẹp của Tô Diệu Tuyết, bộ dáng lại càng ngây thơ, người ngoài nhìn vào nhất định sẽ cho rằng nàng ta cùng Tô Tâm Ly rất thân thiết.

Nếu chén canh này là Phuong di nương vì Tô Tâm Ly mà chuẩn bị, Tô Diệu Tuyết tất nhiên mong muốn Tô Tâm Ly uống hết, đến lúc đó xem nó còn khoe mẽ trước mặt nàng như thế nào.

Nàng mới là đích nữ tướng phủ, Tô Tâm Ly chỉ là một đứa mồ côi mẹ, dựa vào cái gì mà muốn cùng nàng tranh giành?

"Không phải, Phụ thân. Chén canh này đưa cho phụ thân uống như thế nào lại cô phụ tâm ý của Phuong di nương? Phụ thân người cần phải ăn nhiều, đối với nữ nhi mà nói, thân thể của người khỏe mạnh là trọng yếu nhất."

Tô Tâm Ly nói, tự mình múc một muỗng canh đưa đến trước mặt Tô Bác Nhiên.

"Đại tỷ tỷ, muội có thể cùng tỷ học không? Muội cũng muốn phụ thân uống canh bổ dưỡng mà muội tự mình sắc."

Từ lúc ngồi ăn đến bây giờ, Tô Mộc Linh trầm mặc đột nhiên mở miệng nói.

Tô Mộc Linh là nữ nhi của Lục di nương, năm nay tám tuổi, lớn lên phần điêu ngọc trác. Hôm nay nàng mặc một thân xiêm y đỏ rực, bộ dáng thập phần vui vẻ hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn càng làm cho mọi người thấy là một tiểu phần nộn khả ái. Lúc này đôi mắt mở to, vẻ mặt hồn nhiên vô tội nhìn về phía Tô Tâm Ly.

"Muội muội có phần hiểu tâm này, tất nhiên là được." Tô Tâm Ly cười cười, cùng với Tô Mộc Linh tám tuổi bộ dáng ngây thơ vô tội giống nhau.

Bất luận đời trước hay đời này, Tô Tâm Ly năng cùng với hai mẹ con Lục Di nương đều không có tiếp xúc vì vậy nàng cũng không biết rõ nhưng cũng không phải là không biết gì.

Lục di nương là thị thiếp do lão thái thái thưởng cho Tô Bác Nhiên. Tuy rằng nàng chỉ sinh duy nhất một nữ nhi nhưng dù sao cũng có lão thái thái làm chỗ dựa, tướng phủ lại đúng lúc không có chủ mẫu, nàng hoàn toàn có khả năng lên vị trí đó. Thế nhưng ở tướng phủ nàng lại như một người trong suốt ẩn mình, Tô Mộc Linh cũng vậy. Hai người tựa như hủ nút, nhưng ở đời trước kết quả lại là lúc Phuong di nương lên làm phủ chính, Lục di nương trở thành trắc phu nhân của tướng phủ, mà Tô Mộc Linh lại được gả cho đích trưởng tử của Lễ Bộ Thị lang. Sau đó người này trở thành Lễ bộ thượng thư, Tô Mộc Linh trở thành nhị phẩm phu nhân, cùng với Tô Diệu Tuyết hưởng phú quý. Mà hai nữ nhi của Hà di nương, người một lòng trung thành với Phuong di nương trái lại đều không có chỗ nào tốt.

Tô Tâm Ly nhìn bộ dáng chân thành của Tô Mộc Linh, thuận theo ánh mắt của nàng không nhìn nàng mà đã dời đến chén thuốc của Tô Bác Nhiên. Tô Tâm Ly không nói gì, dời trước Lục di nương và Tô Mộc Linh làm những chuyện kia tại sao lại có thể trùng hợp đơn giản như vậy?

Lần này Phuong di nương có lẽ không nói gì thế nhưng Lục di nương và Tô Mộc Linh lại có thể sớm phát hiện ra manh mối, có lẽ ngay từ đầu bọn họ đã xem nàng..... Nhưng hiện tại, chỉ sợ là muốn nàng và Phuong di nương trai cò tranh nhau, sau đó bọn họ ở trước mặt Tô Bác Nhiên ngư ông đắc lợi.

Tứ muội muội này của nàng so với tứ muội Tô Tịch Nguyệt chỉ biết tỏ ra hồn nhiên mạnh hơn nhiều, Hà di nương cũng là một người ngu ngốc.

"Ta cũng muốn học, phụ thân cực khổ như vậy còn dưỡng dục ta lớn lên. Ta nhất định phải hảo hảo báo đáp phụ thân, ta muốn phụ thân mỗi ngày sau khi hạ triều đều có thể uống canh do ta tự mình nấu."

Tô Bác Nhiên và Tô Diệu Tuyết thân thiết, nói ra lời này giống như là một tiểu nữ nhi đang làm nũng.

Tô Bác Nhiên nhìn mấy nữ nhi tuổi trẻ xinh đẹp của mình đều một mảnh tâm ý hiếu thuận giống nhau, nội tâm hư vinh lại một lần nữa thỏa mãn và bành trướng.

Có nữ nhi nỷ mọ lại hiếu thuận như vậy, ông lo gì đại sự cùng địa vị bất ổn?

Phuong di nương nhìn chén thuốc mình chuẩn bị riêng cho Tô Tâm Ly từng chút từng chút bị Tô Bác Nhiên uống vào bụng, trong lòng cảm thấy không ổn, việc này có chút phiền phức a.

Tô Tâm Ly ưu nhã ăn thức ăn mà nha hoàn đưa lên, vui vẻ thưởng thức Phuong di nương nóng lòng như ngồi trên đống lửa. Hiện tại Phuong di nương muốn làm phu nhân tướng phủ thì phải bám víu lấy nàng. Bà ta cho rằng bởi vì chuyện tình bị cướp giữ đường nên quan hệ giữa hai người mới sinh ra

khoảng cách, bà ta nào dám để cho nàng biết là trong chén canh ấy đã bị kê thuốc.

Ngang nhiên công khai bắt kính Tô Bác Nhiên, nàng mới không có ngốc như vậy. Thế nhưng nếu như không rước họa vào thân còn có thể hảo hảo "hiếu kính" phụ thân, Tô Tâm Ly tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội này.

Sau bữa cơm tối, Tô Tâm Ly trở lại viện của mình. Qua hai canh giờ, bên chỗ Tô Bác Nhiên liền có động tĩnh.

"Tiểu thư, thân thể tướng gia không khỏe. Nô tỳ hầu hạ người thay xiêm y, người nhanh đi qua nhìn một cái."

Lưu Chu đi nghe ngóng tin tức nhanh chóng chạy về. Lúc đó Tô Tâm Ly đang nằm trên ghế thấp nhỏ, tay cầm cuốn sách, nhàn nhả đọc sách. Lưu Chu thấy rất là nóng nảy, vừa nói vừa vào nội thất lấy xiêm y cho Tô Tâm Ly.

"Chuyện ta phân phó, người đã làm xong chưa?"

Tô Tâm Ly từ ghế thấp ngồi dậy, động tác không nhanh không chậm, không thấy chút sốt ruột nào. Đến sớm để cùng những người kia khóc lóc sụt sùi?

"Nô tỳ đã tìm người thông tri đến tam thiếu gia của tướng phủ, Lưu ngự y đang trên đường đến."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Bỏ đá xuống giếng

Edit: Meimei

Tin Tô Bác Nhiên bị bệnh được truyền đi. Trong chốc lát các di nương, tiểu thư tướng phủ đều đến viện của ông.

Mấy nô tài thì chạy ra chạy vào, đầu đầy mồ hôi, gấp đến độ xoay vòng vòng, đồng thời còn mời mấy đại phu ở Kinh Lăng. Sắc mặt của bọn họ nhìn rất khó coi, còn ẩn giấu sự sợ hãi cùng khẩn trương. Lúc từ trong phòng Tô Bác Nhiên đi ra, ai nấy cũng đều đi rất gấp, giống phía sau có mãnh thú rượt đuổi.

"Di nương, cha không biết là bị bệnh gì?"

Tô Tịch Nguyệt nhìn hạ nhân và đại phu ra ra vào vào, kéo kéo ống tay áo của Hà di nương nhỏ giọng hỏi, thoát nhìn cực kỳ sợ hãi.

Nàng mặc dù chỉ là thứ nữ, nhưng dù sao cũng là nữ nhi của tướng gia, hơn nữa nếu sau này Phụng di nương phủ chính, Tô Tịch Nguyệt còn có thể hoàn thành mộng đẹp trở thành đích nữ. Nàng cho rằng mình có thể gả cho con trai trưởng của gia đình cao quý hưởng phúc. Nhưng nếu Tô Bác Nhiên cứ như vậy ra đi, nàng và di nương không có chỗ dựa, những người kia làm sao sẽ nguyện ý thú một thứ nữ như nàng? Nàng không giống Tô Tâm Ly, có ông ngoại bà ngoại lợi hại lại yêu thương nàng như vậy. Đời này nàng được vinh hoa phú quý tất cả đều nhờ tướng gia, cho nên lúc này nàng làm sao không hoảng loạn?

"Đừng nói mò, không có việc gì."

Trong lòng Hà di nương cũng rất gấp, nhìn bốn phía không thấy Phụng di nương trong lòng càng hoảng, tay cầm khăn lụa cũng đổ mồ hôi.

Liều di nương thì sợ hãi. Tối hôm nay, Tô Bác Nhiên nghỉ ngơi trong viện của nàng, lúc hai người đang lửa nóng đầy mình cởi quần áo thì Tô Bác Nhiên đột nhiên bất tỉnh ngã trên người nàng, sau đó trong miệng sùi bọt mép, cả người đều co giật giống như người bị động kinh, nhìn rất kinh khủng. Nếu tướng gia xảy ra chuyện không may trong viện của nàng, nhất định nàng sẽ tai vạ khó tránh.

Đối lập với những người hoảng loạn này, Lục di nương và Tô Mộc Linh lại tỏ ra bình tĩnh hơn. Các nàng đứng ở nơi ít bị nhìn thấy nhất, hơi rũ mắt, tựa hồ như đang chăm chú nhìn mũi chân của mình vậy.

"Tình huống thế nào rồi?"

Ngay lúc này, Phụng di nương từ bên ngoài bước nhanh vào, đi theo còn có Tô Diệu Tuyết và y phu của tướng phủ - Hà Minh.

"Phụng di nương"

Hà di nương thấy Phụng di nương đến lập tức xoay người nghênh đón.

"Đại phu nói thế nào?"

"Tất cả đại phu trong Kinh Lãng đều mười đến thế nhưng bọn họ đều thúc thủ vô sách. Tướng gia đang ở bên trong phòng, không cho chúng ta đi vào."

Trong lòng Hà di nương thoáng cái an định, bất quá vẫn còn rất bối rối, vừa nhìn Phuong di nương nói vừa lau nước mắt, vai run run lên.

"Đi vào nhìn tướng gia một cái."

Phuong di nương nhìn Hà Minh, Hà Minh biết ý, bước nhanh vào phòng, phía sau còn có tiểu đồng cầm rương thuốc đi theo.

"Người đâu, đem Thất di nương đi."

Phuong di nương đi đến trước mặt Liễu Phiêu Phiêu, nhìn gương mặt trẻ tuổi xinh đẹp này, trong mắt liền hiện lên âm ngoan, chỉ là nữ nhi của một tiểu quan cũng dám cùng bà đối nghịch, quả thực muốn chết.

Liễu Phiêu Phiêu chính là được cưng chiều mà kiêu, tuyệt không đem bà - chủ mẫu tương lai để vào mắt. Bà đã nhìn nàng ta rất lâu rồi. Trước đây tướng gia luôn cưng chiều bảo hộ nàng ta, bà không tiện hạ thủ, hiện tại cơ hội đã đến, Phuong di nương làm sao có thể bỏ qua?

Liễu Phiêu Phiêu vừa nghe, nhất thời luống cuống, quay đầu nhìn Phuong di nương. Trên gương mặt trắng nõn chứa đầy lệ ngân, điềm đạm đáng yêu thực sự chọc người yêu thương, đương nhiên đối tượng phải là nam nhân nếu không chính là càng đưa tới sự ghen ghét.

"Ta và người đều là di nương của lão gia, người dựa vào cái gì dám bắt ta?" Liễu Phiêu Phiêu tất nhiên không phục.

Phuong di nương vừa nghe lời này càng thêm tức giận. Một mặt hàng dê tiện như vậy cũng dám cùng bà đánh đồng?

"Tướng gia đang khỏe mạnh, tại sao lại gặp chuyện không may trong viện của người?"

Tướng gia uống nhầm chén canh kia cũng không phải là không tốt. Chỉ ít bà có thể quang minh chính đại giáo huấn Liễu Phiêu Phiêu, để cho nàng ta biết nếu tướng phủ không có phu nhân thì ai mới là chủ tử? Được sủng ái thì ngon sao? lại dám ở trước mặt bà điều võ giương oai.

"Ta cái gì cũng không có làm."

Phuong di nương căn bản không nghe nàng giải thích: "Người không làm gì thì tại sao tướng gia đang khỏe mạnh lại xảy ra chuyện? Ta hầu hạ tướng gia hơn mười năm, cho đến bây giờ đều không có xảy ra chuyện như vậy. Thân là thiếp thân, ngay cả lão gia cũng không chiếu cố tốt, còn làm tướng gia gặp chuyện không may, không nên trách phạt hay sao? Người đâu, và miệng Thất di nương rồi dẫn đi. Trước chờ tướng gia không có việc gì thì không được để cho nàng ta ra khỏi viện nửa bước. Không có mệnh lệnh của ta, không được cho nàng ăn cơm, cả nước cũng không được uống."

Liễu Phiêu Phiêu còn muốn nói nhưng đã bị mấy bà tử của Phuong di nương khống chế. Những bà tử này biết Phuong di nương không quen nhìn Liễu Phiêu Phiêu được sủng ái mà kiêu căng, muốn mượn cơ hội này lập uy trút giận cho nên bọn họ đều ra tay đánh rất nặng. Có mấy người còn thừa dịp lúc Liễu Phiêu Phiêu giãy dụa mà cấu véo lên người nàng. Liễu Phiêu Phiêu bị đau, lông mày nhíu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhưng bởi vì miệng bị chặn lại nên ngoại trừ phát ra tiếng ô ô, nàng không thể kêu to cầu cứu.

Phuong di nương nhìn bộ dạng thống khổ còn có ánh mắt cầu khẩn của Liễu Phiêu Phiêu, hải lòng cười, trong lòng cũng rất thống khoái. Người dám cùng bà đối nghịch sẽ không có kết cục tốt.

"Hà đại phu, thế nào?"

Phuong di nương đi vào phòng, ngoại trừ Thất di nương bị kéo đi, tất cả mọi người đều theo bà vào phòng.

"Mạch tượng của tướng gia ôn hòa, cũng không có gì không thích hợp, có thể là do ăn phải đồ vật gì đó?"

Hà Minh đứng bên giường nói, thái độ đối với Phuong di nương cực kỳ cung kính.

"Tướng gia ăn uống cái gì cũng là do ta chuẩn bị, kiểm tra, trước đây cũng vậy, cũng không có ăn những gì không nên ăn."

Phuong di nương trầm tư rồi nghiêm túc nói.

"Ai nói không có? Cha không phải ăn chén canh thuốc mà đại tỷ đưa sao?"

Tô Tịch Nguyệt đứng ra nhắc nhở. Chuyện xảy ra trên bàn cơm tối hôm nay, Tô Tiên Nguyệt sau khi về đã kể lại cho nàng ta Hà di nương nghe. Hà di nương chỉ trích Tô Tịch Nguyệt vài câu, trách nàng quá lỗ mãng, bỏ lỡ cơ hội thể hiện lòng trung thành với tướng gia. Vì vậy Phuong di nương vừa nói, Tô Tịch Nguyệt liền nhanh chóng nghĩ tới chuyện này.

"Nói vậy, chén canh thuốc kia là ta vì tiểu thư mà chuẩn bị, tại sao lại có vấn đề?"

Phuong di nương mặt lạnh, trách cứ Tô Tịch Nguyệt.

"Phuong di nương có thể đưa phương dược cho ta xem được không?"

Phuong di nương gật đầu. Rất nhanh liền có người đưa phương dược kia cho Hà Minh. Hà Minh từ đầu tới cuối chỉ một cái, bộ dạng lại như rất chăm

chú, sau đó liền thở dài: "Khó trách."

"Có vấn đề gì à?" Phương di nương ân cần hỏi han.

"Phương thuốc này có một vài vị thuốc, nếu là nữ tử uống có thể bồi bổ thân thể, nhưng nếu để nam tử uống thì lại có hại. Tiểu thư tuy một mảnh hiếu tâm nhưng cũng không nên cho tướng gia uống cái này."

"Tiểu thư chỉ là yêu thương tướng gia, nhất định không phải cố ý."

Hai người người một lời ta một lời, nhất thời đã đem tất cả trách nhiệm đổ lên người Tô Tâm Ly. Tô Bác Nhiên nằm ở trên giường, trên vạt áo còn dính nước bọt, hoàn toàn không còn cảm giác thỏa mãn Tô Tâm Ly hiếu kính ông lúc này, trái lại là tức muốn chết. Nghiệt nữ!

"Muội muội đâu?"

Tô Diệu Tuyết quét mắt nhìn bốn phía, thấy không có Tô Tâm Ly ở đây, kinh hô một tiếng: "Nhị muội bị phụ thân cảm tức, biết phụ thân bị bệnh còn chạy đến. Thế nào còn không thấy muội muội? Viện của nàng so với ta còn gần viện của phụ thân hơn."

"Diệu Tuyết, không được nói bậy. Tiểu thư bị kinh hách, thân thể không tốt, có thể đã đi ngủ."

Phương di nương quét mắt bốn phía, quả nhiên không thấy Tô Tâm Ly. Trong lòng phấn khởi, lúc thủ hạ của bà bị ăn thua thiệt dưới tay Tô Tâm Ly, bà còn tưởng nó đã thông minh lên, hóa ra nó vẫn giống như trước đây, vụng về vô dụng.

"Lúc này ăn tối, nàng rất tốt, có thấy chỗ nào không thoải mái đâu? Ta và di nương đều đã ngủ, biết cha thân thể khó chịu liền thức dậy mặc quần áo từ tể chạy tới. Ta thấy chính là đại tỷ không có đặt cha trong lòng, tuyệt không quan tâm cha. Nói cái gì mà vì cha học nấu canh thuốc, chỉ là miệng nói cho dễ nghe mà thôi. Nói không chừng còn muốn hại cha. Từ trước đến nay cha luôn yêu thương đại tỷ tỷ nhất mà."

Nhớ đến chuyện xảy ra tối hôm nay, Tô Tịch Nguyệt liền tức giận. Hiện tại Tô Tâm Ly phạm sai lầm, nàng tại sao lại không bỏ đá xuống giếng chứ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Xem được

Edit: Meimei

Tô Bác Nhiên tướng mạo nho nhã, còn là một người thích sạch sẽ, trung diện. Đang yên đang lành cả người lại co giật, miệng sùi bọt mép, hơn nữa trên mặt còn hiện lên mấy mụn nhọt nho nhỏ. Điều này làm sao người luôn luôn bảo vệ hình tượng như ông làm sao chịu đựng được? Với bộ dạng này, ngày mai ông làm sao có thể lâm triều?

Tô Bác Nhiên càng nghĩ càng tức giận. Đều là do nghiệt nữ kia gây họa. Ăn của tướng phủ, ngủ ở tướng phủ lại làm hại ông, đem ông trở thành hình dạng như bây giờ, lại chẳng quan tâm. Nó cũng nương của nó giống nhau, là người của Tô Bác Nhiên nhưng tâm lại không hướng về ông. Ba ngày hai bữa lại chạy về nhà mẹ đẻ, đem ông trở thành trò cười cho cả toàn Kinh Lăng. Có kỳ mẫu tất có kỳ nữ, ai cũng ăn cây táo rào cây sung. Tô Bác Nhiên vừa nghĩ, lửa giận trong lòng càng vừng, đều muốn đốt tìm phổi.

"Đem nghiệt nữ kia đến đây cho ta!"

Tô Bác Nhiên rống giận một tiếng. Nếu như nghiệp chướng này không cho ông một lời giải thích hợp lý, sau này ông cũng xem như không có nữ nhi này. Có phủ Định Quốc Công làm chỗ dựa thì thế nào? Bách thiện lấy hiếu làm đầu. Ông mới là phụ thân của nó. Ông có thể cho nó một thân thể của một đích nữ tướng phủ cũng có thể tự tay hủy đi điều đó. Ông - Tô Bác Nhiên - cũng không phải chỉ có một nữ nhi, nhất là ông còn có một Tô Diệu Tuyết cảm kỳ thi họa đều tinh thông.

Phương di nương nháy mắt với hạ nhân sau lưng bà. Người nọ gật đầu lui ra ngoài. Có điều hẳn không có đến viện của Tô Tâm Ly mà ở bên ngoài thoải mái đi lòng vòng. Thời gian không sai biệt lắm lại trở về viện của Tô Bác Nhiên.

"Bẩm lão gia, lúc nô tài đến viện của tiểu thư, tiểu thư đang ngủ. Thủ vệ và bà tử đang nghị luận chuyện tướng gia bị bệnh, nô tài báo họ vào bẩm báo với tiểu thư nói lão gia muốn gặp nàng. Tiểu thư nói thân thể nàng không khỏe, sợ đi qua lại truyền khí bệnh cho lão gia. Nô tài còn đi vào cầu xin tiểu thư, tiểu thư nói..."

"Nói cái gì?"

Thanh âm của Tô Bác Nhiên âm trầm nghiêm khắc. Nếu không cố kỵ gương mặt đang không thích hợp để gặp người, còn có nước bọt dính trên y phục, Tô Bác Nhiên đã xốc mần lên ngồi dậy.

Sợ truyền khí bệnh qua cho ông? Rõ ràng là nó lo lắng sợ bị ông truyền bệnh thì có. Tô Tịch Nguyệt nói không sai, nó chỉ được cái miệng.

"Tiểu thư nói nàng không phải là đại phu, tới cũng không làm gì được. Có di nương, mấy vị tiểu thư và hạ nhân chiếu cố là được rồi, nói tướng gia hãy hảo hảo điều dưỡng."

"Tốt, ta có một nữ nhi thật tốt mà!"

Nếu như bây giờ Tô Tâm Ly xuất hiện trước mặt Tô Bác Nhiên nói như vậy, ông nhất định sẽ không chút do dự cho Tô Tâm Ly một cái tát lại thêm một cái đá chân. Coi như có nuôi một con chó 10 năm, nó cũng không vô tình vô nghĩa như vậy. Ông tại sao lại sinh ra một nữ nhi lang tâm cầu phế như vậy?

Trong phòng, hơn mười người, ai cũng lặng ngắt như tờ, chỉ nghe thấy tiếng thở phì phò đầy tức giận của Tô Bác Nhiên đang nằm trên giường. Không được bao lâu, thanh âm kia đột nhiên biến mất, Tô Bác Nhiên nằm trên giường không ngừng co giật, phát ra những tiếng động nhỏ nhẹ. Hà di nương và mọi người đều lo sợ, giường mất đỡ dần nhìn nhau. Chỉ có Phuong di nương trong lòng hiểu rõ đây là do Tô Bác Nhiên tức giận công tâm nên phát bệnh. Bất quá bà một chút cũng không lo lắng. Bà kê đơn này vốn là không muốn lấy mạng Tô Tâm Ly cho nên thuốc này vào bụng Tô Bác Nhiên cũng không cần mạng già của ông ta, cho dù có chơi đùa, tình duyên nửa tháng liền vô ngại.

Một chén thuốc, nhất tiễn song điêu (Một mũi tên trúng hai đích), trừ đi hai người đứng đầu tướng phủ (Mei là Tô Tâm Ly và Tô Bác Nhiên), lại nghĩ đến sau này trên dưới tướng phủ không có ai dám cùng bà đối nghịch, ba tháng sau bà sẽ được lên làm phủ chính, Phuong di nương đã cảm thấy thư sướng cả người.

Tô Diệu Tuyết cũng giống vậy. Tô Tâm Ly có phủ Định Quốc Công làm chỗ dựa thì thế nào, cho dù tay của phủ Định Quốc Công có dài thì cũng không đuổi đến được tướng phủ. Tô Tâm Ly không có cha che chở, chờ di nương lên phủ chính còn không phải là để cho nàng tùy ý nhào nặn, nghĩ như vậy, Tô Diệu Tuyết thấy thật thoải mái.

Chưa đến hai tháng nữa là tiết Triều Hoa, muốn cho nó không thể tham gia cũng không khó. Đến lúc đó bằng vào tướng mạo và tài năng của nàng nhất định sẽ được các quý nhân để ý mà Tô Tâm Ly cũng chỉ là một phế vật.

Tâm tư ác độc của Phuong di nương và Tô Diệu Tuyết nhưng lại chưa từng biểu lộ ra trên mặt.

Phuong di nương liếc nhìn nha hoàn đang quỳ trên mặt đất, gật đầu một cái, hiển nhiên là cực kỳ hài lòng câu trả lời của nàng. Sau đó bà đi tới bên giường, rũ mí mắt, nói: "Lão gia, tiểu thư không phải là đại phu, tới quả thực cũng không làm được gì. Nàng dù sao cũng là tiểu thư con vợ cả duy nhất của tướng phủ chúng ta, thân phận tôn quý, thân thể cũng rất quý giá. Nếu xảy ra điều gì bất trắc thì phải làm thế nào?"

Bà được lên làm phủ chính là một chuyện. Từ trước tới nay, người của phủ Định Quốc Công đều không dễ nói chuyện, đến lúc đó bọn họ thể hiện thái độ cương nghị kiên quyết không chịu để Tô Bác Nhiên đưa bà lên, phụ thân và ca ca của bà không thể xuất lực, thì bà phải làm cho Tô Bác Nhiên nhớ rõ sự khác biệt, tầm quan trọng giữa con trai trưởng và đích nữ.

Tô Diệu Tuyết cũng đi đến bên giường, anh anh khóc, sau đó bắt bỉnh thay Tô Bác Nhiên ai oán: "Cha ngâm đắng nuốt cay nuôi lớn chúng ta, cho chúng ta ăn, mặc, chỗ ở, còn dạy chúng ta đạo lý làm người. Tất cả hết thảy chúng ta có hiện tại đều là do cha. Hiện tại ngài bệnh nặng như vậy, muội muội dù không phải đại phu, thân thể không tốt cũng nên đến chứ."

Tô Diệu Tuyết quỳ trên mặt đất, đóng vai nữ nhi hiếu thuận vô cùng nhuần nhuyễn.

"Nàng ta còn không phải là ý vào có phủ Định Quốc Công làm chỗ dựa sao?"

Tô Tịch Nguyệt hung ác nói, trong lòng lại rất chua xót, nằm mơ Tô Tịch Nguyệt nàng cũng muốn đổi thân phận với Tô Tâm Ly.

"Ngày thường, tiểu thư cũng không để những di nương, muội muội chúng ta vào mắt. Trên người nàng chảy dòng máu của tướng gia, ăn cũng là ăn của tướng gia. Chúng ta chuyện gì cũng chưa từng làm, nàng cũng xem chúng ta không thuận mắt, động một chút là muốn đi gặp ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu cáo trạng. Nàng là tiểu thư tướng phủ, phu nhân đã qua đời, tướng gia lại là người thân nhất của nàng, không phải có chuyện gì nàng nên tìm tướng gia đầu tiên sao?" Hà di nương vừa nói vừa lau nước mắt, lại còn ra sức thêm mắm dặm muối. Tô Bác Nhiên nghe vậy càng thêm tức giận, nằm ở trên giường thở càng thêm lợi hại.

"Lão gia, bây giờ ngài đang bệnh, ngàn vạn lần đừng tức giận. Tiểu thư tuổi còn nhỏ, từ từ dạy bảo là được." Lục di nương này giờ trầm mặc cũng mở miệng nói.

Phuong di nương nháy mắt với Hà Minh một cái. Hà Minh biết ý, lấy ra ngân châm, ở phía dưới mũi của Tô Bác Nhiên châm xuống một kim. Trong tích tắc, Tô Bác Nhiên liền khôi phục lại bình thường.

"Đều đã 13 tuổi mà còn nhỏ? Linh nhi mới tám tuổi nhưng so với nó còn hiểu chuyện hơn. Ta bị bệnh nặng như vậy, nó thân là tiểu thư duy nhất của tướng phủ, còn là trưởng tử, thì nó phải là người đầu tiên đến bên cạnh chăm sóc ta. Nhưng đây nó lại ở trong viện của mình ngây ngô. Lưu Ly quốc lấy hiếu trị quốc, chuyện hôm nay nếu ta tấu lên hoàng thượng, phủ Định Quốc Công dù có bán linh như thế nào cũng đừng hòng mơ tưởng giữ được mạng nghịch nữ này. Nếu nó đã thích phủ Định Quốc Công như vậy, sau này cũng đừng ở đây nữa."

Tô Bác Nhiên tự cho là mình đối xử với Tô Tâm Ly không tệ lắm, nhưng hiện tại bệnh tình của ông còn chưa có chấn ra, nó liền lo lắng bệnh của ông sẽ lây cho nó nên nó trốn ở trong viện không chịu ra. Chẳng những Phủ Định Quốc Công coi thường ông mà ngay cả nữ nhi của ông cũng coi thường ông, Tô Bác Nhiên ông làm sao chịu đựng được.

Tô Diệu Tuyết nghe vậy, trong lòng vui vẻ, hận không thể bắt người chuẩn bị giấy bút hầu hạ Tô Bác Nhiên viết giấy. Thân thể Tô Bác Nhiên bệnh không nhẹ, nàng có thể tìm ngoại tổ phụ và cậu hỗ trợ dâng tấu lên, một khi Tô Tâm Ly bị gán tội bất hiếu, nó còn có tư cách gì cùng nàng tranh giành?

"Lão gia, đừng vội nói như vậy, nếu để người của Định Quốc Công nghe thấy, bọn họ nhất định sẽ gây phiền toái cho lão gia. Tiểu thư dù sao cũng là nữ nhi của người, máu mủ tình thâm, há có thể nói không cần là không cần?"

Phương di nương và Tô Diệu Tuyết đều hận không thể để Tô Bác Nhiên ngay lập tức xoán vị Tô Tâm Ly. Nếu như danh tiếng của Tô Tâm Ly bị hủy, đề cử cố địa vị, tướng gia nhất định sẽ đưa bà lên làm phủ chính, hơn nữa nếu Tô Tâm Ly rời khỏi tướng phủ, người của phủ Định Quốc Công dù có can rờ cỡ nào cũng không thể vươn tay đến được tướng phủ.

Tô Tâm Ly là đích trưởng nữ của tướng phủ, còn là cháu gái được phủ Định Quốc Công nâng trong lòng bàn tay, khuynh quốc khuynh thành, có nó ở đây, làm gì có cửa cho Tô Diệu Tuyết nâng, một thứ nữ nô danh. Hiện tại thời cơ đang đến, các nàng tất nhiên đều hận không thể nhanh chóng đem tội danh gán lên người Tô Tâm Ly để cho nàng vĩnh viễn không thể xoay người mới được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tức chết các người!

Edit: Meimei

Tô Tâm Ly dẫn Lưu Ngự y đi đến cửa vừa vặn nghe thấy những lời nói của Tô Bác Nhiên. Nàng đầu tiên là ngẩn người, sau đó híp mắt, hai hàng lông mi chậm rãi rũ xuống, hai vai khẽ run. Ánh sáng của ngọn đèn chiếu lên làn da trắng nõn của nàng càng thêm vẻ nhu nhược khiến cho ai nhìn vào cũng sẽ hiện lên lòng trắc ẩn.

“Tiểu thư.”

Lưu Chu tiến lên ôn nhu an ủi vài câu. Tướng gia thật quá đáng.

Tô Tâm Ly ngẩng đầu, nhìn nàng cười cười, sau đó quay đầu nhìn Lưu Thái y phía bên cạnh: “Khiến ngài chê cười.”

Tuổi còn nhỏ lại già vờ kiên cường, càng làm cho người khác thương tiếc.

Nàng nhìn một nhà có người đứng hoặc quỳ trong lòng một mảnh băng lãnh. Nàng biết rõ những lời lúc này Tô Bác Nhiên nói không phải là lời nói đùa, ông ta thật sự có tâm tư kia. Nếu như nàng không thuận theo tâm ý của ông, ông sẽ không nhớ tới tình thân phụ tử, ngược lại ông sẽ không chút do dự tự mình phá hủy, sau đó sẽ nâng đỡ nữ nhi khác biết nghe lời hơn thượng vị.

Tô Tâm Ly chán ghét Phương di nương và Tô Diệu Tuyết, thế nhưng lúc này, trong lòng nàng lại càng thêm căm hận Tô Bác Nhiên.

Phương di nương hay Tô Diệu Tuyết đối với nàng tình hữu khả nguyên, con người ai cũng muốn mình cao hơn người khác, muốn đạp lên người khác mà đi, thế nhưng Tô Bác Nhiên không giống như vậy. Tất cả mọi thứ ông ta có được ngày hôm nay đều nhờ ông ngoại, các cậu đề bạt, nói cách khác, chỉ bằng một mình ông ta thì làm sao một thư sinh nghèo không có bối cảnh, không có chỗ dựa có thể ngồi lên được vị trí thừa tướng như hôm nay, thế mà ông ta lại không có lòng báo ân?

Có việc thì nữ nhi ngoan, để cho nàng đi cầu phủ Định Quốc Công hỗ trợ, không có chuyện thì phủ Định Quốc Công chính là cái gai trong mắt ông, hận không thể diệt trừ cho nhanh mà nàng cũng trở thành nghiệt nữ.

Đời trước, cả nhà Định Quốc Công bị chém, nàng bị biếm lãnh cung không người hỏi thăm, cũng là kiệt tác của ông ta.

Lưu Bồi liếc nhìn Tô Tâm Ly đang đứng ở cửa, trong lòng thờ dài. Một đứa trẻ không có mẹ, cho dù có Định Quốc Công yêu thương che chở, cũng chưa đủ. Ông hừ lạnh một tiếng, muốn đi vào. Tô Tâm Ly mím môi, nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ chỉ bên trong, ý bảo ông an tâm, chờ nóng vội mà tiến vào.

“Phụ thân, người cũng không nên không cần tỷ tỷ. Người của phủ Định Quốc Công hung ác như vậy, nếu bọn họ làm hại phụ thân thì làm sao bây giờ? Phụ thân hiện tại đã bệnh thành cái bộ dạng này.”

Tô Mộc Linh đứng một bên đột nhiên chạy đến bên giường, ở giữa Phương di nương và Tô Diệu Tuyết quỳ xuống, sợ hãi khóc thành tiếng. Sau khi Tô Mộc Linh quỳ trên mặt đất, tất cả hạ nhân cũng quỳ theo, đau lòng khóc thành tiếng.

Tô Bác Nhiên vốn lửa giận rất lớn, nghe tiếng khóc của mọi người, càng phát ra lo lắng, lại nghĩ đến những người này bởi vì e ngại phủ Định Quốc Công và thể lực của họ, lửa giận trong lòng càng tăng.

Tô Tâm Ly chỉ cười, nhìn Tô Mộc Linh phẫn điều ngọc trát, mới hiểu vì sao nói hủ nút mới kinh khủng bởi vì mỗi lần mở miệng sẽ có một lực sát thương rất lớn.

“Cầm giấy mực đến cho ta. Ta phải hướng Hoàng Thượng dâng tấu, đem nghịch nữ này chiêu cáo thiên hạ, xem Định Quốc Công làm thế nào bảo hộ nó, làm khó dễ ta!”

“Lão gia!”

Phương di nương ngẩng đầu kêu một tiếng, giống như đang khuyển nhủ, bất quá trên mặt lại không che giấu được sự hưng phấn cùng đắc ý. Tô Diệu Tuyết càng rục rịch, hướng Phương di nương nháy mắt, sợ động tác của bà chậm chạp làm Tô Bác Nhiên đổi ý.

Điểm này, Phương di nương hầu hạ Tô Bác Nhiên nhiều năm như vậy tất nhiên bà hiểu rõ, Tô Bác Nhiên đang tức giận, hết lần này đến lần khác đều không có người cho ông một bậc thang bước xuống. Tô Bác Nhiên là một người rất để ý đến mặt mũi danh dự của mình, cho nên tất nhiên ông sẽ không chịu cũng không nguyện thừa nhận bản thân mình e ngại phủ Định Quốc Công, vì vậy lúc này ông chính là bị buộc nói ra những lời như vậy. Nếu sau này ông ấy tìm bà tính sổ, bà có thể nói mình đã tận lực, ai bảo bà chỉ là một di nương, thân phận ti tiện, thấp bé nhẹ cân, lời nói không có trọng lượng, làm sao có thể thay đổi ý kiến của tướng gia!

“Còn không mau đi!”

Phương di nương và Tô Diệu Tuyết nghe vậy liếc nhìn nhau, thiếu chút nữa muốn bật cười. Chỉ cần tướng gia viết tấu xong, bà liền cho người đem đến Phương phủ, lúc lâm triều ngày mai để phụ thân bà dâng cho hoàng thượng, đến lúc đó tướng gia có muốn đổi ý cũng không kịp rồi.

Phương di nương “Vâng” một tiếng, bà cũng không phân phó hạ nhân đi mà đứng dậy tự mình đi lấy. Bởi vì quá mức kích động mà thiếu chút nữa té ngã. Vừa mới xoay người lại thì vừa vận nhìn thấy Tô Tâm Ly đang đứng ở cửa. Phương di nương cả người bừng tỉnh như bị sét đánh, hoàn toàn ngây dại.

Tô Tâm Ly câu môi, hướng bà cười cười. Nụ cười kia sạch sẽ, ôn hòa rồi lại tràn đầy khinh thị và trào phúng.

Tô Diệu Tuyết thấy Phương di nương nửa ngày còn không nhúc nhích, không khỏi nóng nảy, vừa muốn mở miệng thúc giục, bên ngoài liền truyền đến thanh âm của người mà nàng tuyệt không muốn nghe nhất trong đêm nay, “Phụ thân!”

Cả người Tô Diệu Tuyết chấn động, theo bản năng quay đầu lại, liền thấy Tô Tâm Ly giống như một trận gió lớn xông vào, từ bên cạnh nàng chạy thẳng đến bên giường Tô Bác Nhiên, sau đó xốc lên màn che. Gương mặt của Tô Bác Nhiên nổi đầy những mụn nhỏ màu trắng, trên vạt áo thì dính đầy nước bọt đều bị bại lộ trước tầm mắt của mọi người.

“A!” Tô Mộc Linh bởi vì hiếu tâm nên quỳ ở gần giường nhất cho nên bộ dạng như quỳ của Tô Bác Nhiên nàng cũng nhìn thấy rõ ràng nhất. Lúc này bị dọa kêu thành tiếng, cơ thể ngã ngồi về phía sau, những phụ nhân đang quỳ trên mặt đất cũng hoảng sợ, cơ thể không tự chủ lùi về phía sau. Ngoại trừ Phương di nương chuẩn bị đi lấy giấy bút cũng chỉ có Tô Tâm Ly là người bình tĩnh nhất.

Tuy Tô Diệu Tuyết biết bộ dạng của Tô Bác Nhiên thành ra như vậy là do Phương di nương kê đơn, sẽ không lấy nhiễm nhưng nhìn thấy những mụn mụn nhỏ khắp mặt ông như vậy, Tô Diệu Tuyết vẫn cảm thấy cả người tê dại, theo bản năng đứng dậy lùi về sau mấy bước. Mà phản ứng của bọn họ, Tô Bác Nhiên tất nhiên là nhìn thấy rõ ràng, trong đầu càng thêm tức giận, cảm giác người mình nuôi toàn bộ đều là một đám vong ân phụ nghĩa, tất nhiên đối với biểu hiện Tô Tâm Ly không tránh ông như tránh xà càng thêm vài phần hảo cảm.

“Phụ thân, ngài làm sao lại biến thành cái dạng này?”

Tô Tâm Ly vẫn như cũ quỳ trước giường, chẳng những không bị giật mình như Tô Diệu Tuyết và Tô Mộc Linh mà còn nhìn thấy Tô Bác Nhiên rõ ràng hơn. Bệnh này không lây, mấy cái mụn mụn này có dài cũng không đến được mặt nàng, nàng có gì phải sợ.

Tô Tâm Ly ghé vào bên người Tô Bác Nhiên, hoàn toàn không ngại cả người ông bẩn, đôi mắt nhìn ông thân thiết, Tô Bác Nhiên trong lòng không khỏi ấm áp. Ly nhi là một hài tử hiếu thuận, mới vừa rồi là mình đã hiểu lầm Ly nhi?

“Còn không phải là do người!”

Tô Tịch Nguyệt sợ bệnh của Tô Bác Nhiên truyền qua, núp ở sau Hà di nương, hận nghiêng răng nghiêng lợi. Tô Tâm Ly thật gian xảo, sớm không tới, trễ cũng không tới, những người đang có mặt ở đây cũng đều nghĩ giống vậy, ánh mắt ác độc nhìn Tô Tâm Ly như muốn lột sống nàng. Tô Tâm Ly đương nhiên không thấy được, vẫn tiếp tục đóng vai hiếu nữ, cơ hội tốt như vậy, không diễn không được.

Nàng chính là cố ý, cố ý chọn thời điểm mà bọn họ gần đạt được thành công mà đến. Ngay từ đầu vốn không lấy được gì bỗng nhiên mất đi thì không có gì ngạc nhiên, đồ ăn đưa đến bên miệng rồi lại đột nhiên bay đi mới là đả kích lớn.

Mất máu, không cam lòng, phần nộ, nàng chính là muốn bọn họ hận đến nghiến răng nhưng không thể làm gì, tức chết bọn họ!

“Là như vậy, tiểu thư tối hôm nay đưa chén canh thuốc cho lão gia uống, có vị thuốc mà nam tử không thể dùng cho nên tướng gia mới bị như vậy.”

Rõ ràng là thang thuốc do bà kê đơn, lại đem trách nhiệm đổ lên người nàng, thật không biết xấu hổ. Bất quá Tô Tâm Ly phải thừa nhận Phương di nương quả thực rất thông minh, phản ứng nhanh, nhất là lúc hại người.

“Người không phải lo lắng bệnh của ta sẽ lây cho người sao? Cho người gọi không tới, bây giờ lại tới?”

Tô Bác Nhiên giận tím mặt. Nếu không phải sau khi vào phòng, biểu hiện của Tô Tâm Ly làm cho ông hài lòng, lửa giận bớt không ít thì hiện tại không

phải chỉ trích mà ông đã động thủ.

“Phụ thân nói cái gì cơ?”

Tô Tâm Ly lau nước mắt, thanh âm có chút nghẹn ngào, ủy ủy khuất khuất nói: “Thân thể con gái không khỏe, cả buổi tối ddeuf ngây ngô trong viện cũng không có nhìn thấy hạ nhân mà phụ thân phái tới.”

“Nói thật dễ nghe, ta thấy người chính là lo lắng phụ thân hướng Hoàng thượng dâng tấu đem đức hạnh của người chiêu cáo thiên hạ mới vội vàng chạy đến.” Tô Tịch Nguyệt không cam lòng nói.

“Nhị muội, người sao có thể nói như vậy? Phụ thân, ngoại tử mẫu biết thân thể con không khỏe, cố ý cầu xin Lưu thái y đến tướng phủ xem bệnh cho con. Lưu thái y đang xem phương thuốc mà Hà đại phu kê trước đó cho con thì có hạ nhân báo nói thân thể phụ thân không khỏe. Con nghe tin liền bật người chạy tới, Lưu thái y hẳn sắp tới, y thuật của hân cao minh, phụ thân nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Phương di nương vừa nghe Tô Tâm Ly muốn đưa Lưu thái y khám bệnh cho Tô Bác Nhiên nhất thời liền ngây dại. Chuyện tướng gia phát bệnh lúc này bà là người rõ ràng nhất, nếu Lưu thái y đến, vậy chẳng phải là sẽ bị vạch trần sao?

Phương di nương nháy mắt với hạ nhân đang đứng sau lưng bà, đang muốn để cho họ chặn đường Lưu thái y thì bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng thở hổn hển của Lưu Bồi: “Tiểu thư người chạy nhanh như vậy, lão hủ thế nào chạy kịp bước chân của người. Tiểu thư nhất định là lo lắng cho tướng gia. Lưu Chu, người nhanh lên một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Bắt đầu phản kích (1)

Edit: Meimei

Phương di nương nháy mắt với hạ nhân đang đứng sau lưng bà, đang muốn để cho họ chặn đường Lưu thái y thì bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng thở hổn hển của Lưu Bồi: “Tiểu thư người chạy nhanh như vậy, lão hủ thế nào chạy kịp bước chân của người. Tiểu thư nhất định là lo lắng cho tướng gia. Lưu Chu, người nhanh lên một chút!”

Tô Tâm Ly ghé vào người Tô Bác Nhiên, khẽ môi nhếch lên một cái, ai nói Lưu thái y tính cách kỳ quái, nàng thấy thật đáng yêu mà.

"Lưu thái y, người nhanh đến nhìn cha ta một cái."

Tô Tâm Ly vội vã nhường lại vị trí của mình, sau đó đứng bên cạnh Lưu Bồi, ánh mắt quan tâm và lo lắng lại thủy chung không rời thân thể Tô Bác Nhiên. Nàng vừa mới khóc, trên gương mặt trắng nõn còn có lệ ngân, lông mi còn vương giọt nước, nhìn qua giống như tiểu bạch hoa nhu nhược, khiến trong lòng Tô Bác Nhiên sinh ra một loại yêu thương.

Ly nhi không giống nương của nó, Ly nhi là một đứa trẻ ngoan, trong lòng có ông là được.

Tô Tâm Ly liếc mắt nhìn Tô Bác Nhiên, thấy lửa giận trong mắt ông ta nguôi đi mà thay vào đó là nhu tình, liền buông thông mi mắt. Tô Bác Nhiên thích mềm không thích cứng, lại rất nông cạn, chỉ tin những gì mình nghe được. Nếu đã như vậy, để không bị người khác nhân cơ hội này thực hiện âm mưu hãm hại nàng, nàng tất nhiên không làm ông ta thất vọng rồi.

"Lưu thái y, thế nào?" Đầu tại ta không tốt, không nên đưa chén canh kia cho phụ thân uống. Nếu biết chén canh thuốc kia nam nhân không thể uống thì ai nói gì ta cũng không đưa cho phụ thân. Tất cả đều là lỗi của ta. Phương di nương, thuốc kia rốt cuộc là do đại phu nào đưa, trước đó tại sao không nói rõ ràng? Phương di nương hẳn đã sớm biết, phải ngăn cản ta mới đúng nếu không phụ thân cũng sẽ không bệnh thành như vậy. Tất cả đều là lỗi của ta."

Tô Tâm Ly vừa nói vừa khóc thành tiếng.

"Tiểu thư cũng là một mảnh hiếu tâm. Muốn trách thì trách cái tên lang băm kia, chuyện quan trọng như vậy hân ta làm sao có thể không nói rõ? Tiểu thư người đừng khóc. Thân thể người vốn không tốt, nếu như khóc đến hôn mê thì ai chiếu cố tướng gia?"

Tô Tâm Ly tựa lên người Lưu Chu, đối với sự thông minh lanh lợi khó có được của nàng hết sức hài lòng. Trên đời này chỉ có tiểu thư ngu xuẩn, làm gì có nha hoàn ngu dần?

"Lưu thái y, thế nào?"

Tô Bác Nhiên thấy lông mày của Lưu Bồi nhíu lại, cho là bệnh nặng, sợ hãi. Mới vừa rồi có chút hảo cảm với Tô Tâm Ly liền biến mất vô tung vô ảnh, đều là do nghịch nữ kia làm hại. Chỉ cần có quan hệ với những gì của Định Quốc Công phủ thì đều là khác tính của ông.

"Lưu thái y, thân thể của phụ thân thể nào? Nghiêm trọng không? Bệnh này có lây truyền?"

Ánh mắt Tô Tâm Ly mang theo khổ sở, lúc hai chữ lây truyền vừa nói xong, tất cả mọi người đều lui về phía sau vài bước. Tô Diệu Tuyết núp sau lưng Phương di nương mặc cho Phương di nương kéo nàng như thế nào nàng cũng không chịu tiến lên nửa bước. Tô Mộc Linh lúc này biểu hiện một mảnh hiếu tâm, quỳ gần giường Tô Bác Nhiên nhất, thì phản ứng kịch liệt nhất, từ dưới đất đứng dậy, nếu không phải Tô Bác Nhiên đang nhìn chăm chăm nàng thì phỏng chừng nàng đã nhanh chân chạy ra bên ngoài.

"Lưu thái y, y thuật ngài cao siêu, nhất định phải trị khỏi bệnh cho phụ thân."

Lúc tất cả mọi người đều lui về phía sau thì Tô Tâm Ly ngược lại, ở trước mặt Tô Bác Nhiên quỳ xuống, khẩn cầu nhìn Lưu Bồi, sau đó cảm tay của Tô Bác Nhiên nói: "Di nương các nàng hầu hạ phụ thân, trên mặt hay trên người đều không thể giới những việc này, mấy muội muội thì đều còn nhỏ tuổi, sợ cũng không thể chăm sóc phụ thân chu đáo. Về phần Diệu Tuyết tỷ tỷ, nàng dù sao cũng không phải là nữ nhi ruột thịt của phụ thân, mà nữ nhi là đích trưởng nữ của tướng phủ, có phụ thân che chở, để nữ nhi chiều cô chăm sóc phụ thân nhé."

Tô Tâm Ly hai mắt rung rung, ánh mắt lo lắng, không có chút sợ hãi nào cầm chặt tay Tô Bác Nhiên hận không thể thay ông bị bệnh, dùng hành động chứng minh tấm lòng chân thật. Tô Bác Nhiên đang bị chính lời nói của di nương mà mình sủng ái làm cho chán ghét tấm lòng của nữ nhi, nghe Tô Tâm Ly nói vậy, tự nhiên hân động dung, đáy lòng sinh ra vài phần hồ thẹn.

Phương di nương tức muốn chết, có chút cảm tức liếc nhìn nữ nhi đang trốn sau lưng mình. Cơ hội tốt như vậy, tiện nghi đều bị Tô Tâm Ly chiếm hết. Trong lòng tướng gia bây giờ khẳng định sẽ đối với Tô Tâm Ly bằng một ánh mắt khác. Chỉ còn một chút nữa thôi thì Tô Tâm Ly đời này coi như xong vậy mà... Nghĩ vậy Phương di nương hận nghiêng răng.

"Tướng gia hồng phúc, nhất định ngài sẽ không có chuyện gì."

Tô Bác Nhiên bị bệnh là do một tay Phương di nương tạo thành, có lây truyền hay không thì so với ai khác Phương di nương là người rõ ràng nhất.

Bà rút tay Tô Diệu Tuyết ra, đi lên phía trước, quỳ xuống bên cạnh Tô Tâm Ly, tuyệt không để Tô Tâm Ly chiếm được chỗ tốt nào.

Lưu Bồi thu hồi lại tay của hắn sau khi bắt xong mạch cho Tô Bác Nhiên, sờ sờ râu của mình sau có mang theo mấy phần đau lòng nhìn Tô Tâm Ly: "Tướng gia chẳng qua chỉ là ăn nhầm một loại thảo dược tên Long Thiệt Lan. Thứ này dược tính rất mạnh, nếu để sống mà dùng sẽ làm lạnh bụng, sẽ làm nữ tử không thể mang thai được, nếu được bào chế qua, nấu thành thuốc mà dùng thì sau hai canh giờ thuốc sẽ có tác dụng, sau đó xuất hiện bệnh trạng giống như tướng gia bây giờ. Trên cơ thể sẽ xuất hiện những mụn nước nhỏ màu trắng, đồng thời cũng xuất hiện biểu hiện giống như chứng động kinh, sùi bọt mép, đặc biệt là không thể làm cho người bệnh kích động nếu không sẽ dễ lưu lại bệnh căn. Bất quá thỉnh tiểu thư yên tâm, bệnh này không lây truyền, tướng gia tỉ mỉ điều dưỡng thân thể nửa tháng, mụn nhỏ sẽ từ từ biến mất."

Tô Tâm Ly nghe vậy, đầu tiên là vui vẻ, sau đó khóc thành tiếng: "Thật tốt quá! Phụ thân, con biết người nhất định sẽ không có việc gì."

Nàng giống như một tiểu hài tử làm nũng trong lòng Tô Bác Nhiên.

"Thuốc này, không chỉ nam tử không thể dùng mà nữ tử lại càng không thể dùng được. Những mụn nhỏ mọc ở trên mặt còn có thể bị người ngoài cho rằng mình bị chứng động kinh, như vậy ai dám thú? Nếu không cẩn thận để sống, chưa qua bào chế mà uống thì đời này của cô gái kia liền bị hủy. Rốt cuộc là ai lòng dạ độc ác lại có thể đưa chén thuốc như vậy cho tiểu thư!"

Nghe xong lời Lưu thái y nói, Phương di nương lạnh toát cả người. Bà cho rằng trên dưới thành Kinh Lăng này sẽ không ai nhận ra Long Thiệt Lan này, không nghĩ tới lại xuất hiện một trình giả kim Lưu Bồi này. Phương di nương tức giận nhưng cũng không dám biểu lộ ra bên ngoài.

Lưu Bồi cùng những ngự y khác không giống nhau. Sư phụ của hắn là Lưu Nhiên. Lưu Nhiên là một đại danh y diệu thủ hồi xuân, khởi từ hồi sinh, được xưng là Hoa Đà tái thế, chỉ là tính tình ông ta rất cổ quái, không thích gò bó cho nên không nguyện vào cung là ngự y. Có điều ông ta thực sự bị người của triều đình quý trọng đến phiên cho nên mới thu một đồ đệ cũng chính là Lưu Bồi. Lưu Bồi và sư phụ của ông tính tình cũng rất giống nhau, đều quái dị, ai cũng không để vào mắt, cả ngày chỉ biết nghiên cứu những thảo dược kia, vì vậy so với ngự y trong cung thì hơn rất nhiều. Bất quá bởi vì y thuật của hắn cao siêu mà những ngự y trong cung đều rất bội phục hắn, vì vậy cũng có chút địa vị.

Tuy nhiên y thuật của Lưu Bồi không phải là chủ yếu nhất, mấu chốt là do hắn đã từng cứu thái hậu, đương kim hoàng thượng lại là một hiếu tử cho nên đối với Lưu Bồi đặc biệt lễ độ, đến Tô Bác Nhiên còn phải nhượng nhịn Lưu Bồi ba phần. Nếu là người bình thường, Phương di nương sẽ nói hắn có hay không chẩn bệnh sai rồi hỏi thể này thể nọ, thể nhưng hiện tại là Lưu Bồi, bà ta nếu không phải thấy mệnh mình quá dài thì cứ nói.

Tô Tâm Ly này rất cuộc dùng biện pháp gì mà có thể làm cho lão già Lưu Bồi thay nó nói chuyện. Lưu Bồi đột nhiên đứng lên, đi đến bên cạnh Hà Minh, rút thứ hắn đang cầm trên tay, nhìn thoáng qua sau đó đưa tới trước mặt Tô Bác Nhiên: "Tướng gia, nếu đưa toa thuốc này cho người khác uống đương nhiên sẽ không có vấn đề gì, vấn đề ở chỗ là cây Long Thiệt Lan này ở đâu ra?"

Tô Bác Nhiên không phải người ngu, nếu Lưu Bồi đã nói như vậy thì hắn có cái gì không hiểu?

"Tướng gia tha mạng."

Hà Minh cũng choáng váng, sợ hãi quỳ trên mặt đất. Hắn sao lại không biết phương thuốc Phương di nương đưa là không có vấn đề, nhưng đây là ý của Phương di nương, sự tình đáng ra thành công nhưng hắn không ngờ tới đệ tử của Lưu công sẽ đến."

"Cảm tạ Lư thái y."

Tô Tâm Ly xoa xoa nước mắt, đứng dậy cấp Lư Bồi một đại lễ. Nếu không có hần hỗ trợ, lửa giận của Tô Bác Nhiên sẽ không tiêu tan nhanh như vậy, lại còn thành công đẩy lửa giận lên người Phương di nương.

"Chờ bệnh của phụ thân tốt lên, ta nhất định sẽ tự mình đến cửa bái tạ. Quân gia, người tự mình đưa Lư thái y trở về."

Tô Bác Nhiên đối với an bài của Tô Tâm Ly cực kỳ thỏa mãn. Lư Bồi cùng những ngự y khác bất đồng, chỉ cần dựa vào điểm hần có tiếng nói trước mặt thái hậu thì tự mình đưa về cũng không quá đáng, hơn nữa đây lại là chuyện của tướng phủ, có câu việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Lư Bồi biết càng ít càng tốt.

Lư Bồi vừa rời khỏi, trong phòng liền an tĩnh một cách đáng sợ. Phương di nương nhìn Tô Tâm Ly, lại nhìn về phía Tô Bác Nhiên, trong lòng run sợ. Bà chính là chờ Tô Tâm Ly mở miệng, muốn chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ. Tô Tâm Ly chợt vọt tới quỳ trước mặt Tô Bác Nhiên, ghé vào lòng hần, khóc thành tiếng: "Phụ thân, nữ nhi sợ hãi!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bắt đầu phản kích (2)

Edit: Meimei

Lư Bồi vừa rời khỏi, trong phòng liền an tĩnh một cách đáng sợ. Phương di nương nhìn Tô Tâm Ly, lại nhìn về phía Tô Bác Nhiên, trong lòng run sợ. Bà chính là chờ Tô Tâm Ly mở miệng, muốn chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ. Tô Tâm Ly chợt vọt tới quỳ trước mặt Tô Bác Nhiên, ghé vào lòng hần, khóc thành tiếng: "Phụ thân, nữ nhi sợ hãi!"

Thanh âm nhu nhược, run rẩy, nói xong còn nghẹn ngào đến lợi hại, nàng ghé vào lòng Tô Bác Nhiên, hai bên vai rung rung, giống như đang tìm sự che chở.

"Từ nhỏ đến lớn, nữ nhi vẫn luôn cẩn tuân lời giáo huấn của phụ thân, giúp mọi người, làm điều tốt, đối với hạ nhân cũng chưa từng trách móc nặng nề chứ đừng nói gì tới các muội muội, tỷ tỷ và di nương. Ta thực sự không biết mình đã làm sai điều gì khiến cho các nàng lần lượt hãm hại ta. Tại sao các nàng lại đối với ta như vậy?"

Nàng tất nhiên biết, thân phận cao quý của nàng, dung nhan khuynh thành, là cái đích cho mọi người muốn nhào nặn.

Trong lòng Phương di nương vang lên một tiếng lộp bộp, nhìn Tô Tâm Ly đang ghé vào bên người Tô Bác Nhiên, luôn cảm thấy trong lời nói của Tô Tâm Ly có ẩn ý. Lễ nào nó đã biết cái gì? Phương di nương liền đem chuyện này suy nghĩ từ đầu đến cuối một lần, vẫn không thấy Tô Tâm Ly có chút không ổn nào, chỉ là từ lúc bị cướp, bị người của phủ Định Quốc Công gây xích mích, nó liền xa lánh bà, không thân cận như trước kia, lại còn đối nghịch bà.

"Trước khi mẫu thân và ca ca qua đời, con cũng muốn đi theo họ, chỉ là thực sự luyến tiếc phụ thân và các muội muội còn nhỏ, chỉ có một tỷ tỷ nhưng lại là dưỡng nữ. Nếu phụ thân ngã bệnh, Ly nhi sẽ lo lắng hạ nhân không chăm sóc tốt phụ thân."

Tô Tâm Ly ngẩn đầu, gò má trắng nõn đều là lệ ngân, nước mắt giống như suối mãnh liệt rơi xuống, cơ hồ nhìn thấy ngoại trừ sợ và lo lắng còn là một nữ nhi hãm mộ phụ thân.

Tô Bác Nhiên nhìn Tô Tâm Ly khóc thương tâm như vậy, trong lòng không khỏi yêu thương. Giống như những gì Tô Tâm Ly mong muốn, nàng vừa khóc thì Tô Bác Nhiên liền cảm thấy hồ thẹn cùng áy náy.

Tô Tâm Ly là thật lòng thương tâm, vì Tô Bác Nhiên tuyệt tình. Đối với người phụ thân này, bởi vì Phương di nương và Tô Diệu Tuyết, nàng có chút e ngại ông, không dám cùng ông thân cận nhưng trong lòng vẫn rất thương cũng như rất kính trọng ông. Mỗi lần ông gặp phiền toái gì, nàng đều không chút do dự ra mặt cầu ông ngoại và cậu giúp ông nhưng kết quả, ông ta chính là một con bạch nhãn lang.

"Tiểu thư, người quả thực ủy khuất nhưng tướng gia hiện tại thân thể không khỏe, cần phải tĩnh dưỡng, có chuyện gì chờ tướng gia khỏe lại rồi nói."

Lục di nương đi đến trước mặt Tô Tâm Ly, hạ thấp người, ôn nhu an ủi. Lục di nương da trắng nõn, lời nói uyển chuyển, nhẹ giọng nói, mặt mũi hiền lành, giống như đang khuyên hải tử.

Chờ phụ thân khỏe lại? Nửa tháng sau, lửa giận của Tô Bác Nhiên cũng tan đi, đối với hồ thẹn, áy náy với nàng phỏng chừng cũng mất, hơn nữa còn có Phương di nương và Hà di nương là hai nữ nhân lợi hại thôi gió bên tai, khi đó nếu nàng nhắc lại, người khác cũng sẽ cảm thấy nàng thù dai tính toán chi li. Bọn họ tính toán cũng thật tốt.

"Các người cũng biết thân thể phụ thân không khỏe cần phải tĩnh dưỡng? Vậy mà lúc này khi ta tới, phụ thân tại sao lại tức giận như vậy?"

Tô Tâm Ly lạnh lùng nhìn Lục di nương muốn làm người hòa giải nhệch bợ Phuong di nương. Nằm mơ đi. Cho nàng là người dễ bị khi khi dễ đứng không. Hôm nay ta sẽ cho các người thấy ta có khi dễ hay không.

“Phụ thân, lúc này người sai nha hoàn đi gọi ta? Bây giờ nha hoàn đó còn có ở đây không?”

Hiển nhiên Tô Tâm Ly không muốn từ bỏ ý đồ. Tô Tâm Ly đứng dậy, chỉ nha hoàn đang quỳ bên cạnh Phuong di nương: “Là người sao?”

Nha hoàn kia sớm đã bị dọa sợ, nàng làm tất cả đều do Phuong di nương bày. Nàng vốn cho rằng mình có thể đi lĩnh thưởng không nghĩ tới Tô Tâm Ly lại đột nhiên dẫn ngự y trong cung đến. Tuy nàng sợ nhưng nghĩ lại Tô Tâm Ly là một tiểu thư vừa ngốc lại mềm yếu, sẽ không tính toán, không nghĩ tới tiểu thư hôm nay lại có thái độ khác thường, câu tướng gia vì nàng làm chủ. Hạ nhân trong tướng phủ đều đang bàn tán tiểu thư bị ức hiếp nhiều quá nên đang dần thay đổi, xem ra là chính xác.

“Tiểu thư tha mạng!”

Tô Tâm Ly nhìn nàng cả người run rẩy sợ hãi cũng biết là nàng không sai.

“Người là nha hoàn của tướng phủ?”

Tô Tâm Ly cũng không vội định tội nàng mà hỏi một vài vấn đề.

“Nô... Nô tỳ... Vâng.”

“Phụ thân sai người đi Ly Tâm viện tìm ta, vì sao người không đi? Người rốt cuộc đã nói gì với phụ thân, ai bày người nói như vậy? Rốt cuộc ai mới là chủ tử của người? Chỉ là một nha hoàn lại dám trêu đùa nói dối chủ tử, thực là to gan lớn mật!”

Tô Bác Nhiên nghe vậy, càng thêm tức giận, không phải vì oan uổng cho Tô Tâm Ly mà là đường đường là một thừa tướng của Lư Ly quốc lại bị một nha hoàn lừa dối đùa giỡn.

“Phụ thân, người mới là người đứng đầu tướng phủ, không phải tất cả hạ nhân trong tướng phủ đều phải nghe lời người sao?”

Phuong di nương nghe lời này, len lén liếc mắt nhìn sắc mặt của Tô Bác Nhiên, hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi.

“Phụ thân, con biết, người không thích con. Người thích Phuong di nương và Tuyết tỷ tỷ hơn. Nhưng con vĩnh viễn là nữ nhi của người. Sau khi mẫu thân và ca ca qua đời, nữ nhi mặc dù là đích nữ duy nhất của tướng phủ nhưng vẫn luôn cẩn thận dè dặt trong mọi việc, sợ đem phiền phức đến cho phụ thân, vì vậy cả ngày đều ở trong Ly Tâm viện, nơi nào cũng không dám đi. Nhưng lại có người cảm thấy nữ nhi là vật cản trên đường của họ, muốn trừ đi cho thống khoái. Phụ thân, nữ nhi thật sự rất sợ. Nếu tất cả mọi người trong tướng phủ đều không buông tha nữ nhi, nữ nhi cũng không muốn ở lại đây làm chương mắt mọi người. Nữ nhi nguyện là kết đèn thanh tân cô phật, vì phụ thân cầu phúc, cầu cho phụ thân mọi việc đều như ý.”

Tô Tâm Ly đứng trước mặt Tô Bác Nhiên, quỳ xuống, nặng nề dập đầu, trên mặt tràn đầy lệ ngân cùng bi thương đau lòng nhưng cũng rất kiên quyết, bình tĩnh nhìn Tô Bác Nhiên, hết sức chăm chú không có chút ý đùa giỡn nào.

“Nói so với hát còn hay hơn.”

Tô Tích Nguyệt hừ lạnh một tiếng, ước gì Tô Tâm Ly lập tức cạo tóc làm ni cô.

“Im miệng cho ta!”

Tô Bác Nhiên phẫn nộ quát một tiếng, từ trên giường ngồi dậy: “Hà di nương, ta thấy người là ngại làm di nương quá dài.”

Hà Trại Hoa nghe vậy càng hoảng sợ, nhìn thấy mặt Tô Bác Nhiên đen lại, nhưng không dám mở miệng cầu tình.

“Người hài tử này, phụ thân làm sao bỏ người được?”

Tô Bác Nhiên tự mình đỡ Tô Tâm Ly đứng dậy. Trước đó hắn cho rằng Tô Tâm Ly vong ân phụ nghĩa, không cần người phụ thân này cho nên mới muốn hủy đi nàng, lại khéo léo nâng đỡ một nữ nhi khác nhu thuận hơn thượng vị. Thế nhưng hiện tại hắn đã biết rõ nguyên nhân ở giữa, còn có Lư Bồi làm chứng, chuyện này, Tô Tâm Ly có đạo lý hơn, hắn nào dám không cần người nữ nhi này a? Vì lần này Tô Tâm Ly bị ép buộc, Định Quốc Công lại cấp cho ông mặt mũi, chức tướng gia này, ông làm còn chưa đủ vì vậy Tô Tâm Ly này, trăm ngàn lần không thể không muốn.

Tô Diệu Tuyết nhìn một màn phụ tử từ từ hiểu tức thiếu chút nữa muốn thổ huyết. Phụ thân không phải là không thích Tô Tâm Ly hay sao? Nếu nó chủ động muốn rời đi thì để cho nó đi càng xa càng tốt. Tô Tâm Ly đâu phải thật sự muốn làm bạn cùng phật tổ, rõ ràng là lấy lui làm tiến.

Tô Tâm Ly rũ đầu, bởi vì ủy khuất, nước mắt như thế nào cũng không ngừng được. Tô Bác Nhiên nhìn trong lòng cũng không khỏi chua xót.

“Phuong di nương, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Phuong di nương thấp thỏm bất an. Bà biết tướng gia lúc này tức giận thật sự.

“Tướng gia, là thiếp quân giáo không nghiêm, thiếp có tội.”

Phương di nương cả kinh, một thân mồ hôi lạnh. Bà thiên tính vạn tính cũng không nghĩ tới Tô Tâm Ly lại có thể đem ngự y tới, còn là Lưu thái y du diễm bất tiền.

Tô Bác Nhiên khoát tay áo: “Ta không muốn nghe những cái này. Sự tình lần này nếu người không cấp cho Ly nhi một công đạo thì ta thấy người cũng không cần quản những việc trong tướng phủ nữa! Ly nhi, con là nữ nhi của Tô Bác Nhiên ta, là đích nữ duy nhất của tướng phủ, chờ qua một thời gian thân thể con khá hơn, con nên học cách chường gia.”

Phương di nương choáng váng đầu đến lợi hại. Tô Diệu Tuyệt nghe vậy trong lòng cả kinh, càng bất bình tức giận. Tô Tịch Nguyệt thì nhìn Tô Tâm Ly như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

“Cám ơn phụ thân. Nữ nhi có phụ thân phủ hộ, thân thể đã khỏe nhiều rồi, chỉ là nữ nhi muốn chiếu cố phụ thân.”

Tự đem đá đập bẻ chân mình, nếu không nàng lợi dụng sự áy náy hổ thẹn của Tô Bác Nhiên làm gì, Tô Tâm Ly cảm thấy thật có lỗi với chính bản thân mình.

“Được rồi, thân thể con cũng không tiện, gần đây không cần đi đâu, nếu có thời gian thì học cách thu xếp mọi việc trong tướng phủ, có chuyện gì thì tìm Thẩm Phục, hắn sẽ giúp đỡ con. Các người lui xuống đi, gần đây không nên tới quấy rầy ta.”

Tô Bác Nhiên lớn lên cũng lịch sự tuấn tú, bản thân hắn cũng cực kỳ coi trọng dáng vẻ, cho nên hiện tại trở thành bộ dạng này tất nhiên là không muốn gặp người.

“Vâng, phụ thân, người nghỉ ngơi thật tốt, nữ nhi liền không muốn quấy rầy.”

Tô Tâm Ly phúc thân. Nàng vừa rời khỏi, những người khác cũng chỉ có thể ly khai theo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Phản ứng của mọi người

Edit: Meimei

Vừa về tới viện, Tô Mộc Linh liền cho tất cả hạ nhân lui ra, nàng không cam lòng thở dài: “Vận khí của đại tỷ thật tốt, tới đúng lúc như vậy.”

Chậm chút nữa, chỉ một chút xíu nữa thôi, Tô Tâm Ly đến chậm một bước, chờ Tô Bác Nhiên viết xong tấu chương, Phương di nương nhất định sẽ trăm phụng nghìn kẻ đem lên trình trước mặt hoàng thượng. Cho dù phủ Định Quốc Công quyền thế ngập trời, thì danh tiếng của Tô Tâm Ly đã bị hủy rồi, ai lại muốn thú một nữ nhi bất trung bất hiếu chứ đừng nói chỉ là hoàng gia thiên tử, nhất là người muốn thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Một khi danh tiếng của Tô Tâm Ly bị hủy, người của phủ Định Quốc Công nhất định sẽ tìm phụ thân tính sổ, lúc đó phụ thân vì tự bảo vệ mình, tất nhiên sẽ đưa Phương di nương ra đỡ đầu, vì thế cho người của phủ Định Quốc Công không nổi giận, phụ thân khẳng định sẽ không dám đưa Phương di nương lên phủ chính. Tô Mộc Linh đương nhiên rất muốn mẫu thân của mình lên làm phủ chính nhưng nàng biết nàng không có khả năng.

Mẫu thân của nàng bất quá chỉ là một nha hoàn, cao nhất cũng chỉ có thể làm trắc phu nhân. Phụ thân chỉ có thể tái giá, tân phu nhân cho dù bụng không chịu thua kém cũng không có khả năng nhanh như vậy liền sinh ra một thái tử phi tương lai, Phương di nương không thể phủ chính, Tô Diệu Tuyệt cũng chỉ là dưỡng nữ của tướng phủ, Tô Tịch Nguyệt ngu ngốc kia căn bản không đủ gây nguy hiểm, về phần Tô Tiên Nguyệt, nàng ta sao có thể so được với mình?

Vốn nàng đã có một tia cơ hội thể hiện tại mọi hy vọng của nàng đều bị dập tắt.

Tô Mộc Linh hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía di nương của mình: “Con còn tưởng rằng ta sẽ bị đuổi ra ngoài, không nghĩ tới Phương di nương lại bị lật thuyền trong mương.”

Tô Tâm Ly hiện tại không những không bị đuổi ra khỏi nhà còn thành công trở thành hiếu nữ trong mắt phụ thân, thậm chí phụ thân còn muốn để cho nàng chường gia.

Tô Mộc Linh cực kỳ không phục, gương mặt phấn điều ngọc trát bởi vì oán khí nồng nặc mà không còn thấy chút nào khả ái của độ tuổi này: “Ngoại trừ đầu thai tốt hơn nàng một chút, còn lại nàng ta có điểm nào hơn so với nàng?”

Cũng chỉ có nàng ta ngu xuẩn như vậy mới cho rằng Phương di nương và Tô Diệu Tuyệt là người tốt, ngây ngốc bị người khác lợi dụng. Thân là thiên kim tiểu thư, con vợ cả ngay cả nha hoàn cũng có thể lừa dối. Đáy lòng Tô Mộc Linh coi thường Tô Tâm Ly.

Lục di nương day day vùng xung quanh lông mày, có chút không vui nhìn về phía nữ nhi của mình: “Linh nhi, con không hiểu sao? Trên đời này làm sao có chuyện trùng hợp như vậy, đại tỷ con không phải là người đơn giản, dễ đối phó như con tưởng tượng đâu.”

Lục di nương thở dài: “Từ ngày sinh thân của Tướng gia đến bây giờ, nàng và Phụng di nương đã giao phong vài lần, con thấy Phụng di nương chiếm được tiện nghi trên tay nàng? Chỉ mới ngắn ngủi vài ngày, hạ nhân trong phủ còn có ai dám khiêu khích nàng như trước, nếu có thì bọn họ được chỗ tốt? Lần trước bởi vì chuyện tình của Thu Hòa, Phụng di nương muốn nháo, kết quả thì sao, phụ thân người cổ tình che chở nàng, còn những hạ nhân kia, bao gồm cả Phụng di nương mà đều bị đem bán. Đại tỷ con hiện trong tay cầm không ít khế ước bán thân của hạ nhân trong phủ a.”

Trong viện bọn họ, sợ là có không ít khế ước bán thân của hạ nhân nằm trong tay nàng.

“Tiểu thư không phải là người qua loa như vậy, vì để bảo vệ địa vị của mình, nàng không để cho Phụng di nương chỉ trích mà đẩy người bên cạnh bà ta ra làm lá chắn, đặc biệt là Hà Minh kia, không ngờ hẳn ta là phụ tá đắc lực bên cạnh Phụng di nương. Phụng di nương lúc này không chết thì cũng bị lột một lớp da, Phụng di nương sẽ rất nhanh trở thành một con cạp không răng.”

Tô Mộc Linh lấy làm kinh hãi, cái người đại tỷ vùng về trăm dặm ít nói như lợn kia sao lại thay đổi lợi hại như vậy?

“Vì sao đại tỷ tỷ không thừa cơ hội này trực tiếp diệt trừ Phụng di nương?”

Lục di nương nở nụ cười: “Không phải nói đại tỷ của con thông minh a, lẽ nào con không nhìn ra phụ thân con có lòng muốn bảo vệ Phụng di nương?”

“Chẳng lẽ bọn giặc cướp lần này kẻ đao lên cổ Tô Tâm Ly, cho nên nàng mới đột nhiên thông suốt?”

Lục di nương cười phát ra tiếng quỷ dị: “Chính là do Phụng di nương quá nóng lòng, sai một bước thua cả bàn.”

Vốn dĩ có Tô Tâm Ly giúp đỡ, vị trí phu nhân tướng phủ của Phụng di nương rất ổn định, hiện tại vị trí đó rơi vào nhà nào còn chưa biết.

“Linh nhi, tiểu thư là trưởng tử của con, giữa tỷ muội với nhau, nên đi lại nhiều.”

“Vâng.” Tô Mộc Linh sáng khoái đáp ứng. Nếu Tô Tâm Ly không phải là người vô dụng, bây giờ còn được phụ thân xem trọng, nàng tất nhiên muốn cùng tỷ tỷ hảo hảo bồi dưỡng tình tỷ muội.

Tô Tịch Nguyệt trở lại viện của mình, liền phát hỏa, đem đồ vật trong phòng đập bể hết. Vẫn chưa hết giận, Tô Tịch Nguyệt mắng: “Tô Tâm Ly, cái tiểu tiện nhân chết tiệt.”

Lời vừa dứt, Hà di nương hoảng sợ, bước nhanh về phía Tô Tịch Nguyệt bịt chặt miệng nàng ta, lại cẩn thận liếc mắt nhìn bốn phía: “Tiểu tử tông của ta, con cẩn thận một chút.”

Tô Tâm Ly hiện tại chính là niềm vui của tướng gia, ngay cả Phụng di nương cũng phải nhìn sắc mặt của nàng, nàng lại nhanh chóng được quyền chưởng gia. Lúc này đắc tội với nàng thì đối với các nàng một chỗ tốt cũng mong đừng có.

Trong lòng Tô Tịch Nguyệt không phục, hất tay Hà di nương ra: “Nàng ta chỉ là một đứa không có nương, có cha sinh không có cha thương, tại sao ta lại phải sợ nàng ta? Chuyện tình hôm nay, ta nhất định sẽ để cho nàng ta đẹp mặt, nếu không ta nuốt không trôi cục tức này.”

Tô Tịch Nguyệt vì tức giận mà sắc mặt đỏ bừng, bởi vì phần nộ không cam lòng mà hô hấp đều thấy khó khăn.

“Không nuốt trôi cũng lo mà nuốt. Cho dù phụ thân con không đau lòng đại tỷ con như thế nào thì nàng ấy cũng là tiểu thư tướng phủ, thân phận tôn quý hơn chúng ta. Lần này chúng ta không thể đuổi nàng ra ngoài được, lại còn để cho phụ thân con sinh lòng hổ thẹn với nàng ấy, cho nàng ấy quyền chưởng gia, con thật cho rằng đại tỷ con là người dễ bị khi dễ? Con không thấy mấy ngày nay những người trong tướng phủ đắc tội với nàng ấy còn chiếm được chỗ tốt? Ngay cả Phụng di nương bây giờ còn phải nhìn sắc mặt của nàng ấy mà làm việc. Người hiện tại tốt nhất là nên thu liễm tính tình của mình đi, quản cái miệng của người cho tốt, nếu không người bị đuổi ra khỏi tướng phủ chính là người.”

Tô Tiên Nguyệt trầm mặt, khẽ chau mày, sắc mặt nghiêm nghị.

Phòng các nàng là cây thương của Phụng di nương, nàng sao lại không biết? Ai bảo di nương của nàng là nha hoàn trước đây của Phụng di nương. Tất cả các di nương trong tướng phủ cũng chỉ có Phụng di nương sinh được một nữ tử, nhà cũng có chút bối cảnh, phụ thân cũng cực kỳ tín nhiệm bà ấy, các nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn trở thành thù hạ của bà ấy, nếu không sẽ rơi vào kết cục của Tam di nương và Ngũ di nương.

“Sẽ không!”

Tô Tịch Nguyệt nhìn về phía Tô Tiên Nguyệt, sắc mặt tái nhợt, mím môi, lắc đầu không dám tin nhưng bên trong đôi mắt lại chứa đầy vẻ lo âu và sợ hãi. Hà di nương đứng một bên nhìn không khỏi yêu thương.

“Sẽ không sao? Người nhìn xem, lúc này khẳng định tướng phủ sẽ làm một trận đại thanh tẩy. Phụng di nương hiện tại toàn thân khó bảo toàn, trong lòng bà ta bây giờ chính là đang rất nén giận, bà ta còn ước gì người đi giúp bà ta hả giận. Nếu người bị tiểu thư đuổi ra ngoài, người cho rằng bà ta sẽ giúp người cầu tình? Bà ta cầu còn không được.” Nói cách khác, không cần bà ta xuất thủ, danh tiếng của tiểu thư sẽ bị phá hủy, về phần Tô Tịch Nguyệt, Phụng di nương sẽ không quan tâm đi.

“Được rồi, Tiên Nguyệt, người đừng dọa tỷ tỷ người.”

Tô Tiên Nguyệt hừ một tiếng, không thèm nói, xoay người đi ra ngoài, lưu lại Hà di nương và Tô Tịch Nguyệt đang sợ hãi run lẩy bẩy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Phiền phức lớn

Edit: Meimei

Trên đường từ Minh Tùng đường trở về, Phuong di nương cảm giác cả người mình đều không tốt. Lúc trở về Phuong Tĩnh viện, sắc mặt của bà đều tái nhợt, một bộ dạng đại nạn sắp đến nơi rồi.

“Tuyệt nhi, lần này chúng ta gặp phiền phức lớn rồi.”

Phuong di nương lẩm bẩm nói câu đó, bộ dạng thất thần hoảng loạn. Bà tự rót cho mình một chén trà, uống một hơi sạch sẽ. Từ lúc Tô Tâm Ly xuất hiện mang theo Lư thái y, lòng của bà liền treo lơ lửng, bởi vì khản trương và bất an mà cổ họng của bà nóng hừng hực khô khốc.

“Người của tướng phủ không phải là của di nương hết sao? Vì sao Lư thái y lại đến cùng Tô Tâm Ly để xem bệnh, có hạ nhân nói cho nàng ta biết?”

Tô Diệu Tuyệt cảm tức, lúc nói chuyện lộ ra nòng nặc trách cứ.

“Di nương, bây giờ người có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội, còn ta thì bị mất sủng ái của phụ thân.”

Nhớ đến hình ảnh Tô Bác Nhiên và Tô Tâm Ly phụ tử từ từ hiểu, trong lòng Tô Diệu Tuyệt giống như bị mèo cào nát bấy, hận nghiêng rằng, Nàng mới là nữ nhi sủng ái nhất của phụ thân. Tiểu tiện nhân Tô Tâm Ly dựa vào cái gì mà cùng nàng tranh đoạt?

“Ngươi còn trách ta. Lúc ở trong phòng tướng gia, ngươi tại sao lại trốn sau lưng ta? Nếu như lúc đó ngươi giống như Tô Tâm Ly ở bên cạnh ông ấy, phụ thân ngươi cũng không đến mức đối xử với chúng ta như vậy.”

Nhắc tới chuyện này, Phuong di nương liền cảm thấy tức giận: “Nếu là bệnh truyền nhiễm, di nương làm sao để cho ngươi tiến vào trong phòng, lẽ nào di nương còn có thể hại ngươi?”

Tô Diệu Tuyệt thấy Phuong di nương cũng tức giận, nhất thời thu liễm tính tình của mình, tiến lên ôm Phuong di nương làm nũng: “Di nương, ta sai rồi, không được sao? Ta chỉ là tức giận Tô Tâm Ly kia, chuyện lần này chắc chắn là do tiểu tiện nhân kia thiết kế.”

“Ngươi biết là tốt rồi, di nương làm tất cả cũng chỉ vì ngươi. Ta tuyệt đối không cho phép Tô Tâm Ly cười lên đầu ngươi.”

Phuong di nương nhìn nữ nhi diễm đam đáng yêu của mình, không khỏi mềm lòng, từ ái nhẹ nhàng vỗ tay nàng, sau đó dắt nàng đến ngồi bên cạnh mình.

“Di nương, chuyện lần này sợ rằng không đơn giản. Phía sau Tô Tâm Ly khẳng định có người của Định Quốc Công chỉ điểm hỗ trợ. Ta thấy hiện tại nó đã cùng chúng ta xa cách. Tôn mã trước đó có nói nhất định là có đạo lý. Ta cũng biết di nương hiện tại rất lo lắng. Nếu Tô Tâm Ly còn có tâm muốn đưa di nương lên làm phủ chính thì cũng sẽ không cùng người tranh đoạt quyền chương quân tướng phủ.”

Tô Diệu Tuyệt phân tích đạo lý rõ ràng, Phuong di nương nghe vậy vẻ mặt nghiêm trọng, liền tiếp gật đầu.

Chỉ cần vừa nghĩ đến việc Tô Tâm Ly có thể chương gia, Tô Diệu Tuyệt liền ghen ghét muốn chết.

Chương gia, là một cơ hội rèn luyện rất tốt, đồng thời còn có thể thu được một số lượng lớn tiền bạc, quan trọng nhất là sau khi chương gia, sự thông tuệ của nàng cũng sẽ chậm chậm được truyền ra bên ngoài, danh tiếng sẽ tăng vọt, các công tử danh gia đều muốn có thể thủ một người vợ như vậy. Vì vậy trong những gia đình kia, đích nữ trong nhà đến một độ tuổi nhất định, chủ mẫu sẽ để cho nàng có cơ hội học quản lý mọi việc trong nhà, cũng là vì tương lai gả họ ra ngoài mà chuẩn bị. Chuyện tốt như vậy, cư nhiên bị Tô Tâm Ly cướp lấy. Nếu không có chuyện tình ngày hôm nay, đời này Tô Tâm Ly cũng đừng hòng mơ tưởng đến việc chương gia. Loại tư vị tự mang đá đập chân mình này cũng không dễ chịu gì.

Hai người Phuong di nương và Tô Diệu Tuyệt đều nhất trí cho rằng Tô Tâm Ly có cao nhân chỉ điểm ở phía sau vì vậy mới có thể thay đổi thông minh lên như vậy.

“Ngày mai ta sẽ đem nha hoàn kia và Hà Minh qua cho tiểu thư, để cho nàng xử lý.”

Mấy năm nay, Hà Minh cũng giúp đỡ bà làm nhiều việc trong tối. Phuong di nương gần như đưa hẳn trở thành phụ tá đắc lực. Bây giờ hẳn bị như vậy, so với việc bị mất Phuong mã và mười mấy hạ nhân còn muốn đau lòng hơn, trong lòng đều muốn rí rầu. Thế nhưng chuyện lần này, bà muốn thoát thân cũng chỉ có thể đem hết mọi trách nhiệm đổ lên đầu Hà Minh. Bà luyến tiếc nhưng đưa một kẻ chết thay còn hơn là chính mình bị đuổi ra khỏi tướng phủ.

“Chuyện lần trước di nương còn chưa rút ra kinh nghiệm sao? Di nương tự mình xử lý là được rồi, hà tất đưa tới cửa rồi bị Tô Tâm Ly nhục nhã, lại còn không duyên không cớ tạo thêm uy tín cho nó.”

Phương di nương gật đầu, trong lòng cũng không khỏi hối hận. Nếu biết trước như vậy, bà cũng sẽ không cho người bắt cóc Tô Tâm Ly, cũng sẽ không bị Tô Tâm Ly oán hận. Nghĩ đến việc ngày càng xa cách vị trí phu nhân tướng phủ, Phương di nương liền cảm thấy xót xa.

“Nếu Tô Tâm Ly đã không thể tin dùng thì giữ lại nó cũng không có tác dụng gì. Còn 1 tháng nữa là hết hiếu kỳ phu nhân, chúng ta có thể tìm cơ hội để cho nó thần không biết quỷ không hay biến mất.”

Ngược lại với mấy vị di nương bên kia, Tô Tâm Ly bên này rất thoải mái. Chỉ cần nghĩ đến đám người Phương di nương tức giận phần nộ giậm chân nhưng không làm gì được nàng thì Tô Tâm Ly đã cảm thấy tâm tình thật tốt.

“Tiểu thư.”

Thu Ba không để ý đến cái lạnh, vẫn đứng canh giữ ở cửa. Thấy Tô Tâm Ly đã trở về liền nghênh đón nàng, thái độ cung kính hơn trước gấp bội lần.

“Chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa.”

Nghĩ đến cả người Tô Bác Nhiên đầy mụn nước, trong lòng nàng liền cảm thấy sợ hãi, cả người đều không được tự nhiên.

Sau khi Tô Tâm Ly vào phòng mình, mặc cho Thu Ba ân cần hầu hạ mình, nét mặt của Tô Tâm Ly cũng không có một tia dao động. Hầu hạ thật tốt cho chủ nhân, là trách nhiệm của nha hoàn, hơn nữa Thu Ba chỉ là tôn trọng bên ngoài, ai biết có thật tình hay không, thế nhưng chỉ cần nàng ta không làm gì nàng, nàng tất nhiên cũng sẽ không bạc đãi nàng ta.

“Vâng.”

Tô Bác Nhiên tự mình lên tiếng cho Tô Tâm Ly chườm gia. Ở tướng phủ, hiện tại danh tiếng của Tô Tâm Ly đang thịnh, nô tài nào dám chậm trễ. Hơn nửa đêm, Tô Tâm Ly vừa nói muốn tắm rửa, một thùng nước nóng liền ngay lập tức được đưa đến Ly Tâm viện.

“Có lời gì muốn nói thì nói đi.”

Tô Tâm Ly chỉ giữ lại một mình Lưu Chu hầu hạ, nhìn nàng bộ dáng muốn nói lại thôi thì ôn nhu mở miệng hỏi.

Mặc dù Lưu Chu không phải là một người nhiều chuyện, tò mò nhưng một buổi tối phát sinh nhiều chuyện như vậy mà nàng ghen đến bây giờ mới hỏi cũng ngoài dự liệu của Tô Tâm Ly.

“Tiểu thư, chuyện lần này rõ ràng là Phương di nương làm, Phương di nương muốn hại tiểu thư, kết quả chén thuốc kia lại vào bụng tướng gia. Phương di nương sợ tướng gia trách tội, nên tìm một lý do sứt sọc đem trách nhiệm đổ lên đầu tiểu thư. Nếu không phải tiểu thư có tính toán trước, để Định Quốc Công tìm Lưu thái y đến hỗ trợ thì tiểu thư đã bị những người kia liên hợp đuổi ra ngoài. Tiểu thư nên nói Tướng gia đuổi Phương di nương ra khỏi phủ, xem bà ta sau này còn dám làm chuyện không đúng với tiểu thư không.”

Lưu Chu nhú nhú mi, nhớ đến hình dạng quỷ dị của Tô Bác Nhiên ở Minh Tunnel đường, trong lòng đầy căm phẫn. Nếu tiểu thư uống chén thuốc kia, hậu quả quả thực không tưởng tượng nổi.

Tô Tâm Ly miễn cưỡng tựa vào thành thùng tắm, hơi nước bốc lên lượn lờ như chạm vào da thịt trắng nõn của nàng, có một loại mỹ lệ mê hoặc lòng người.

“Người cho là phụ thân sẽ đồng ý sao? Nếu phụ thân có loại tâm tư kia thì cũng sẽ không cho bà ta thời gian tìm công đạo cho ta, đây là giúp Phương di nương tìm một người chết thay à. Nếu ta có ý đuổi Phương di nương ra ngoài thì cũng chỉ làm cho phụ thân bức dọc, như vậy không bằng ta thuận nước giong thuyền theo ý ông ấy.”

Lưu Chu kinh hô một tiếng: “Tướng gia tại sao lại muốn làm như vậy? Tiểu thư là nữ nhi của ông ấy mà.”

Tô Tâm Ly bĩu môi. Quan hệ giữa ông ngoại và ông ta vốn không tốt, sau khi mẫu thân và ca ca qua đời, ông ngoại chú trọng mắt người con rể này, mà hiện tại trong quan trường, phụ thân và người của Phương di nương cùng nâng đỡ giúp nhau, chỉ cần ông ta không muốn cùng bọn họ xé rách da mặt nhau thì tất nhiên cũng sẽ không đem Phương di nương đuổi ra khỏi phủ, hơn nữa Phương di nương còn là di nương duy nhất trong tướng phủ có con trai.

“Lưu Chu, người phải nhớ kỹ, muốn đánh bại kẻ thù, nếu có thể đánh chết trong một lần là tốt nhất, nhưng có một vài người, đánh một lần không chết vậy chúng phải đánh nhiều lần. Nhưng mỗi một lần đánh phải có hiệu quả của lần đó, nhưng một kích cuối cùng phải để cho kẻ thù trọn đời không thể xoay người. Thế nhưng trước đó chúng ta phải biết nhìn nhận đồng thời lợi dụng tất cả khả năng cùng sức mạnh. Phương di nương là địch nhân đánh một lần không chết, cho nên chúng ta không cần tức giận. Người xem, lần thứ hai này, Phương di nương mặc dù không có triệt để rơi đài nhưng thân tín bên cạnh bà ta bị bán đi không ít. Địa vị của bà ta ở tướng phủ cũng không lớn bằng lúc trước. Một ngày nào đó, bà ta sẽ phải trả giá thật lớn.” Đánh bại Phương di nương còn có Tô Bác Nhiên nữa, vì vậy trước khi Phương di nương rơi đài, nàng sẽ không cùng ông ta xé rách da mặt.

Lưu Chu nhìn về phía Tô Tâm Ly, mím môi, suy tư trong chốc lát. sau đó gật đầu cười: “Tiểu thư, ta hiểu rồi, sau này ta sẽ không lỗ mãng như hôm nay nữa.”

Tô Tâm Ly sờ sờ đầu Luru Chu, cười tủm tỉm: “Ừ, người đi xuống trước đi, ngày mai đi tìm hiểu xem Liễu di nương thế nào rồi.”

Luru Chu nhìn Tô Tâm Ly nhắm mắt tựa người vào thùng tắm: “Vâng, tiểu thư. Ta ở bên ngoài, có chuyện gì tiểu thư gọi ta nhé.”

Tô Tâm Ly không trả lời, Luru Chu theo đó lui ra.

Bên trong phòng tắm, hương khí lượn lờ, hơi nóng vẫn liên tục bốc lên, Tô Tâm Ly ngâm mình trong nước nóng, trong đầu lúc này lại hiện lên ký ức đau khổ của đời trước.

Đời trước, là mất nàng bị mù, mới bị Phương di nương và Tô Diệu Tuyết an bài mấy nhan hoàn bên cạnh lừa gạt dụ dỗ nàng, đem Phương di nương lên bị trí chủ mẫu, làm cho Tô Diệu Tuyết còn có Tô Chí An, Tô Chí Minh đều chân chính trở thành con vợ cả. Đời này, Tô Diệu Tuyết cũng chỉ là đường nữ tướng phủ mà Tô Chí An, Tô Chí Minh cũng chỉ có thể là thứ tử. Phương di nương đừng mơ tưởng có thể xuất đầu lộ diện.

Nghĩ đến sắp đến tiết Hoa Tiêu, còn có ba năm hiếu kỳ mẫu thân cũng sắp kết thúc, Tô Tâm Ly đột nhiên mở mắt, hơi nước lượn lờ, một bóng dáng cao lớn đứng trước cửa, thân hình kia, rõ ràng là một nam tử.

“Ai?”

Tô Tâm Ly khẽ hô một tiếng, nhanh chóng lấy y phục bên cạnh khoác lên người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Tặc tử khuê phòng

Edit: Meimei

“Ai?”

Tô Tâm Ly khẽ hô một tiếng, nhanh chóng lấy y phục bên cạnh khoác lên người.

Bởi vì lo lắng sẽ kinh động mọi người trong viện, chọc thêm phiền toái nên Tô Tâm Ly không dám lớn tiếng kêu. Tuy nói bây giờ trong tướng phủ nàng đã lập uy cho mình, những hạ nhân kia sẽ không dám bất kính với nàng như trước nhưng Phương di nương đầu sao cũng đã chường già ba năm, sau khi hiếu kỳ của mẫu thân sẽ được lên làm phù chính cho nên bọn hạ nhân kia nhất định cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt mà nịnh nọt Phương di nương.

Tô Tâm Ly đứng dậy, nước trong thùng tắm bắn ra ngoài, nàng chân không đứng trên mặt đất, xoay người muốn đi đến lấy xiêm áo treo ở bình phong thì cửa đột nhiên từ bên ngoài bị đẩy vào. Tô Tâm Ly cả kinh, trong lòng không khỏi có chút bối rối. Nửa đêm khuya khoác, nếu là đàn ông do Phương di nương phái tới thì hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

Tô Tâm Ly nhìn bốn phía muốn trong phòng tắm này tìm một chỗ có thể ẩn nấp nhưng mà liếc nhìn khắp bốn phía căn bản một chỗ ẩn thân cũng không có. Tô Tâm Ly sờ tóc vẫn còn ướt, tìm thấy một cây trâm vẫn còn gắn trên tóc, động tác của nàng dừng lại, trong mắt hiện lên lãnh ý, nàng không ngại lại tái diễn sự việc ở bãi tha ma lần trước.

Đời này, nàng không còn lòng dạ nào lập gia đình. Thân thể này đối với nàng mà nói chỉ là một thân xác xinh đẹp mà thôi, nhưng nàng nhất định không thể để tổn hại thanh danh của mình, nàng không muốn để cho ông bà ngoại bận tâm lo lắng cho nàng như đời trước.

“Là ta.” Thanh âm của nam nhân thanh nhã như ngọc lại hết sức quen tai.

Lan Dục Thư làm gì cũng không nghĩ đến nghênh đón mình là bức tranh mỹ nhân tắm. Phòng tắm không lớn, hơi nóng lượn lờ đan lại giống như mây cũng giống như sương mù dày đặc. Cả cơ thể trên dưới của Tô Tâm Ly chỉ dùng một cái áo khoác bọc lại, che từ phần ngực đến bắp đùi, mà cổ, cánh tay và bắp chân của nàng đều bị lộ ra ngoài, còn có xương quai xanh tinh xảo và bàn chân trên mặt đất kia tựa hồ như chỉ lớn bằng bàn tay của hắn, trong suốt tựa như mỹ ngọc được điêu khắc mà ra.

Da thịt nàng trắng nõn bởi vì vừa mới tắm xong mà lộ ra màu hồng nhàn nhạt, nhất là gương mặt đó, giống như một đóa hoa son trà kiêu diễm, phía trên còn dính hơi nước, thêm vào đó là ánh mắt quyền rũ câu người, mái tóc đen như mực rũ trên vai, lông mi thật dài run rẩy. Chỉ một cái chớp mắt, Lan Dục Thư giống như nhìn thấy một tiên tử vừa mới rơi xuống phạm trần, dung nhan khuynh thành, thần thái thoát tục, càng lộ ra khí thế thần thánh không thể xâm phạm.

Tô Tâm Ly chớp mắt, nhìn người nam nhân mặc áo tím đang đứng trước cửa, dung nhan tuấn mỹ vô song, trên miệng còn nở nụ cười, giống như là sẽ vĩnh viễn không chà đạp một bông hoa, ngoài Lan Dục Thư còn có ai?

Thấy người tới không phải là người của Phương di nương mà là Lan Dục Thư, trong lòng Tô Tâm Ly thở phào nhẹ nhõm. Sau đó nghĩ đến vừa mới lúc này chính bản thân mình lo lắng cùng đề phòng thì không khỏi tức giận. Nàng kinh ngạc cũng sờ nhìn Lan Dục Thư đang đứng ở cửa kia, dưới ánh trăng,

người nam nhân này thật là quý không thể tả.

Lan Dục Thư rất nhanh liền hồi phục tinh thần. Cơ hồ cùng lúc đó, dung nhan tuyệt sắc như ngọc kia nổi lên ửng đỏ, chẳng qua chỉ là nhàn nhạt xuất hiện rồi nhanh chóng biến mất. Không bao lâu thì lỗ tai cùng cổ của hắn đều đỏ. Màu sắc kia, so với bất kỳ cô gái nào đều đẹp hơn rất nhiều. Tô Tâm Ly nhìn, hoảng sợ nghĩ đến Nhan Thần Tỳ vài ngày trước xuất hiện trong lễ thọ yên của Tô Bác Nhiên, dáng vẻ mặt đỏ của hai người bọn họ, thật sự rất giống nhau.

“Ta ở bên ngoài chờ ngươi.”

Lan Dục Thư vừa nói vừa hốt hoảng xoay người. Sau khi ra ngoài còn không quên đóng cửa lại.

Đây là xấu hổ sao? Tô Tâm Ly nhìn da thịt của mình bị lộ ra bên ngoài, lại nghĩ tới phản ứng lúc nãy của Lan Dục Thư, mặt cũng không khỏi nóng lên. Nàng nhanh chóng chạy đến sau tấm bình phong, muốn cời áo khoác trên người xuống nhưng vẫn không yên lòng nhìn ra phía ngoài dò xét. Thấy Lan Dục Thư đưa lưng về phía cửa đứng thì lúc này mới an tâm. Nàng nhìn tay phải của mình đang cầm chặt cây trầm, đôi mắt xinh đẹp quẩn rủ thoáng qua ánh sáng lạnh lẽo. Thật may bây giờ là đầu xuân, quần áo trên người đủ dày, nếu không...

Sau khi Lan Dục Thư rời khỏi, một màn hương diễm lúc nãy thủy chung vẫn chưa đi, tâm tình làm thế nào cũng không bình tĩnh được. Mặt cũng vậy, ban đêm gió lạnh thổi lất phất nhưng thủy chung không cách nào để nhiệt độ trên mặt giảm đi phân nửa.

Nàng bị mình nhìn thấy như vậy không phải là nên kinh hoảng lo sợ đòi mình phụ trách hay sao? Thế nào lại có thể bình tĩnh như vậy, nữ nhân không phải coi trọng nhất là danh dự của mình sao? Chẳng lẽ nàng không quan tâm? Lan Dục Thư biết nàng rất cơ trí, không tầm thường như những nữ nhân khác nhưng hành động tối nay của nàng thực sự làm hắn thấy khó hiểu.

Hắn vỗ nhẹ nhẹ lên ngực mình sau đó theo bản năng sờ mặt mình, đi tới ao nhỏ trong viện. Gương mặt cùng bầu trời đêm chiếu vào trong nước, khẽ mỉm cười, là sắc đẹp điên đảo chúng sinh, nhưng bởi vì phản ứng của Tô Tâm Ly tối nay, Lan Dục Thư lần đầu tiên sinh ra hoài nghi sức quyến rũ của mình.

Tô Tâm Ly đi ra, liền nhìn thấy bóng dáng áo tím cao quý, bộ dáng bất đắc dĩ. Tô Tâm Ly cảm thấy rất thú vị.

“Lan công tử, không cần hoài nghi sức quyến rũ của bản thân.”

Nàng không khỏi tức cười, nói xong liền đi về phía phòng ngủ của mình. Lan Dục Thư xoay người, chỉ thấy bóng lưng thẳng đứng của nàng khoác ngoài áo màu đỏ thì đi theo.

“Nếu vậy tại sao ngươi không bảo ta phụ trách ngươi?”

Có câu nói một lần mới hai lần quen, Lan Dục Thư đi vào phòng của Tô Tâm Ly liền trực tiếp tìm chỗ ngồi xuống. Tô Tâm Ly cời áo khoác ngoài, lộ ra xiêm y bằng vải nhung màu trắng mộc mạc cùng với váy màu xanh của nước, sợi tóc nàng chưa khô nên tùy ý rủ trên vai. Dưới ánh đèn, mỹ nhân ngũ quan xinh xắn, có một loại thanh hoa không thể diễn tả.

Ánh mắt Tô Tâm Ly bình tĩnh nhìn Lan Dục Thư, khẽ mỉm cười, giống như ngọn lửa sáng chói nhất. Nàng đi đến bên cạnh Lan Dục Thư, mỗi một bước đi thướt tha, tay nàng khoác lên vai Lan Dục Thư, hướng phía cổ hắn mà di động.

Lan Dục Thư ngồi, sống lưng cứng ngắc thẳng tắp, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu hơn.

Ngón tay nhỏ bé lạnh như băng mà mềm mại như không xương của Tô Tâm Ly tiếp xúc trên cái cổ nóng bỏng của Lan Dục Thư, sau đó nàng lưu loát rút cây trầm đang giấu trong tay áo ra, đặt trên cổ Lan Dục Thư, hơi dùng sức, cây trầm sắc bén rạch một vết trên cổ Lan Dục Thư, có máu chảy ra.

“Tô tiểu thư là chuẩn bị giết người diệt khẩu sao?”

Lan Dục Thư không hề động, không có chút phản kháng nào, ngược lại nụ cười trên môi càng sâu, giống như vết thương kia không phải trên người mình.

“Chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu.”

Tô Tâm Ly kinh ngạc Lan Dục Thư lạnh nhạt mà ung dung. Nàng cũng không có ý định giết hắn, chẳng qua là muốn cảnh cáo hắn thôi.

“Lan công tử lại một lần nữa đêm xông vào viện của ta có từng suy nghĩ đến tình cảnh của ta? Phương di nương một lòng muốn phá hủy ta, ta làm sao có thể cho bà ta cơ hội hãm hại? Ta biết Lan công tử có võ công, đi vào tương phủ tự nhiên nhưng người nào có thể bảo đảm sẽ không có chuyện gì xảy ra? Ta không muốn mạo hiểm càng không muốn lo lắng sợ hãi giống như buổi tối hôm nay. Cho nên xin Lan công tử tự trọng, nếu không, Lan công tử ta là loại người nào, thân thể này đối với ta chỉ là một cái thân xác, nếu có lần sau, ta nhất định sẽ dốc hết sức trừ mối hậu họa này.”

Giọng Tô Tâm Ly vẫn nhàn nhạt như cũ nhưng lộ ra lãnh ý cùng đoạn tuyệt. Tối hôm nay, lúc nhìn thấy có người bên ngoài phòng tắm, nàng thực sự rất sợ hãi.

“Thư sẽ nhớ kỹ.”

Lan Dục Thư vừa nói, đột nhiên cầm lấy bàn tay đang cầm cây trầm của Tô Tâm Ly dùng sức đâm về phía ngực mình: “Trùng phạt như vậy Tô tiểu thư có thấy hài lòng?”

PS: Lan Dực Thư mặc dù phúc hắc nhưng tuyệt đối thuần khiết, dễ mắc cở lắm a, hehe.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Muốn học y thuật

Edit: Meimei

Lan Dực Thư vừa nói, đột nhiên cầm lấy bàn tay đang cầm cây trâm của Tô Tâm Ly dùng sức đâm về phía ngực mình: "Trùng phạt như vậy Tô tiểu thư có thấy hài lòng?"

Lan Dực Thư vốn biết công phu, hơn nữa nội lực lại thâm hậu. Lần này hắn dùng khí lực, cho dù Tô Tâm Ly ý thức được hắn đang làm gì thì cũng không phản kháng được, cây trâm kia vẫn đâm vào lồng ngực hắn, máu nhanh chóng chảy ra. Một mảng áo tím trước ngực nhanh chóng biến thành màu tím đậm, bàn tay của Tô Tâm Ly cũng dính huyết dịch sền sệt.

"Người làm cái gì vậy?"

Tô Tâm Ly nhìn Lan Dực Thư, cặp mắt vốn bình tĩnh bây giờ tràn đầy khiếp sợ, ngược lại trên khuôn mặt tuyệt thế vô song của Lan Dực Thư lại nở một nụ cười không kiềm lại được.

"Người không tức giận nữa sao?"

Lan Dực Thư thản nhiên hỏi, giống như hắn làm như vậy là chỉ để cho Tô Tâm Ly hết giận mà thôi, giống như là chuyện đương nhiên vậy.

Tô Tâm Ly trong lòng cả kinh, liếc nhìn máu trong lòng bàn tay, âm thầm nghĩ Lan Dực Thư là người điên, xoay người đi vào phòng. Lúc đi ra, trên tay cầm theo một lọ sứ nhỏ và một bộ quần áo, đặt xuống cạnh Lan Dực Thư: "Thuốc này là ông ngoại cho ta, người bôi nó lên vết thương máu sẽ ngừng chảy, còn bộ quần áo này, người nhìn xem có thể mặc được hay không."

Bộ áo quần này là do nàng tự tay may muốn tặng cho Tô Bác Nhiên vào ngày sinh thần của ông, mỗi mũi kim đường chỉ đều tự mình làm. Đồi trước, bởi vì bị cướp, ở bãi tha ma một đêm nên bỏ lỡ tiệc sinh thần của Tô Bác Nhiên, sau khi trở về liền bị bệnh, một mực nằm ở trên giường. Sau sinh thần của ông hơn nửa tháng, nàng mới đưa bộ quần áo này cho ông.

Trong trí nhớ, ông ta có mặc mấy lần, bây giờ nghĩ lại mới thấy vô sự bất đắc dĩ tam bảo, mỗi lần chỉ cần thấy ông ta mặc bộ quần áo mà nàng làm thì chắc chắn lúc đó ông ta có việc muốn cầu nàng giúp đỡ. Ấn tượng sâu nhất chính là lần đầu tiên ông ấy mặc bộ quần áo này đi đến nhờ nàng cầu ông bà ngoại đồng ý đưa Phương di nương lên làm phù chánh.

Lúc đó bệnh của nàng lúc tốt lúc xấu, giống như người bị bệnh nặng, phải nằm trên giường bệnh triền miên. Tô Bác Nhiên có nhiều di nương như vậy nhưng cũng chỉ có Phương di nương là sinh cho ông ta con trai, mà lúc nàng bị bệnh thì cũng chỉ có Phương di nương và Tô Diệu Tuyết là thường xuyên đến thăm, ân cần hỏi han nàng.

Trong lòng nàng lúc đó cảm kích vô cùng, mà nàng lại cực kỳ kính trọng Tô Bác Nhiên, lúc đó danh tiếng của nàng đã bị hủy, lại lo lắng như bản thân có chuyện không may, ông ta sẽ ngay cả một người con trai trưởng cũng không có thì thật đáng thương vì vậy ba ngày 2 bữa nàng đều ở trước mặt bà ngoại nói giúp Phương di nương, bà ngoại không đành lòng để nàng thân thể bệnh tật mỗi ngày đều bồn ba đi qua đi về giữ hai phủ, coi như trong lòng không tình nguyện cũng đồng ý nàng. Bây giờ nghĩ lại, nàng thật sự thấy mình là một đứa ngốc, nàng có mắt không trông, rơi vào kết quả như vậy cũng là đáng đời.

Đồi này không có sự trợ giúp của nàng, ngược lại nàng muốn nhìn xem ng di nương còn có thể ngồi lên được vị trí kia không.

"Người đi ra sau tấm bình phong xử lý vết thương đi, sau đó đem đồ vật dọn dẹp sạch sẽ."

Lan Dực Thư nhìn nàng một cái, dưới ánh nến da thịt nàng trắng tinh tẻ, nàng không có nhìn hắn mà ánh mắt nàng nhìn theo ngón tay của nàng đang chỉ vào tấm bình phong, thần tình lạnh nhạt, giống như trước kia, không chút gọn sợ hãi, giống như giữa hai người bọn họ chưa từng có xảy ra chuyện gì.

Lần đầu tiên Lan Dực Thư cảm thấy bản thân mình ngay cả một nữ nhân cũng không hiểu.

Lan Dực Thư cầm bộ y phục kiểu dáng hơi thiên chút thành thực già già ở trên bàn và lọ thuốc mà Tô Tâm Ly đặt trên bộ y phục này: "Tô tiểu thư, người đâm ta bị thương, không phải nên phụ trách với ta sao? Nào có người bị thương nào lại tự băng bó vết thương cho chính mình?"

Tô Tâm Ly quay đầu, ngẩng đầu lên nhìn Lan Dực Thư, chỉ chỉ máu đang chảy trên ngực hắn: "Là chính người tự đâm mình bị thương."

Chính hấn tự muốn hủy hoại hấn, ngăn cũng không ngăn được, dựa vào cái gì mà bắt nàng phụ trách?

Đôi môi hồng nhuận như nước hơi hơi nhếch lên nói: "Chính mình không thương tiếc bản thân, thậm chí còn tự hủy hoại cơ thể mình, làm sao có thể biết thương tiếc người khác?"

Lan Dục Thư sững sốt một chút, nhìn Tô Tâm Ly đang ngẩn mặt nhìn hấn. Dưới ánh nến, ngũ quan tinh xảo của nàng tổ hợp lại một chỗ, đẹp không thể tưởng tượng nổi, nhất là ánh mắt quyến rũ kia, rõ ràng là bình thân như nước nhưng lại lộ ra ánh sáng sáng ngời, làm người khác nhìn không muốn rời.

"Ta quan tâm thương thế của Lan công tử bởi vì bây giờ chúng ta là đồng minh. Đối với ta mà nói, nếu người xảy ra chuyện gì bất ngờ, nhất là trong viện của ta thì đều là chuyện không tốt đối với ta, nhưng ta sẽ không dễ dàng bằng bó cho bất kỳ nam nhân nào, xin Lan công tử tự trọng."

"Lời nói tổn thương người như vậy, vậy là người không hề lo lắng ta sẽ gây bất lợi cho người? Một hoạt sắc sinh hương mỹ nhân ở đây, mà ta lại là một nam nhân." Lan Dục Thư hít mắt, một bộ dạng bi thương.

"Người sẽ không." Tô Tâm Ly thần nhiên nói, mười phần tự tin Lan Dục Thư không phải là loại người như vậy, hấn sẽ khinh thường làm loại chuyện đó.

Lan Dục Thư cười, hấn cúi đầu liếc nhìn vết thương của mình, xoay người đi vào sau tấm bình phong. Tô Tâm Ly nặng nề ngồi xuống ghế, tự rót cho mình một ly trà. Trời đang lạnh như thế, nước trong bình cũng rất lạnh, nàng nhắm mắt lại, một hơi uống cạn sạch. Mí mắt nhấp nháy, lông mi như cánh bướm run rẩy lợi hại, tay cầm ly trà bởi vì dùng sức mà trắng bệch.

Đời trước, lúc Nhan Tư Minh còn là con chó đi theo Thái tử, hấn vì muốn leo lên được cái vị trí kia thì đã hao tổn tâm trí không thừa chút thủ đoạn nào. Tính hấn vốn đa nghi, căn bản không tin tưởng bất kỳ ai, rất nhiều chuyện đều tự mình hấn động thủ, cũng vì vậy mà bị thương không ít. Nàng cũng đã trải qua không ngừng mới có thể "vĩnh hạnh" xử lý vết thương cho hấn. Hồi tưởng lại chuyện của đời trước, Tô Tâm Ly thật sự muốn đem đầu mình mổ ra, nàng mù mắt mới vì một người nam nhân như vậy mà bỏ qua hết thảy.

Một chữ tình, đời này, nàng sẽ không động tâm nữa, càng không giống như đời trước, ngây ngốc bằng bó vết thương cho một nam nhân, ngây ngốc thay hấn đau lòng, sau đó dốc hết tất cả vì hấn mà mưu đồ. Một đời, đã đủ.

"Nói đi, người đến tìm ta có việc gì?"

Tô Tâm Ly nghe thấy sau lưng mình có tiếng bước chân liền thu hồi suy nghĩ của mình, đặt ly trà xuống, như không có chuyện gì xảy ra mà hỏi.

"Nghe nói hôm nay phủ tướng quân rất náo nhiệt, cho nên ta làm sao có thể bỏ qua?"

Tô Tâm Ly khẽ mỉm cười, nhìn về phía Lan Dục Thư. Tô Bác Nhiên so với Lan Dục Thư thì lùn và mập hơn một chút, Lan Dục Thư mặc bộ y phục này tất nhiên có chút không vừa người nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng đến khí chất cao quý sẵn có của hấn. Điều nói người dựa vào ăn mặc nhưng có thể đối với một số người thì câu nói này không đúng.

"Nếu hôm nay người xông vào viện của người muốn gây bất lợi cho người, người sẽ làm gì?"

Tô Tâm Ly vênh môi, rót ly trà đưa qua cho Lan Dục Thư: "Nếu mỹ nhân kẻ có tác dụng, ta cũng không ngại cho hấn chết dưới hoa mẫu đơn."

Tô Tâm Ly khẽ mỉm cười, ung dung bình tĩnh như vậy, không giống như câu nói muốn đoạt mạng người lúc này là của nàng.

"Lan Dục Thư, chúng ta là đồng minh, chỉ cần loại quan hệ này còn tồn tại, ta hy vọng sự việc giết hại lẫn nhau lần này sẽ không phát sinh một lần nào nữa. Người hành động như vậy không phải gây thơ mà là ngu xuẩn, trừ lãng phí dược liệu, người cảm thấy còn có ý gì nữa? Nếu làm ta sợ choáng váng, người cũng không tốt."

Tô Tâm Ly cười khẽ một tiếng, sắc mặt nhanh chóng nghiêm nghị: "Nếu như hôm nay có người muốn gây bất lợi với chúng ta, nếu người bị thương chẳng những không thể giúp đỡ ta mà còn trở thành phiền toái liên lụy ta. Người thông minh thì bất kỳ thời khắc nào cũng sẽ không để cho mình bị thương, nếu người cảm thấy hổ thẹn với ta vậy thì lúc nào ta có việc cầu người, người hãy dốc hết toàn lực giúp ta. Dĩ nhiên nếu như có một ngày chúng ta trở thành địch nhân, khi đó ta nhất định sẽ không khách khí."

Tô Tâm Ly nhìn về phía Lan Dục Thư, ánh mắt kiên định. Từ lúc sống lại đến bây giờ, Lan Dục Thư đã giúp đỡ nàng rất nhiều. Nếu không phải có hấn, nói không chừng nàng đã mất mạng. Hơn nữa Lan Dục Thư này nhất định là người không đơn giản, nếu không làm sao Lục hoàng tử ra mặt giúp đỡ, cho nên không đến bước cuối cùng, nàng sẽ không đối địch với hấn.

"Người có chuyện muốn ta giúp đỡ?"

Tô Tâm Ly nói nhiều như vậy, hấn tựa hồ bắt được điểm chính trong lời nói của nàng.

"Ta muốn học y."

Ngược lại Tô Tâm Ly không chút khách khí với Lan Dục Thư. Lan Dục Thư đã giúp nàng không ít việc, tuy bây giờ nàng không có gì để báo đáp nhưng nếu lúc này mạng nhỏ của nàng không giữ được thì Lan Dục Thư chính là rót nước vào giếng, thật vô ích. Vì vậy nàng phải học y, một mặt có thể bảo vệ tính mạng của mình, mặt khác đối với Lan Dục Thư mà nói cũng không phải là chuyện xấu.

Chương 42: Thu Hòa chết

Edit: Meimei

“Tiểu thư!”

Luru Chu cả người hưng phấn, vừa mới bước chân vào sân đã vui thích tiếng cười thành tiếng truyền đến trong phòng Tô Tâm Ly. Không bao lâu thì Luru Chu liền xuất hiện trong phòng Tô Tâm Ly.

“Tiểu thư!”

Nàng nhìn Tô Tâm Ly đang ngồi trên nhuyễn tháp đọc sách, nàng hà hơi lên bàn tay của mình cho ấm, thở hắt hắt kêu một tiếng.

Từ sau khi tiểu thư bị cướp đã thay đổi rất nhiều, cô cảm giác giống như không cùng một người. Bất quá tiểu thư vẫn giống như trước đây thích xem sách, có thời gian liền ngồi trên nhuyễn tháp đọc sách, chuyện gì cũng không làm, cũng không nói chuyện, ngồi đọc sách chính là cả ngày. Nhưng trước đây nếu tiểu thư đang đọc sách thì sẽ luôn để nha hoàn bên cạnh hầu hạ, nhưng bây giờ tiểu thư luôn một mình lẳng lặng ngày ngó.

Tô Tâm Ly ngẩn đầu, nhân nhợt liếc nhìn Luru Chu một cái, bên ngoài trời lạnh, nàng chạy vội nên mặt đỏ bừng.

“Chuyện gì mà hốt hoảng vội vàng như vậy?”

Luru Chu cười ra tiếng, không che giấu được đắc ý: “Tiểu thư, người đoán.”

Bây giờ Tô Tâm Ly chỉ có một nha hoàn nhất đẳng là Luru Chu, đối với nàng cũng phá lệ tha thứ. Luru Chu tính cách vốn hoạt bát, bây giờ lại càng hoạt bát hơn.

“Có liên quan đến Phương Tinh viện.” Tô Tâm Ly đặt sách trên tay để xuống một bên, miễn cưỡng tựa người vào nhuyễn tháp. Ánh mặt trời ấm áp ngoài cửa sổ chiếu vào, Tô Tâm Ly không khỏi thích ý nhắm hai mắt lại.

“Tiểu thư, người thật quá thông minh.” Tô Tâm Ly không đoán suy nghĩ mà đoán trúng, Luru Chu cũng không thất vọng ngược lại còn rất vui vẻ. Tiểu thư thông minh thì thân là nha hoàn như nàng cũng được vinh dự thay.

“Sáng sớm, Phương di nương cho người đi tìm bà tử đem Thúy Nhi ngày hôm qua uống tiểu thư đem đi bán, còn có Hà đại phu bị đánh bốn mươi đại bản sau đó cả nhà đều bị đuổi ra khỏi tướng phủ. Bây giờ tất cả mọi người đều đang nghị luận chuyện này. Đáng đời bọn họ dám hãm hại tiểu thư.”

Tô Tâm Ly mở mắt, nhìn bộ dáng Luru Chu đầy cảm phấn, khẽ mỉm cười: “Bất quá người làm trong phủ nếu không phải do chủ tử phân phó, coi như có cho bọn họ mười lá gan, bọn họ cũng không dám làm.”

Cũng chỉ là kẻ chết thay mà thôi, có điều Phương di nương lúc này ngược lại đã thông minh hơn, không có mong nàng mềm lòng có thể bỏ qua Hà Minh, đem chuyện này nói với nàng, nếu không, nàng nhất định sẽ không khách khí.

Mặc dù những người đó đều là kẻ chết thay cho Phương di nương, nhưng bọn họ cũng không hề vô tội. Nếu bọn họ thành công thì bây giờ kẻ thất bại chính là nàng, cho nên Tô Tâm Ly một chút cũng không đồng tình.

Những năm này, Hà Minh giúp Phương di nương làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý. Phương di nương làm sao có thể lưu lại một tai họa ngầm cho mình như vậy? Đuổi ra tướng phủ bởi vì không thể động thủ ở đây, cho nên nhất định sẽ giết người diệt khẩu ở bên ngoài.

“Tướng gia xảy ra chuyện ở trong viện của Liễu di nương, Phương di nương đưa lão gia về Tùng Minh Đường liền cho bà tử bắt Liễu di nương lại, nói Liễu di không chăm sóc chu đáo cho lão gia. Phương di nương phạt nàng ở trong viện tử của mình quỳ trong một buổi tối, giờ Dần mới để cho Liễu di nương trở về. Cũng không biết hạ nhân nào muốn lấy lòng Phương di nương, len lén hắt nước lên giường của Liễu di nương, đến bây giờ cũng không đưa đồ ăn qua cho nàng. Những hạ nhân trong viện của Liễu di nương cũng kiêng kỵ Phương di nương, cho nên không có ai dám phục vụ Liễu di nương. Nghe nói Liễu di nương bây giờ đang bị bệnh, đòi muốn gặp tướng gia nhưng căn bản không có ai muốn đi thông báo giúp nàng.”

Trời lạnh như vậy, coi như người có da thịt dày, bị quỳ trong một đêm cũng sẽ bị bệnh huống chi là một mỹ nhân nũng nịu như Liễu di nương. Còn hắt nước lên giường của Liễu di nương, không biết là người nào muốn lấy lòng Phương di nương hay là Phương di nương phân phó đây.

Lần này, Phương di nương suýt chút thì thành công làm cho nàng thân bại danh liệt bị đuổi ra khỏi tướng phủ, còn thuận lợi có thể diệt trừ được cái gai trong mắt là Liễu di nương nữa. Bây giờ sự việc sắp thành lại hỏng, bản thân thị hao tổn một đại tướng không nói còn bị phụ thân khiển trách một trận, việc chương gia còn bị tước mất, bà ta không hướng Liễu di nương phát tiết thì còn ai nữa.

Phuong di nương này, ham muốn rất lớn, nhất là sau khi được nắm quyền chủ mẫu, tự xem mình chính tướng phủ phu nhân. Liễu di nương vào cửa sau, lại khắp nơi đối nghịch bà ta. Bây giờ có cơ hội như vậy, Phuong di nương làm sao lại có thể bỏ qua. Liễu di nương bị chinh cho thành bệnh, trong lòng Tô Tâm Ly một chút cũng không thấy kỳ quái. Hôm nay chỉ mới là ngày thứ hai, về sau, Liễu di nương còn bị chinh thảm hại hơn.

“Tiểu thư có muốn giúp Liễu di nương không? Lúc này nếu người xuất thủ, trong lòng nàng ta nhất định sẽ rất cảm kích tiểu thư.”

Tô Tâm Ly đứng dậy, lắc đầu một cái: “Mấy ngày nữa rồi nói. Người thời thời khắc khắc để cho người chú ý đến mọi tình huống của Ngưng Lộ viện, bên kia vừa có động tĩnh liền báo cho ta.”

Tuy nói Tô Bác Nhiên xảy ra chuyện ở viện của Liễu Phiêu Phiêu nhưng trong lòng ông ta chắc chắn rất rõ ràng chuyện này là do Phuong di nương làm, không liên quan gì đến Liễu di nương, cho nên chỉ cần tướng phủ không có người mới được sủng ái thì Liễu di nương vẫn là tiểu thiếp sủng ái nhất của Tô Bác Nhiên. Phuong di nương là gan có lon hơn như thế nào đi nữa cũng sẽ không dám giết chết Liễu di nương. Bất quá chỉ là muốn nhân cơ hội này để cho Liễu di nương thấy rõ thế cục của tướng phủ, để cho nàng, Hà di nương và Lục di nương sau này đều phải ngoan ngoãn nghe bà ta chỉ huy.

Nếu bây giờ ra tay giúp đỡ, Liễu di nương dĩ nhiên sẽ cảm kích nhưng cái nàng muốn không chỉ là sự cảm kích mà còn là lòng trung thành của nàng ta.

“Tôn má, người đưa ra chủ ý thật tốt, sớm biết như thế ta nên để những người đó trực tiếp giết nó.”

Nghĩ đến người bên cạnh mình từng người đều bị Tô Tâm Ly loại trừ mà bà không làm gì được, Phuong di nương tức giận không chỗ phát tiết. Để bà từ dẫn Thúy Nhi và Hà Minh đuổi ra khỏi phủ, Phuong di nương vừa mới về viện của mình đã nổi trận lôi đình.

Tôn má không dám nói lời nào. Phuong di nương bây giờ đều bị mọi người nhìn chăm chăm, mà tất cả đều do một tay bà ấy tạo thành. Nếu không phải Phuong di nương bỏ tiền thuê người làm chuyện xấu với tiểu thư thì bây giờ cũng sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra. Tôn má mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên mặt không dám biểu lộ ra một chút bất mãn hay bất kính nào.

“Di nương, hiện tại trách cứ Tôn má má cũng vô ích. Chuyện của Hà Minh đều đã an bài tốt cả rồi chứ? Ngày mai chính là ngày thăm vấn Thu Hòa, cũng không nên để xảy ra chút bất trắc nào.”

Tô Diệu Tuyết vừa mở miệng nói xong, Phuong di nương liền nhất thời tỉnh táo lại, trợn mắt nhìn Tôn má một cái, sau đó đi đến ngồi cạnh Tô Diệu Tuyết.

“Hà Minh bị thương, còn mang theo bên mình toàn là người già, phụ nữ và trẻ con. Con cứ ngồi chờ tin tức tốt đi.”

Tô Diệu Tuyết phụng bồi Phuong di nương, một mực chờ từ giờ Thìn (7-9h) đến giờ Tuất (19-21h), mà người Phuong di nương phái đi giết Hà Minh vẫn chưa trở lại, trong lòng Tô Diệu Tuyết không khỏi hoảng hốt.

“Di nương, người phái người đi đâu, tại sao còn chưa trở về?”

Trong lòng Phuong di nương cũng rất loạn, thấp thỏm bất an: “Lại chờ thêm một chút nữa.”

Bà phát hiện từ lần trước hãm hại Tô Tâm Ly thất bại, mỗi chuyện bà làm bây giờ đều không thuận lợi.

Đến giờ Hợi (21-23h), có một bóng người màu đen linh hoạt đi vào Phuong Tĩnh viện, Phuong di nương và Tô Diệu Tuyết vẫn chưa ngủ, vẫn một mực ngồi chờ đợi tin tức.

“Lão gia để cho ta chuyển lời đến tiểu thư và tiểu tiểu thư, chuyện của Thu Hòa đã giải quyết xong.”

Sáng sớm hôm sau, vừa qua giờ Mão (3-5h), Tô Tâm Ly đã tỉnh, nàng luôn cảm thấy sẽ có chuyện gì đó xảy ra, cho nên nàng không muốn ngủ tiếp. Mới vừa mở mắt liền thấy Lưu Chu đang đứng canh giữ cạnh mép giường, một bộ dáng chờ nàng tỉnh dậy.

“Tiểu thư, hôm qua đại lao của Thuận Thiên phủ bị cháy, Thu Hòa đã bị chết cháy trong đó.”

Nửa đêm hôm qua, Thuận Thiên phủ cho người đến tướng phủ thông báo chuyện này, lúc đó Tô Tâm Ly còn đang nghỉ ngơi, Lưu Chu không cho người đi vào quấy rầy, vẫn đứng bên cạnh giường chờ Tô Tâm Ly thức dậy.

Tô Tâm Ly hơi sững sờ, trong nháy mắt ngồi dậy: “Cho người chuẩn bị xe, hôm nay ta phải đi một chuyến đến phủ Định Quốc Công.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Kinh sợ

Lưu Chu vừa mới bước chân ra khỏi viện thì đụng phải Tô Diệu Tuyết đang đi đến Ly Tâm viện tìm Tô Tâm Ly, đi theo phía sau nàng ta còn có thêm một nha hoàn.

"Lưu Chu."

Lưu Chu muốn làm như không thấy, trong tướng phủ ai mà không biết người thân cận với Phương di nương nhất là Tô Diệu Tuyết, nếu nàng không phải là người hầu ở trong tướng phủ từ lâu thì nàng nhất định sẽ cho rằng Tô Diệu Tuyết và Phương di nương là mẹ con ruột thịt a. Tiểu thư và phu nhân đối với Phương di nương và Tô Diệu Tuyết tốt như vậy, các nàng còn không cảm ơn mà còn nhiều lần hăm hại tiểu thư, nhất là Tô Diệu Tuyết. Lưu Chu cảm thấy nàng ta quá không biết xấu hổ, tướng phủ cho nàng ta ăn, cho nàng ta mặc nhưng nàng ta lại muốn hăm hại chủ tử tướng phủ, đúng là lang tâm cầu phế. Nghĩ đến những lời nàng ta nói trong tiệc thọ yến của tướng gia cách đây mấy ngày, quả thật muốn trừng trị nàng ta.

Muốn đưa Phương di nương lên làm phủ chính, sau đó nàng ta có thể chân chính trở thành tiểu thư của tướng phủ đúng không, nằm mơ đi!

"Diệu Tuyết tiểu thư."

Lưu Chu xoay người, đi đến trước mặt Tô Diệu Tuyết, phúc thân chào.

Mặc dù trong lòng nàng ghét Tô Diệu Tuyết nhưng nàng sẽ không để biểu hiện ra ngoài, tránh cho tiểu thư gặp thêm phiền phức. Dĩ nhiên, một tiếng xưng hô này cũng làm cho Tô Diệu Tuyết âm ức. Bởi vì sợ hãi Phương di nương và sự yêu thích của Tô Bác Nhiên, người hầu trong tướng phủ mỗi lần thấy Tô Diệu Tuyết đều cung kính kêu một tiếng đại tiểu thư.

Tô Diệu Tuyết trong lòng không vui, cảm thấy Lưu Chu không coi trọng nàng, nhưng bây giờ nàng ta là nha hoàn bên cạnh Tô Tâm Ly, nàng muốn nịnh hót Tô Tâm Ly thì tất nhiên không thể đắc tội với Lưu Chu này.

"Người vội vội vàng vàng đi làm cái gì vậy?"

Lưu Chu do dự, không hề muốn nói ra phân phó của Tô Tâm Ly cho Tô Diệu Tuyết nghe nhưng Tô Diệu Tuyết chủ động hỏi, nàng không thể không trả lời.

"Tiểu thư muốn xuất phủ, nói nô tỳ đi chuẩn bị xe ngựa."

Tô Tâm Ly là tiểu thư duy nhất của tướng phủ, tướng phủ không có chủ mẫu, lão phu nhân thì đang ở quê nhà, Tô Bác Nhiên bị bệnh không cho người quấy rầy, Tô Tâm Ly muốn ra ngoài tất nhiên an bài một tiếng, nói đi liền có thể đi.

"Đi đâu?"

Tô Diệu Tuyết vừa nghe, vừa ân cần hỏi, khó nén vội vàng.

Tô Diệu Tuyết cũng không biết Tô Tâm Ly đã biết chuyện ngục giam của Thuận Thiên phủ bị cháy, Thu Hòa bị chết cháy. Nàng sáng sớm đến đây chính là muốn cùng Tô Tâm Ly đi nha môn, Thu Hòa vừa chết, Tô Tâm Ly nhất định sẽ rất thất vọng, đến lúc đó nàng bày tỏ một chút quan tâm, Tô Tâm Ly thiếu thốn tình cảm nhất định sẽ sinh lòng cảm động, như vậy quan hệ giữa nàng và nàng ta nhất định sẽ thân cận hơn?

"Nô tỳ cũng không biết, tiểu thư vẫn còn chờ nô tỳ, nô tỳ xin đi trước."

Lưu Chu nói xong, không đợi Tô Diệu Tuyết đồng ý liền rời đi.

"Không có quy củ!"

Tô Diệu Tuyết nhìn bóng lưng của Lưu Chu, hừ lạnh một tiếng, trong lòng rất căm tức. Chỉ là một nha hoàn mà thôi cũng dám bắt kính với nàng.

"Đi, gọi con trai của Tổng nhị gia đến cho ta." Không làm cho Tô Tâm Ly thân bại danh liệt, nàng quyết không bỏ qua.

Tô Tâm Ly vừa mới ra khỏi tướng phủ, liền nhìn thấy hai chiếc xe ngựa đậu ngoài cửa. Chiếc xe ngựa ở phía trước thì dùng kim ngọc làm thành, nhìn một cái liền biết chủ tử của chiếc xe ngựa không phú thì cũng quý, còn chiếc xe ngựa ở phía sau cũng không tệ nhưng nếu so sánh với chiếc ở phía trước thì kém hơn rất nhiều.

"Chúng ta đi."

Tô Tâm Ly chẳng qua chỉ nhìn một cái liền câu môi, được Lưu Chu đỡ, đi về phía xe ngựa của mình.

"Tiểu thư, hôm nay trừ người còn có ai ra ngoài?"

Tô Tâm Ly khẽ mỉm cười, trừ Tô Diệu Tuyết ra còn có ai. Hiện tại Phương di nương căn bản không có thời gian, về phần những di nương và tiểu thư khác, bọn họ muốn xuất phủ thì phải có sự đồng ý của Phương di nương, không phải bọn họ muốn đi là đi.

"Quản người ta làm gì? Chúng ta đi phủ Định Quốc Công."

Tô Tâm Ly không để ý lắm nói, được Lưu Chu đỡ lên xe ngựa, sau đó Lưu Chu lên theo, buông màn che xuống. Hai người ai cũng không chú ý đến lúc

bọn họ vào trong xe ngựa yên yên ổn ổn ngồi xuống, người đánh xe liền ngừng đầu lên, trong mắt không che dấu được tia hưng phấn.

Tô Tâm Ly ngồi trong xe ngựa, ưu nhã ăn dặm tâm. Sáng nay vừa mới rời giường thì nghe tin Thu Hòa bị chết cháy trong nhà giam, nàng vội vàng rửa mặt chải đầu một phen còn chưa ăn uống gì. Luru Chu tri kỷ, sợ tiểu thư nhà mình bị đói nên phân phó hạ nhân trong phủ lúc chuẩn bị xe ngựa thì đến trừ phòng cầm một ít thức ăn đặt lên xe ngựa.

Lúc Tô Tâm Ly đang thành thoi, xe ngựa đang bình ổn đi trên đường thì đột nhiên chấn động, khối điểm tâm trên tay Tô Tâm Ly rơi trên làn váy của nàng. Tô Tâm Ly chỉ nghĩ xe xóc này là ngẫu nhiên, không để trong lòng, tùy ý phui phui bánh điểm tâm trên váy xuống. Nào nghĩ đến xe ngựa càng ngày càng xóc nảy dữ dội, bàn nhỏ trong xe rung động kịch liệt, điểm tâm và nước trà trên bàn đều bị rơi xuống sàn, Tô Tâm Ly hoảng loạn, đầu có chút choáng váng.

"Luru Chu, người ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra?"

Đường trong thành Kinh Lăng cứ ba năm sẽ được sửa một lần, đường cái có hư hại cũng không thể xóc nảy như vậy, nhất định là đã có chuyện xảy ra.

"Vâng!"

Luru Chu lên tiếng, dùng tốc độ nhanh nhất đi ra ngoài: "Tổng Lộ, đi chậm một chút, xe ngựa xóc nảy như vậy, tiểu thư làm sao ngồi?"

Xe ngựa chạy rất nhanh, hơn nữa toàn bộ thân xe đều lay động, thanh âm của Luru Chu nghe giống như có chút run.

"Nô tài cũng không biết có chuyện gì xảy ra, con ngựa này giống như phát điên."

Thanh âm của Tổng Lộ bình tĩnh nhưng Tô Tâm Ly lại nghe thấy một tia hưng phấn trong đó, sau đó là tiếng roi đánh vào mông con ngựa, rất rõ ràng. Nếu như mới vừa rồi Tô Tâm Ly còn cảm thấy bản thân quá nhạy cảm thì hiện tại nàng đã chắc chắn khẳng định xe ngựa xóc nảy như vậy chắc chắn có điểm kỳ lạ.

Tô Tâm Ly xóc mần che lên, nhìn thoáng qua bốn phía, đây mặc dù là đường lớn cho xe ngựa chạy, người trên đường không nhiều nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ gặp chuyện không may.

Tô Tâm Ly nhìn gã phu xe hưng phấn đưa roi lên quất mông ngựa, bởi vì hành động của hắn ta mà ngựa của mấy chiếc xe khác ở hai bên đường chạy loạn, còn có những người dân bày sạp bán vì để bảo toàn mạng là bỏ lại đồ đạc bỏ chạy.

"Tổng Lộ, dừng xe lại!"

Tô Tâm Ly ánh mắt nghiêm túc, thanh âm bình tĩnh còn có một chút cảm tức bên trong. Xe ngựa này có dấu của tướng phủ, lúc này bách tính bị hoảng sợ nhất định sẽ đem trách nhiệm và oán khí đổ lên người nàng, nói không chừng nàng sẽ trở thành một ác nhân.

Tô Tâm Ly thấy gã phu xe không nghe lời mình, nhất thời hiểu rõ mọi chuyện.

"Ta nói người dừng xe, có nghe thấy hay không!"

Trong mắt Tô Tâm Ly phụt ra tia hàn ý, còn có sát khí. Những ngày cuối cùng trước khi chết ở đời trước vẫn còn hiện ra trước mắt nàng, sau khi sống lại, nội tâm Tô Tâm Ly có oán khí rất lớn, hiện tại, Tô Tâm Ly muốn giết người, xem ra, tên nô tài này vẫn không học được chút khôn ngoan nào.

Tô Tâm Ly cường thế ra lệnh, thanh âm lạnh như băng, lộ ra tử khí khiếp người. Tổng Lộ hoảng sợ, theo bản năng muốn nghe theo sự phân phó của Tô Tâm Ly, nhưng vừa nghĩ đến những lời nói của Tuyệt tiểu thư trước khi ra cửa, hắn tức thời can đảm lên rất nhiều: "Tiểu thư, con ngựa bị kinh hách, cần bản không dừng được!"

Tốt, quả nhiên trung thành và tận tâm!

Tô Tâm Ly híp mắt, nhìn phía trước cách đó không xa có một ngã rẽ, theo bản năng nhìn về phía Luru Chu đang vịn ở cửa rung động kịch liệt, trong lòng giật mình: "Luru Chu, cẩn thận!"

Tô Tâm Ly kinh hô một tiếng, theo bản năng bắt được cánh tay của Luru Chu. Xe ngựa chạy gấp như vậy, nếu Luru Chu té xuống, không chết thì cũng sẽ bị thương nặng. Luru Chu mặc dù chỉ là một nha hoàn nhưng đời trước nàng có ân với nàng ta, nàng ta vì mình mà chết, cho nên đời này nàng tuyệt đối không thể lặp lại chuyện đó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Là Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hảo tâm của Tô Diệu Tuyệt

Edit: Meimei

"Luru Chu, cố gắng chống đỡ một chút!"

Xe ngựa của rất gấp, thân thể Luru Chu hoàn toàn bị hất ra khỏi xe. Do xuất phát từ bản năng muốn sống, một tay nàng nắm chặt khung xe ngựa, bởi vì dùng sức mà móng tay đều muốn bong ra. Do khung xe ngựa trơn nhẵn, dần dần các ngón tay của Luru Chu cũng buông ra, Tô Tâm Ly nhanh chóng níu lại một cánh tay của nàng, xe ngựa chạy rất nhanh, lay động dữ dội, đầu Tô Tâm Ly có cảm giác choáng váng, cảm thấy cánh tay đang cầm chặt tay Luru Chu như muốn trật khớp.

"Ta nói người dừng xe lại, có nghe hay không!"

Tô Tâm Ly nhìn Tổng Lộ đưa lưng về phía nàng, ánh mắt lạnh băng giống như có thể đem người đóng băng.

Thành công trong tầm mắt, Tổng Lộ đâu còn tâm tình để nghe, vung roi ngựa lên, hung hăng quất vào lưng con ngựa. Con ngựa bị đau, càng chạy nhanh hơn: "Tiểu thư, ngựa bị kinh sợ, không thể dừng lại được!"

"Tiểu thư, người nhanh buông tay nô tỳ ra!"

Vành mắt Luru Chu đỏ lên, tiểu thư tốt với nàng như vậy, hiện tại nàng bị ngã chết nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Luru Chu không phải là đứa ngốc, đặc biệt là những ngày này, Tô Tâm Ly không tiếc mà chỉ bảo nàng. Luru Chu biết, rất nhiều người muốn hại tiểu thư. Nàng bỗng nhiên nhớ lại sáng nay trước khi xuất môn, lúc đi nói hạ nhân trong phủ chuẩn bị xe ngựa thì gặp Tô Diệu Tuyết, nhìn Tổng Lộ vung roi ngựa nói những lời này, nhất thời hiểu rõ, chuyện này nhất định là do Tuyết tiểu thư dõ trò quỷ.

Nàng có xảy ra chuyện gì thì không đáng tiếc thế nhưng tiểu thư thì nhất định không thể xảy ra chuyện gì được.

"Tiểu thư, sáng nay trước khi xuất môn, nô tỳ đã đụng phải Tuyết tiểu thư, nhất định là nàng ta muốn hại người, người mau buông tay ra đi!"

Luru Chu thấy tay còn lại của Tô Tâm Ly đang vịn vào thành xe đang chảy máu, nóng nảy khóc ra tiếng, tuyệt đối không thể để cho nữ nhân Tô Diệu Tuyết vong ân phụ nghĩa kia thực hiện được mưu kế.

Quả nhiên là Tô Diệu Tuyết dõ trò quỷ!

Người đi bộ trên đường dành cho xe ngựa đi cũng không ít, nếu như tùy ý để Tổng Lộ tiếp tục như vậy nhất định sẽ có tai nạn chết người, không chỉ có nàng và Luru Chu mà còn có cả bách tính thành Kinh Lăng. Chuyện ngày hôm nay, không ít bách tính bị kinh hách, chắc chắn sẽ có oán khí, nếu có người châm ngòi thổi gió, nhất định sẽ nháo thành chuyện lớn. Tô Bác Nhiên chắc chắn sẽ không quản nàng là ai, nói không chừng sẽ đẩy nàng ra ngoài để làm yên lòng mọi người, nhưng ông ngoại và bà ngoại bọn họ ---

Nàng không thể --- lại mang thêm phiền phức cho phủ Định Quốc Công.

"Tổng Lộ, đưa roi ngựa và dây cương cho ta!"

Nàng lớn tiếng ra lệnh cho Tổng Lộ dừng xe nhưng hắn không nghe lời. Con ngựa có thể đã bị động tay động chân, Tổng Lộ lại càng không ngừng dùng roi đánh nó, nhất định nó sẽ càng luống cuống mà chạy loạn khắp nơi.

"Tổng Lộ, ta lấy thân phận tiểu thư, ra lệnh cho người đưa roi ngựa và dây cương cho ta!"

Luru Chu cũng nổi giận, nhìn người hai người: "Tổng Lộ, rốt cuộc là ai cho người ăn gan hùm, dám cãi lời mệnh lệnh của tiểu thư, người không muốn sống nữa sao?"

Tổng Lộ do dự trong chốc lát nhưng vẫn bất vi sở động: "Tiểu thư cơ thể ngàn vàng, làm sao có thể làm chuyện nguy hiểm như vậy, nếu người bởi vì vậy mà xảy ra chuyện gì không hay, nô tỳ có chết cũng không đủ a!"

Lời nói đường hoàng còn hay hơn cả hát.

"Luru Chu, người lấy hai tay ôm lấy xe ngựa, nhất định không được buông tay, ta còn muốn người chiếu cố ta."

Tô Tâm Ly kiên định nhìn về phía Luru Chu nói, Luru Chu hai mắt rung rung gạt đầu: "Tiểu thư, nô tỳ nhất định sẽ chịu đựng, sau đó sẽ hầu hạ người cả đời."

Lúc này Tô Tâm Ly mới buông tay, vai phải giống như bị người đâm một đao, đau muốn chết.

"Ta thấy người quên chuyện Thu Hòa, còn có một vài hạ nhân bị đem bán. Một tên nô tỳ đánh xe như người, cư nhiên cũng dám công nhiên cãi lời mệnh lệnh của ta. Người đã nghĩ chết cũng không đủ vậy thì dùng mạng cả nhà người bồi theo, nghe rõ lời của ta không? Đưa dây cương và roi ngựa cho ta."

Tô Tâm Ly thừ xe dịch ra ngoài xe, đưa tay về phía dây cương, Luru Chu không kiên trì được bao lâu, nàng phải tốc chiến tốc thắng.

"Tiểu thư."

Ánh mắt Tống Lộ né tránh, dịch chuyển theo hướng ngược lại với Tô Tâm Ly, cũng không đưa dây cương và roi ngựa cho Tô Tâm Ly.

Ánh mắt Tô Tâm Ly hip lại thành đường thẳng, bên trong bắn ra tia hàn quang, mà gần như không che dấu chút sát ý nào. Nàng quả thật đã đánh giá thấp Tô Diệu Tuyết, một nữ nhân lỗ mãng nóng nảy còn hơn một ác độc mầu thân, không nhân nhượng, thậm chí trở còn giỏi hơn thầy. Nàng ta rốt cuộc cho Lộ Tống cái gì mà ngay cả mạng hãn cũng không cần.

"Tống Lộ, ngươi không nghe thấy tiểu thư nói gì, còn không mau dừng xe lại."

Một bên khác, dưới tình huống con ngựa bị hoảng sợ, thì xe ngựa của Tô Diệu Tuyết thủy chung theo sát phía sau. Lúc này, nàng vén rèm lên, nhìn về phía Tô Tâm Ly đang chật vật và hoảng hốt, trong lòng không thể nào che giấu được đắc ý.

Nàng mới là tiểu thư tướng phủ, không lâu nữa nàng sẽ trở thành đích nữ của tướng phủ, đích nữ duy nhất, sẽ không còn chướng ngại vật Tô Tâm Ly, có tướng phủ và Phương gia cùng nhau giúp đỡ, nàng nhất định có thể trở thành thái tử phi hoặc vương phi của tam hoàng tử, tương lai sẽ được vào cung, trở thành quý phi nương nương, thậm chí là hoàng hậu, dưới một người trên vạn người. Nghĩ đến những chuyện này, Tô Diệu Tuyết không khỏi cười thành tiếng.

Nàng không cho phép bất cứ kẻ nào ngăn cản con đường của nàng. Tô Tâm Ly dám cùng nàng tranh, quả thật muốn chết!

Tống Lộ bỗng nhiên nắm chặt dây cương, xe ngựa đang chạy nhanh đột nhiên giảm tốc độ, thân thể Tô Tâm Ly ngã về phía trước. Tô Tâm Ly cũng không cho là Tô Diệu Tuyết sẽ giúp đỡ mình cho nên lúc nàng ta vừa mở miệng, Tô Tâm Ly cũng đã sinh lòng cảnh giác. Thần kinh căng thẳng, nắm chặt cánh cửa của xe ngựa, lúc này lực quán tính giảm, Tô Tâm Ly thở ra một hơi, coi như đau nhức muốn chết cũng không buông tay đang nắm chặt cánh cửa xe. Nếu té xuống như vậy, không chết thì cũng bị thương nặng, nếu té ngã bị gãy tay hay chân hay bị hủy dung thì những thế gia nhất định sẽ không cho con trai của họ thú một người tàn phế về, càng không thể thú một người đã bị hủy dung!

Tô Diệu Tuyết vì diệt trừ chướng ngại vật này mà thật là dụng tâm lương khổ, thế nhưng nàng tuyệt đối không để cho nàng ta được như ý.

"Tiểu thư!"

Lưu Chu bám thật chắc vào thành xe, hai tay ôm một cây trụ trên xe ngựa, nàng rất muốn tới cứu tiểu thư nhưng nếu nàng buông lỏng một tay nàng sẽ bị ngã xuống.

"Không cần quan tâm đến ta!"

Lúc này cứu Lưu Chu, tay bên phải của nàng giống như đã muốn trật khớp, hiện tại tay trái ngoại trừ đau, căn bản cũng không có cảm giác gì. Hiện tại chỉ mới tháng hai, nghe ngựa chạy nhanh, gió thổi đến vốn sẽ rất lạnh thế nhưng trên người Tô Tâm Ly chỉ toàn mồ hôi.

"Tống Lộ, còn đứng ngây ra đó làm gì, ngươi muốn nhìn tỷ tỷ bị ngã xuống xe ngựa sao?"

Tống Lộ giảm tốc độ của xe ngựa, Tô Diệu Tuyết liền đuổi theo. Đầu của Tô Tâm Ly nặng trĩu, bên tai ngoại trừ tiếng thét chói tai thất kinh và tiếng khóc lo lắng của Lưu Chu ra thì chỉ còn lại tiếng nói của Tô Diệu Tuyết thân thiết nhưng lại lộ ra chút hả hê.

"Nô tài chỉ là hạ nhân đánh xe của tướng phủ, tiểu thư thân phận tôn quý, chưa được phép của nàng thì nào dám đụng chạm vào thân thể ngàn vàng của tiểu thư."

Tống Lộ ti tiện nói, roi da trên tay lần thứ hai đánh vào con ngựa. Nhất thời xe ngựa càng thêm xóc nảy, Tô Tâm Ly cắn chặt môi, môi đều muốn cắn rách, cánh tay còn lại cùng nhau nắm chặt cánh cửa. Đây là muốn lợi dụng xe ngựa không khống chế được mà để nàng ôm ấp yêu thương sao?

"Tiểu thư thân phận tôn quý nhưng tính mạng của nàng cũng trọng yếu. Xe ngựa là người điều khiển, nếu như nàng có xảy ra chuyện gì thì ngươi dù có mấy cái mạng cũng không đền đủ!"

Tô Diệu Tuyết dường như lớn tiếng trách cứ.

Đây là đường dành cho xe ngựa chạy, những người sau khi tránh được một trận kinh hách cũng đã đuổi kịp đến, trước mắt bao người, Tô Tâm Ly cùng Tống Lộ da thịt gần gũi thì nàng dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch. Lúc này nàng ta chỉ có hai lựa chọn một là gả cho Tống Lộ, làm thê tử của một nô tài hoặc là sẽ lấy cái chết chứng minh sự trong trắng của nàng ta. Bất luận lựa chọn nào, nàng ta cũng sẽ không có tư cách cùng mình tranh đoạt, vĩnh viễn không có ngày nổi danh. Nghĩ đến những chuyện này, hai mắt Tô Diệu Tuyết đều toát ra tia hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Anh hùng cứu mỹ nhân

Edit: Meimei

Tổng Lộ nóng lòng muốn thư, nghĩ đến thân phận của Tô Tâm Ly, lại có tính tình nhất gan, hần quay đầu lại, nhìn nàng một cái. Xe ngựa xóc nảy, búi tóc chỉnh tề của Tô Tâm Ly đã mất trật tự, dán trên gương mặt bởi vì thống khổ và giãy giụa mà tràn đầy mồ hôi, màu trắng đen đối lập, đánh vào thị giác là một loại cực kỳ rung động. Bởi vì môi bị cắn rách ra máu, nhìn rất mê người. Ngũ quan xinh xắn, nhất là đôi mắt xinh đẹp, bởi vì kiên trì mà toát lên một vẻ đẹp kinh tâm động phách, mê hoặc nhân tâm.

Tổng Lộ là một người háo sắc, thấy một màn này, hồn đều bị bay mất, tất cả lo lắng đều bay lên chín tầng mây. Trước mắt bao người, dưới tình huống như này, nếu lúc đó cứu tiểu thư, không cần thận xé rách xiêm y của nàng, nghĩ đến da thịt trơn nhẵn của Tô Tâm Ly, Tổng Lộ đã thấy tâm viên ý mãn. Đến lúc đó, tiểu thư cao cao tại thượng cũng chỉ có thể gả cho một tên đánh xe ngựa là hần làm chồng, nghĩ đến rất nhanh liền có thể trở thành rể hiền của phủ tướng quân và phủ Định Quốc Công, tâm Tổng Lộ liền nhảy nhót không ngừng.

“Tiểu thư, nô tài tới cứu người đây!”

Tổng Lộ kéo mạnh dây cương, thân thể hơi ngửa ra sau, nhào tới người Tô Tâm Ly, muốn đem Tô Tâm Ly đặt dưới thân mình. Tô Tâm Ly nghe được thanh âm, mạnh mẽ quay đầu, một đôi mi nhân u mị phát ra băng lãnh hàn ý.

Tô Diệu Tuyết quả nhiên còn ác độc hơn, lợi hại hơn mẫu thân của nàng ta. Trước mặt mọi người, vì muốn lấy lý do cứu tính mạng mình, thực tế là muốn thiết kế để nàng gả cho một xa phu thân phận ti tiện và xấu xa. Sau này, mặt mũi của nàng để đâu? nàng nếu không muốn để phủ tướng quân và phủ Định Quốc Công bị bôi đen thì chỉ có con đường chết. Quả nhiên là kẻ sách hay.

Kiếp trước Tô Tâm Ly dù sao cũng là hoàng hậu, tính tình không cường thế thì cũng uy nghiêm. Người vừa từ quý môn quan trở về luôn có một loại từ khí làm lạnh lòng người, Tổng Lộ bị ánh mắt của Tô Tâm Ly làm cho chấn nhiếp, ngăn người. Tô Tâm Ly thừa cơ hội, vươn một cánh tay, mạnh mẽ đoạt lấy dây cương trong tay Tổng Lộ.

“Tổng Lộ, ngươi còn lo lắng cái gì, còn không mau cứu muội muội!”

Tô Diệu Tuyết thấy Tổng Lộ đỡ người ra, nhất thời tức giận không thôi. Có thể đưa Tô Tâm Ly đem vào địa ngục trọn đời không thể thoát thân, nàng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Tổng Lộ phục hồi tinh thần, cười dữ tợn, tiếp tục nhào qua. Cơ hội tốt như vậy, mỹ nhân đến miệng, hần không thể để cho nàng bay mất. Nghĩ đến Tô Tâm Ly sắp trở thành thê tử của mình, Tổng Lộ liền nghĩ đến một tương lai tiền đồ rộng mở trước mắt.

Cùng lúc đó, trên một trà lâu lịch sự mà tao nhã, Lan Dục Thư và Nhan Thần Tỳ, một người thì đang ưu nhã thưởng thức trà, một người thì tiêu sái uống rượu. Nhan Thần Tỳ trêu chọc vết thương trên người Lan Dục Thư. Tề Vân thấy cảnh tượng vui vẻ, lại nghe thấy phía ngoài, trên đường cái có tiếng thét chói tai, liền chạy ra ngoài, liếc mắt một cái liền thấy một chiếc xe ngựa bị mất khống chế. Hần từ nhỏ đã tập võ, tai thính mắt tinh, dù cách hơn mười mét vẫn thấy rõ người ngồi trên chiếc xe ngựa đó là Tô Tâm Ly.

“Công tử, là tiểu thư đêm hôm đó bị hắc y nhân truy sát!”

Tề Vân quay đầu lại. Trong tay Lan Dục Thư đang cầm một ly trà tử sa (Tử sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà), nước trà vừa mới pha xong, hơi nước lượn lờ, toàn bộ trong phòng đều là hương khí của trà, Lan Dục Thư đặt ly trà lên chóp mũi ngửi ngửi, nghe Tề Vân nói thì quay đầu lại nhìn hần: “Là xe ngựa của nàng mất khống chế.”

Lan Dục Thư đột nhiên thả ly trà xuống, nước trà trong ly dao động, bắn tung tóe lên mặt bàn, hương khí trong phòng càng tăng lên. Nhan Thần Tỳ ngăn đầu, vị trí đối diện đã không còn bóng dáng của Lan Dục Thư, hần chỉ mơ hồ nhìn thấy một góc áo màu tím, không khỏi lấy làm kinh hãi, cũng đứng lên đi ra ngoài.

Lan Dục Thư ở lâu ba, vừa mới đi ra liền nhìn thấy một tên hạ nhân hướng về phía Tô Tâm Ly bỏ nhào đến. Tô Tâm Ly một tay cầm chặt tay vịn, tay còn lại siết chặt roi ngựa, răng cắn chặt môi, có lẽ là quá cố sức cho nên trên mặt đều hiện lên gân xanh. Lan Dục Thư liền không do dự, đầu ngón chân điểm nhẹ, bay về phía Tô Tâm Ly. Tề Vân thấy vậy cũng đi theo sau.

“Tổng Lộ, không cho chạm vào tiểu thư!”

Lưu Chu cũng nhìn thấu ý đồ của Tổng Lộ, càng hoảng sợ hơn, lớn tiếng mắng. Có điều bởi vì một đường lẩn qua lẩn lại, khí lực trên người nàng cũng dùng hết, coi như có lớn tiếng nói, nghe cũng thấy mềm nhũm, không có chút lực uy hiếp nào.

Mâu quang Tô Tâm Ly phát lạnh, cầm dây cương cố sức vung, cánh tay phải đụng phải Tổng Lộ. Xe ngựa lắc lư chạy nhanh, cả người Tổng Lộ liền bị mất cân đối. Tô Tâm Ly nhìn thấy Tổng Lộ vẫn chưa từ bỏ ý định, cố sức đạp Tổng Lộ một cái. Trong lòng Tổng Lộ bây giờ đều nghĩ đến việc Tô Tâm Ly sẽ trở thành nữ nhân của mình, căn bản không để tâm đến những chuyện khác càng không nghĩ đến việc Tô Tâm Ly sẽ đạp hần, cho nên lúc phản ứng không kịp nữa, cả người đều bị té xuống đất, miệng Tổng Lộ ói ra máu, sau đó nằm trên mặt đất rên rĩ.

Tô Diệu Tuyết liếc mắt nhìn Tổng Lộ đau đến hôn mê nằm trên mặt đất, hai mắt băng lãnh, không có một tia đồng cảm, thành sự không có bại sự có thừa, một phé vật, chết là đáng đời!

Nàng nhìn Tô Tâm Ly, Tổng Lộ không thể đem hủy nàng ta, hiện tại dưới tình huống này, xem nàng thế nào thoát khỏi!

“Mau tránh ra, mau tránh ra!”

Tô Tâm Ly căn bản không biết lái xe, chỉ là gắt gao lôi kéo dây cương, muốn làm cho con ngựa dừng lại, thế nhưng mặc cho nàng cố sức dùng lực như thế nào cũng không thể làm cho con ngựa dừng lại. Con ngựa vẫn điên cuồng chạy. Tô Tâm Ly liếc nhìn Lư Chu, cái trán của nàng đều là máu, đoán chừng lúc xe ngựa lắc lư nên cộng đầu vào, cả người nàng giống như bị choáng, chỉ biết gắt gao ôm xe ngựa không chịu buông tay.

Tô Tâm Ly chú ý, cách đó không xa là một nam hài đang ngơ ngác đứng giữa đường, nhất thời có loại xung động muốn chết.

“Mau tránh ra!”

Tô Tâm Ly hét lên một tiếng, tâm phát run. Nếu đụng vào, hài tử nhỏ như vậy, nhất định sẽ bị mất mạng, nếu nháo đến tai nạn chết người, nhất định sẽ không có kết cục tốt.

Lan Dục Thụ giữa không trung cũng thấy đứa nhỏ kia, trong chớp mắt, hấn dùng sức lấy ngọc bội trên người tháo xuống, dùng lực hướng phía con ngựa bắn đến, thoáng cái ghim vào người con ngựa, máu tươi bắn ra bốn phía. Con ngựa kêu lên một tiếng, ở cự ly cách nam hài một thước thì dừng lại, toàn bộ cơ thể con người ngã trên mặt đất. Hai người Tô Tâm Ly và Lư Chu bởi vì quán tính mà toàn bộ cơ thể đều bị bay ra ngoài.

“A!”

Coi như cũng đã trải qua một lần chết, Tô Tâm Ly vẫn giống như Lư Chu hoảng sợ kêu thành tiếng. Cô thật vất vả mới tránh được thiết kế hết lần này đến lần khác của Phurong di nương, không nghĩ đến lần này lại chết trên tay Tô Diệu Tuyết, thực sự là —

Lúc Tô Tâm Ly nghĩ như vậy, bên hông đột nhiên được ôm lấy, nàng thuận thế rơi vào một cái ôm ấm áp.

Tô Tâm Ly nhắm mắt, mũi thì lại dị thường linh mẫn, trong lúc mơ hồ, cô ngửi thấy mùi hoa lan nhàn nhạt. Tô Tâm Ly mở mắt, con người lo sợ chống lại con người sâu không thấy đáy của người nọ. Người ôm nàng mặc một thân tử y quý khí, sâu trong con mắt chứa một tia lo lắng và thân thiết, được ánh sáng chiếu vào, rạng rỡ tỏa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Đánh Tô Diệu Tuyết

Edit: Meimei

Tuy nói đã thoát hiểm nhưng vừa mới trải qua các loại biến cố, Tô Tâm Ly vẫn còn sợ hãi, nhất là đối với tiểu nam hài đứng giữa đường trước mặt xe ngựa lúc nãy. Một hồi kinh sợ vừa qua, tay nàng vẫn gắt gao níu chặt cánh tay của Lan Dục Thụ, lòng bàn tay đầy máu nhiễm đỏ một góc áo của Lan Dục Thụ. Nàng tròn to hai mắt nhìn Lan Dục Thụ, ánh mắt tràn đầy kinh sợ không yên còn nồng đậm bi thống, làm người khác nhìn vào không khỏi chua xót trong lòng.

“Người bị thương.”

Thần sắc Lan Dục Thụ lo lắng còn có vài phần yêu thương, kéo Tô Tâm Ly đang chìm đắm trong bi thống trở lại. Tô Tâm Ly phục hồi lại tinh thần. Cô rút bàn tay đang nắm chặt tay của Lan Dục Thụ ra, đứng lên, lui về phía sau hai bước, dịu dàng hướng về phía hấn phúc thân. Sợi tóc mất trật tự, dáng dấp chặt vật nhưng lại không hề ảnh hưởng đến phong thái đại gia khuê tú của nàng.

“Đa tạ ân cứu mạng của công tử.” Đây là lần thứ ba hấn xuất thủ tương trợ, lần thứ hai cứu tính mạng của nàng.

Thái độ của nàng vừa lạnh nhạt vừa xa lánh, lại tràn đầy cảm kích, giống như đây là lần đầu tiên nàng gặp Lan Dục Thụ. Nói xong, nhìn thoáng qua bốn phía, nàng phát hiện Lư Chu còn đang nằm trên mặt đất, đồng thời thấy bên người nàng là một bãi máu, không khỏi cả kinh trong lòng. Mặt Tô Tâm Ly nay lại tái nhợt thêm vài phần, gần như không thấy chút huyết sắc nào. Nàng không để ý thương thế trên người mình, vội vàng chạy đến bên người Lư Chu.

“Anh hùng cứu mỹ nhân, một điểm cũng không sai sót. Nội lực và khinh công của Lan đại ca càng ngày càng xuất thần nhập hóa.”

Nhan Thần Tỳ đứng trên lầu nhìn từ xuống không kiềm chế được mỉm cười, nhìn về phía Tề Lỗi đang đứng bên cạnh mình.

Thái độ của Tề Lỗi cung kính nhưng không lên tiếng. Đó là tất nhiên, bên người công tử có hấn và Tề Vân, cho nên cơ hội để công tử xuất thủ là rất ít. Nếu có xuất thủ thì cũng là mạn bất kinh tâm (thờ ơ không để ý), không cần toàn lực ứng phó. Ngày xưa lúc cùng Lục hoàng tử luận bàn, công tử đều không xuất toàn lực, cho nên nói về võ công thì Lục hoàng tử không phải là đối thủ của công tử. Hôm nay lúc công tử ra tay cứu tiểu thư tướng phủ kia, trong lòng Tề Lỗi hấn rất kinh ngạc, có điều hấn và Tề Vân không giống nhau, trong lòng dù có việc thì cũng sẽ không biểu lộ ra trên mặt, lại càng không muốn nói ra.

“Vết thương trên người công tử người, không phải là do nàng làm chứ?”

Trừ phi Lan Dực Thư cam tâm tình nguyện, nếu không, trong thiên hạ này cũng chỉ có một vài người có thể gây thương tổn cho hắn.

“Thuộc hạ không biết.”

Nhan Thần Tỳ cười ra tiếng: “Tô tiểu thư cũng không giống như bị sắc đẹp của công tử nguoi làm cho động tâm a, đi, chúng ta xuống phía dưới xem nào nhiệt đi.”

Nhan Thần Tỳ ngựa đầu, đem rượu trên tay uống một hơi cạn sạch, tiện tay ném ly rượu ra phía sau, từ trên lầu ba nhảy xuống.

“Luru Chu, nguoi thế nào rồi?”

Hai lòng bàn tay của Luru Chu và Tô Tâm Ly đều bị rách giống nhau, hơn nữa còn nhìn còn nghiêm trọng hơn Tô Tâm Ly, huyết nhục mơ hồ. Tô Tâm Ly nhìn trong lòng không khỏi đau lòng.

Xe ngựa một đường chạy xóc nảy, Luru Chu chịu đựng đau đớn trên tay, vẫn một mực vịn vào xe ngựa. Lúc ngọc bội của Lan Dực Thư đâm vào người của con ngựa, làm vỡ nát xương của con ngựa, con ngựa không thể chạy được nữa trước mặt tiểu nam hài kia. Không chỉ Tô Tâm Ly nhìn thấy mà Luru Chu cũng nhìn thấy, nàng đã chuẩn bị kỹ càng, chờ xe ngựa thực sự tiến đến đứa bé kia thì nàng sẽ phi thân nhào qua bảo vệ đứa bé kia. Lúc xe ngựa chuẩn bị đến thì nàng đã chuẩn bị từ thế nhào qua, không hề đoán trước tình huống kia, hơn nữa lực quán tính lớn, cả người nàng bị văng ra hoàn toàn.

Tề Vân thấy Lan Dực Thư tiếp lấy Tô Tâm Ly, cũng muốn cứu Luru Chu nhưng khinh công của hắn không tốt bằng Lan Dực Thư, hơn nữa Luru Chu cách hắn cũng xa, hắn hữu tâm nhưng vô lực.

Luru Chu bị hất ra ngoài, lộn mấy vòng trên mặt đất, sau cùng bất tỉnh nằm trên mặt đất.

“Công tử, van cầu nguoi cứu nha hoàn của ta.”

Tô Tâm Ly thấy trên người Luru Chu có rất nhiều vết thương, nàng không dám động vào, xoay người hướng Lan Dực Thư đang đứng ở phía sau cầu xin sự giúp đỡ.

“Tề Vân.”

Tề Vân bị công tử điểm danh, tuy không tình nguyện nhưng vẫn đi đến. Hôm nay vì cứu vị tiểu thư của tướng phủ này mà công tử đã hoàn toàn bại lộ, sau này cho dù có lên rừng núi hoang vắng ở phỏng chừng cũng vô ích.

Tề Vân đem Luru Chu nằm trên mặt đất đang trong trạng thái hôn mê lật người lại, Tô Tâm Ly thấy trên mặt nàng toàn là máu thì hoàn toàn ngây dại. Tề Vân lại giống như không có chuyện gì, từ trên người Luru Chu điểm hai huyết đạo, sau đó từ trong người lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng của Luru Chu, từ từ, máu trên người Luru Chu cũng ngừng chảy.

Tô Tâm Ly lấy khăn tay của mình, cẩn thận lau vết máu trên mặt Luru Chu. Khi nhìn thấy trên gò má phải của Luru Chu có vết thương vừa dài vừa sâu thì tay không khỏi run lên. Nàng nhìn Tề Vân, nhìn chằm chằm hắn hỏi: “Vết thương này —” Thanh âm của nàng có chút run rẩy.

Tề Vân xem xét, sau đó vô tình nói: “Sẽ phải lưu lại.”

Phòng chừng lúc bị hất xuống xe ngựa thì bị một tảng đá sắc bén đập vào. Bởi vì lực lớn, da thịt trên mặt nữ hài tử lại mềm mại, vết thương sâu nửa thốn dù có dùng loại thuốc thượng đẳng cũng sẽ lưu lại sẹo.

Tô Diệu Tuyết vẫn luôn ngồi trên xe ngựa. Nha hoàn cạnh nàng vén rèm lên giúp nàng thuận tiện xem nào nhiệt ở bên ngoài cho nên một màn anh hùng cứu mỹ nhân của Lan Dực Thư, nàng đều nhìn thấy rõ ràng. Là nữ nhân đều luôn động lòng với anh hùng, cho dù người anh hùng đó không cứu mình, chỉ đứng một bên nhìn cũng sẽ cảm động, đặc biệt là một Lan Dực Thư một thân từ y phong độ, nổi bật bất phàm. Tô Diệu Tuyết mặc dù cảm tức hắn phá hủy chuyện tốt của mình nhưng đối mặt với một nam tử xuân phong như mộc như vậy thì làm sao có thể cảm tức đây? Nàng chỉ có thể lấy phần nộ và không cam lòng phát tiết lên người Tô Tâm Ly, cảm thấy đều là do nàng ta dùng gương mặt đó đi quyến rũ người khác.

Xe ngựa của nàng vừa mới dừng lại liền nhìn thấy có hai người cùng từ một hướng bay tới. Người đi đầu chính là Lục hoàng tử lần trước xuất hiện trong tiệc sinh thần của Tô Bác Nhiên. Tô Diệu Tuyết vội vàng nói phu xe dừng xe lại, để nha hoàn đỡ nàng xuống xe, sửa sang lại búi tóc và xiêm y. Khi nhìn thấy Tô Tâm Ly cách đó không xa đang ngồi dưới đất, sợi tóc mất trật tự, xiêm y không chỉnh tề, bộ dạng lại chật vật bất kham, không còn dáng vẻ mỹ nhân thì trên mặt Tô Diệu Tuyết hiện lên vẻ đắc ý.

Nếu như lúc này cứu Tô Tâm Ly là một nam nhân cao lớn thô kệch, tướng mạo xấu xí thì dù Tô Tâm Ly có thoát được Tống Lộ một kiếp thì Tô Diệu Tuyết nàng cũng trăm phương nghìn kế tác hợp Tô Tâm Ly với người đàn ông kia, để cho nàng ta cả đời ở cùng với một gã quái dị không thể ngóc đầu lên được. Từ y nam nhân này vừa nhìn liền biết thân phận bất phàm, phong thái lại tốt, lớn lên lại mỹ như vậy, nàng cũng muốn gả, làm sao lại có thể để cho Tô Tâm Ly kia chiếm tiện nghi?

Tô Tâm Ly chết tiệt, vận khí đúng là thật tốt. Lần đầu tiên bị cướp thì được Lục hoàng tử có tướng mạo xuất chúng, anh hùng tiêu sái cứu giúp, lúc này ngựa bị hoảng loạn thì cũng được một quý công tử cứu giúp. Đến đây, Tô Diệu Tuyết liền hận không thể đem hai chuyện không may này xảy ra trên người mình mới tốt.

Trong lòng Tô Diệu Tuyết mặc dù hận nhưng trước mặt người ngoài, nàng tuyệt đối không biểu hiện ra. Nàng hít sâu một hơi, vẻ oan hận âm ngoan

không cam lòng trên mặt rất nhanh liền bị thay bởi vẻ cấp thiết cùng lo lắng.

“Muội muội, muội muội!”

Tô Diệu Tuyết bước nhanh về phía trước, đi tới trước mặt Lan Dực Thụ và Lục hoàng tử thì dừng lại, cúi đầu, dịu dàng phúc thân: “Tham kiến Lục hoàng tử. Đa tạ công tử cứu muội muội một mạng.”

Thanh âm của nàng mềm mại như nước, gò má trắng nõn cũng nổi lên tâm tình xấu hổ của thiếu nữ, tuyệt làm cho nam nhân thương mến.

Khóe mắt Tô Diệu Tuyết khẽ nâng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Nhan Thần Tỳ và Lan Dực Thụ, ngưng ngững như nhìn mối tình đầu. Tưởng rằng tướng mạo Lục hoàng tử đã xuất chúng, không nghĩ đến công tử đứng bên cạnh hắn càng xuất chúng hơn, tuyệt không có chỗ thua kém, một thân quý khí gần như làm cho mọi người nhìn không thôi.

Lan Dực Thụ thấy nàng ta nhìn chăm chăm mình thì trong mắt hiện lên tia chán ghét.

“Muội muội, ngươi không có xảy ra chuyện gì chứ, lúc này thật muốn hù chết tỷ tỷ.”

Tô Diệu Tuyết lấy tay vỗ vỗ ngực, một bộ dạng còn chưa hết kinh hoàng, đưa tay kéo Tô Tâm Ly đang ngồi dưới đất lên, nắm tay nàng, đem nàng kiểm tra một lượt từ đầu tới chân. Tô Tâm Ly tùy ý cho nàng ta làm, trong đầu hiện lên vết thương trên mặt Lưu Chu còn có câu nói của Tề Vân. Nhớ đến đời trước Lưu Chu đối với nàng là tận tâm và trung thành liền cảm thấy trong lòng đau xót. Ngán đầu lên, vừa vận chống lại vẻ mặt đối trá của Tô Diệu Tuyết, Tô Tâm Ly cũng không quản đây là đang ở trên đường cái, nàng không chút khách khí đưa tay lên tát Tô Diệu Tuyết một cái.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Ta Làm Y Phẩm Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.